Abatele Julio Meinvielle

Evreii în misterul istoriei

Tradus și editat în limba română
ediția a doua, corectată și revizuită.

Adevărul de Veacuri

© Adevărul de Veacuri, 2026

Textul original al lucrării, publicat pentru prima dată în 1936 sub titlul El judío și ulterior revăzut și completat sub titlul El judío en el misterio de la historia.

Reproducerea fragmentelor scurte este permisă numai cu menționarea sursei.

Editura: Adevărul de Veacuri — adevaruldeveacuri.ro

Adevărul de Veacuri

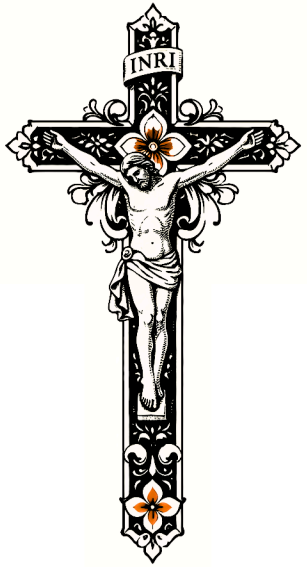
INRI

Con las debidas licencias

Nota editorului — *Avem toate motivele să credem că ediția originală a acestei lucrări, apărută la Buenos Aires în 1936, a primit* **Nihil obstat** *și* **Imprimatur** *din partea autorității ecleziastice competente a* **Arhidiecezei de Buenos Aires***, aflată atunci sub conducerea cardinalului Santiago Luis Copello. Neputând însă consulta pagina cu aprobările ecleziastice din ediția originală, nu putem reproduce aici mențiunile exacte.*

Prezenta lucrare, publicată inițial în contextul istoric propriu epocii sale, este reprodusă și tradusă integral în scop de studiu, documentare istorică și cunoaștere a gândirii catolice. Publicarea sa urmărește să facă accesibil un document intelectual și religios și nu poate fi interpretată ca un îndemn la ură, sau violență împotriva vreunei persoane sau comunități.

Abatele Julio Meinvielle (1905–1973)

a fost un preot, filosof și scriitor catolic argentinian, una dintre figurile importante ale tomismului și ale catolicismului antiliberal din Argentina secolului al XX-lea. Hirotonit preot în 1930, după studii de filosofie și teologie, inclusiv la Roma, și-a consacrat o mare parte din operă doctrinei sociale și politice catolice, criticii liberalismului, comunismului și modernismului, precum și apărării regalității sociale a lui Cristos.

Profund influențat de Sfântul Toma de Aquino și de teologia tradițională, a predat gândirea tomistă și a participat, în 1948, la fondarea Societății Tomiste Argentiniene. Printre lucrările sale cele mai cunoscute se numără **Concepción católica de la política** *și* **De Lamennais à Maritain**, *în care critică îndeosebi evoluția gândirii politice a lui Jacques Maritain. A exercitat o influență importantă asupra mai multor generații de intelectuali catolici argentinieni, până la moartea sa, la Buenos Aires, în 1973.*

Cuprins

PROLOG LA PRIMA EDIȚIE 10
PROLOG LA EDIȚIA A TREIA 15

EVREII ÎN MISTERUL ISTORIEI 17

CAPITOLUL I
EVREUL DUPĂ TEOLOGIA CATOLICĂ 18
ISMAEL ȘI ISAAC 20
ESAU ȘI IACOB 22
MĂREȚIA POPORULUI EVREU 24
MIZERIILE POPORULUI EVREU 27
CARNALIZAREA POPORULUI EVREU 28
IUDAISMUL 30
MARELE PĂCAT AL EVREILOR 33
EVREUL, ADEVĂRATUL CAIN 34
CONCLUZII TEOLOGICE 37
PRIMA CONCLUZIE 37
A DOUA CONCLUZIE 38
A TREIA CONCLUZIE 38
A PATRA CONCLUZIE 39
A CINCEA CONCLUZIE 41
OMAGIUL DE RECUNOȘTINȚĂ AL EVREILOR FAȚĂ DE

BISERICĂ 41
A ȘASEA CONCLUZIE 42
A ȘAPTEA CONCLUZIE 43

CAPITOLUL II
EVREUL ȘI POPOARELE CREȘTINE 47
TALMUDUL 51
LUCRAREA LUI PRANAITIS 54
ÎNVĂȚĂTURILE TALMUDULUI PRIVITOARE LA CRISTOS ȘI LA CREȘTINI 55
PATRU ACUZAȚII ÎMPOTRIVA EVREILOR 62
EVREII DISTRUG CREȘTINISMUL 63
CONSPIRĂ ÎMPOTRIVA STATULUI 66
ÎȘI ÎNSUȘESC BUNURILE CREȘTINILOR 67
ÎI EXTERMINĂ PE CREȘTINI 70
JUDECĂȚILE PAPILOR ASUPRA EVREILOR 73
GHETOUL 77
RESTRICȚII CIVILE 79
DISCIPLINA BISERICII 82
ÎNȚELEPCIUNEA BISERICII 83

CAPITOLUL III
EVREUL ȘI POPOARELE DESCREȘTINATE 87
DESCREȘTINAREA LUMII 89
RENAȘTEREA ȘI REFORMA 91
EVREII PĂTRUND ÎN CREȘTINĂTATE 94
EVREII ȘI FRANCMASONERIA 96
EVREII ȘI REVOLUȚIA FRANCEZĂ 100

EVREII EMANCIPAȚI ȘI PLANUL LOR DE CUCERIRE A LUMII CREȘTINE 101
EVREII ȘI CAPITALISMUL 102
PRIMA PROPOZIȚIE 102
EVREII ȘI CORUPȚIA DEMOLIBERALĂ 106
A DOUA PROPOZIȚIE 106
EVREII ȘI COMUNISMUL 111
A TREIA PROPOZIȚIE 111
IMPERIUL UNIVERSAL IUDAIC 116
AMESTECAREA EVREILOR ȘI A CREȘTINILOR 117
FILADELFIA, UNIREA FRAȚILOR 121

CAPITOLUL IV
EVREII ȘI MISTERUL ISTORIEI ȘI AL ESCATOLOGIEI 122

CELE DOUĂ ISTORII ÎNTR-O SINGURĂ ISTORIE 123
DESPRE MIȘCĂRILE CARE PUN ÎN MIȘCARE ISTORIA PROFANĂ 129
EVREII ÎN MISTERUL ISTORIEI 133
MISTERUL TENSIUNII DINTRE EVREI ȘI NEAMURI ÎN RAPORT CU ISTORIA 137
EVREII ÎN MISTERUL ESCATOLOGIEI 149

EPILOG 155

ÎNTÂI: AFIRMÂND ȘI CONSOLIDÂND VIAȚA CREȘTINĂ ÎN POPOARE 157
AL DOILEA: REPRIMÂND ÎN CHIP DIRECT UNELTIRILE IUDAICE 158

ANEXĂ **164**

SCRISOAREA ENCICLICĂ A PAPEI BENEDICT AL XIV-LEA CĂTRE ARHIEPISCOPII ȘI EPISCOPII POLONIEI, PRIVITOARE LA CELE INTERZISE EVREILOR CARE LOCUIESC ÎN ACELEAȘI CETĂȚI ȘI DISTRICTE CU CREȘTINII

A Quo Primum 165

PROLOG LA PRIMA EDIȚIE

Nu se poate tăgădui că tema cărții de față este deosebit de dificilă și deosebit de pasionantă.

Dificilă, pentru că poporul evreu umple întreaga istorie a lui Dumnezeu și a oamenilor. Ce perioadă a istoriei poate fi scrisă fără a pomeni acest popor? Fie că este pomenit spre a fi glorificat, fie spre a fi condamnat, este totuși cu neputință să nu fie pomenit. Două sunt misterele istoriei, a spus un scriitor evreu (Ed. Fleg, *JÉSUS RACCONTÉ PAR LE JUIF ERRANT*, p. 177): Isus este un mister, după cum Israel este un mister! Iar când puneți împreună aceste două mistere, vreți să vă spun ce se întâmplă? Se ivește un al treilea mister, mai misterios el singur decât celelalte două!

Pasionantă, pentru că cine se poate ocupa de evreu fără un sentiment de admirație sau de dispreț, ori de amândouă deodată? Popor care într-o zi ni L-a adus pe Cristos, popor care L-a respins, popor care se infiltrează în mijlocul altor popoare, nu pentru a conviețui cu ele, ci pentru a le devora pe nesimțite substanța; popor mereu dominat, dar mereu plin de o dorință insolentă de dominație.

Cu atât mai pasionantă acum, pentru că dominația acestui popor, aici și pretutindeni, devine pe zi ce trece mai efectivă. Căci evreii îi domină pe guvernanții noștri precum creditorii pe debitorii lor. Iar

această dominație se face simțită în politica internațională a popoarelor, în politica internă a partidelor, în orientarea economică a țărilor; această dominație se face simțită în ministerele Instrucțiunii Publice, în planurile de învățământ, în formarea dascălilor, în mentalitatea universitarilor; dominația evreiască se exercită asupra băncilor și asupra consorțiilor financiare, iar întregul mecanism complicat al aurului, al devizelor și al plăților se desfășoară în chip inevitabil sub această puternică stăpânire; evreii domină agențiile mondiale de informații, marile cotidiene, revistele, broșurile, astfel încât masa oamenilor ajunge să-și făurească mentalitatea după tipare iudaice; evreii domină vastul sector al divertismentelor și, astfel, ei impun moda, controlează lupanarele, monopolizează cinematograful și posturile de radio, astfel încât moravurile creștinilor se modelează treptat potrivit impunerilor lor.

Unde nu domină evreul? Aici, în țara noastră, ce punct vital există în cuprinsul nostru în care evreul să nu profite de ceea ce este mai bun în bogățiile noastre, în vreme ce otrăvește poporul nostru cu ceea ce este mai funest în idei și divertismente? Buenos Aires, această mare Babilonie, ne oferă un exemplu tipic. Pe zi ce trece progresul său este mai mare, dar, totodată, tot mai mare este în el și puterea iudaică. Evreii controlează aici banii noștri, grâul nostru, porumbul nostru, inul nostru, carnea noastră, pâinea noastră, laptele nostru, industriile noastre încă la început, tot ceea ce poate aduce câștig; și, în același timp, tot ei sunt cei care seamănă și întrețin ideile dizolvante împotriva Religiei noastre, împotriva Patriei noastre și împotriva Căminelor noastre; ei sunt cei care aţâță ura între patronii și muncitorii creștini, între burghezi și proletari; ei sunt agenții cei mai

înflăcărați ai socialismului și comunismului; ei sunt cei mai puternici capitaliști ai atâtor localuri de dans și cabarete care infectează orașul.

S-ar spune că toți banii pe care evreii ni-i smulg din rodnicia pământului nostru și din munca brațelor noastre vor fi apoi întrebuințați pentru a ne otrăvi inteligențele. Iar ceea ce observăm aici se observă în orice loc și în orice timp. Mereu evreul, purtat de frenezia dominației mondiale, răpește bogățiile popoarelor și seamănă pustiirea. De două mii de ani, tenacitatea rasei sale stăruie în această lucrare, iar acum este pe punctul de a dobândi o efectivă dominație universală.

Și să te gândești că acest popor proscris, care, fără a se asimila, trăiește amestecat în mijlocul tuturor popoarelor, trecând prin cele mai felurite vicisitudini, mereu și pretutindeni intact, incoruptibil, inconfundabil, conspirând împotriva tuturor, este neamul cel mai mare de pe pământ!

Neamul cel mai mare, pentru că acest neam are o istorie indestructibilă de 6.000 de ani. Neamul cel mai mare, pentru că din el Și-a luat trup Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu.

Și atunci, acest popor care, aici și pretutindeni, acum și de-a lungul celor douăzeci de veacuri de civilizație creștină, umple totul, deși nu este decât o minoritate infimă, ce origine are? Cum și de ce se perpetuează? Ce soartă îi este rezervată în istorie? Ce atitudine trebuie luată față de el? Iată ceea ce nădăjduiesc să explic în capitolele următoare.

Spun să explic, pentru că paginile acestea pretind a fi o explicație a evreului și, în cazul de față, singura explicație posibilă: o explicație

teologică. Teologia este știința misterelor lui Dumnezeu. Misterele lui Dumnezeu sunt judecățile nepătrunse ale Celui Preaînalt, care ne devin cunoscute atunci când El binevoiește să ni le descopere. Fără descoperirea Sa, nici măcar nu le-am putea întrezări.

Or, evreul, după cum învață Teologia catolică, este obiectul unei cu totul deosebite chemări din partea lui Dumnezeu. Numai în lumina teologiei poate fi explicat evreul. Nici psihologia, nici științele biologice, nici chiar științele pur istorice nu pot explica această problemă a evreului, problemă universală și perpetuă, care umple istoria în cele trei dimensiuni ale sale; problemă care, prin însăși natura ei, cere o explicație universală și veșnică, valabilă astăzi, ieri și întotdeauna. O explicație care, asemenea lui Dumnezeu, trebuie să fie veșnică; adică teologică.

Va mai fi oare nevoie să prevenim că aceste lecții, care ating în punctul său cel mai viu o problemă arzătoare, nu sunt prin ele însele destinate să justifice nici acțiunea semită, nici pe cea antisemită? Amândoi termenii tind să micșoreze o problemă mai adâncă și mai universală. În problema iudaică nu Sem împotriva lui Iafet este cel care luptă, ci Lucifer împotriva lui Iehova, vechiul Adam împotriva noului Adam, Șarpele împotriva Fecioarei, Cain împotriva lui Abel, Ismael împotriva lui Isaac, Esau împotriva lui Iacob, Dragonul împotriva lui Cristos. Teologia Catolică, în vreme ce va revărsa lumină asupra „misterului ambulant" care este fiecare evreu, va arăta totodată condițiile conviețuirii dintre evrei și creștini, popoare frățești care trebuie să trăiască despărțite până când milostivirea lui Dumnezeu va rândui împăcarea lor.

BUENOS AIRES, 1936

JULIO MEINVIELLE

PROLOG LA EDIȚIA A TREIA

Prima ediție a eseului meu are deja mai bine de douăzeci de ani. Dar poziția sa nu s-a schimbat câtuși de puțin. Și nici nu se va putea schimba. Cercetând rațiunea problemei evreiești — care este o problemă tot atât de fundamentală precum istoria însăși — am căutat înainte de toate să-i determinăm rădăcina. Iar aceasta nu se află nici în economie, nici în politică, nici în sociologie, nici în antropologie, ci numai în teologie. Poporul evreu este un popor sacru, ales de Dumnezeu dintre toate popoarele pentru a împlini misiunea mântuitoare a omenirii, și anume aceea de a ni-L aduce, în trupul său, pe Răscumpărătorul. Iar acest popor s-a făcut, în parte, necredincios chemării sale și, din această pricină, împlinește în omenire misiunea sacră și diabolică de a corupe și de a domina toate popoarele.

Cartea aceasta voiește să fie o meditație — o simplă meditație — asupra acestui punct precis, pentru a-l scoate în relief în toată puterea lui și pentru a-l face să pătrundă în mintea distrată a omului modern.

Studierea acestui punct ne-a determinat să introducem în această a treia ediție un al patrulea capitol, intitulat **„Evreul în misterul istoriei”**, în care este cercetat rolul excepțional pe care evreul este chemat să-l îndeplinească în istorie și în escatologie. Și această considerație este de ordin teologic, întemeiată pe exegeza capitolelor al nouălea, al zecelea și al unsprezecelea din Epistola Sfântului Pavel către Romani.

Adăugând acest nou capitol, am avut mare grijă să nu înlăturăm nimic din ceea ce se afla mai înainte. Totuși, punctul de vedere general din care problema era privită de-a lungul întregii cărți era, ca să spunem astfel, ridicat la un alt nivel, ceea ce îi dădea un caracter mai puțin polemic. Din această pricină, am preferat să schimbăm titlul sub care au apărut prima și a doua ediție și să dăm acestei a treia ediții titlul noului capitol. Astfel, într-adevăr, cartea noastră *Evreul* se va numi de acum înainte *Evreul în misterul istoriei*.

Întrucât au persistat până astăzi controversele dintre evrei și creștini cu privire la perversitatea Talmudului, adevărata și unica scriere sacră a evreului, am folosit pentru această ediție celebra carte a lui I. B. Pranaitis, *Cristo e i cristiani nel Talmud*, în care autorul reproduce fotografic textul ebraic al pasajelor în care Talmudul se referă la Cristos și la creștini. Cu titlu de exemplu și pentru ca cititorul să-și poată face o idee exactă despre valoarea cărții lui Pranaitis, reproducem în această ediție copia fotografică a câtorva pagini din lucrarea menționată.

Modificările pe care le-am introdus în diferite pasaje ale ediției de față nu ating câtuși de puțin conținutul, ci urmăresc să-l întărească.

AUTORUL

Buenos Aires, la sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, 1959.

EVREII ÎN MISTERUL ISTORIEI

CAPITOLUL I
EVREUL DUPĂ TEOLOGIA CATOLICĂ

Evreul nu este asemenea celorlalte popoare, care astăzi se nasc și mâine pier; care creează o civilizație admirabilă, restrânsă la un anumit punct al timpului și al spațiului. Să ne amintim de marile imperii ale egiptenilor, asirienilor, perșilor, grecilor și romanilor. Slava lor a fost slava unei zile.

Poporul evreu, mică parte așezată la răscrucea Orientului și Occidentului, este făcut din micime pentru a purta misterul lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Și pentru a purta acest mister întipărit în însăși carnea sa.

El nu trebuie să creeze o civilizație, căci aceasta ține de cele omenești, iar lui îi este rezervat ceea ce este dumnezeiesc. Este poporul teologic, pe care Dumnezeu îl creează pentru Sine. Moise ne istorisește în

Geneză cum Domnul Dumnezeu, cu 2.000 de ani înainte de Cristos, îl cheamă pe Patriarhul Avraam, care locuia în Urul Caldeii, în Mesopotamia, și îi spune:

— Ieși din pământul tău, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.

— Și voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta și voi mări numele tău și vei fi binecuvântat.

— Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema, iar în tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. (Gen. 12)

Poporul evreu, fiu al lui Avraam, își are, așadar, originea în Dumnezeu, pentru că El îl alege dintre ceilalți oameni și pentru că lui îi făgăduiește binecuvântarea Sa în așa fel încât în el să fie binecuvântate toate neamurile pământului.

Israel este, așadar, mare, și mare printr-o măreție teologică.

Dar această măreție a lui Israel se întemeiază oare numai pe descendența sa trupească din Avraam, pe faptul că acest popor este cuprins în coapsele Patriarhului, sau, dimpotrivă, se întemeiază pe credința pe care Avraam o are în Făgăduința lui Dumnezeu?

Aceasta este de cea mai mare însemnătate; căci dacă binecuvântările lui Dumnezeu sunt destinate descendenței trupești a lui Avraam, purei descendențe trupești, atunci, prin simplul fapt că este fiu al lui Avraam, poporul evreu va fi ales și binecuvântat între toate neamurile pământului.

Dacă, dimpotrivă, binecuvântările sunt rezervate credinței în Făgăduința dumnezeiască, simpla descendență trupească nu este de ajuns; este necesară descendența din Avraam prin credința în Făgăduință, adică o descendență spirituală întemeiată pe credință.

ISMAEL ȘI ISAAC

În ce constă, așadar, măreția lui Israel, potrivit dumnezeieștilor planuri? Pentru a o arăta, Dumnezeu îi dă lui Avraam doi fii. Unul, din roaba sa Agar, se naște în chip obișnuit și firesc și primește numele de Ismael. Celălalt, pe care, împotriva oricărei nădejdi, i-l naște la bătrânețe soția sa Sara, potrivit Făgăduinței lui Dumnezeu, este numit Isaac.

Cu Isaac și cu urmașii săi de după el, Dumnezeu întărește legământul încheiat cu Avraam. Lui Ismael, Domnul îi acordă de asemenea o binecuvântare pur materială, făgăduindu-i că îl va face căpetenie a unui popor mare. Din acest Ismael se trag arabii de astăzi, care s-au împotrivit atât de puternic intrării evreilor în Palestina. Deoarece Ismael, fiul roabei, își bătea joc de Isaac și îl prigonea, Avraam, la cererea Sarei, soția sa, și potrivit poruncii lui Dumnezeu, a trebuit să-l alunge din casa sa. (A se vedea Gen. 21, 9-21)

Ce semnificație au acești doi fii ai lui Avraam, Ismael și Isaac? Sfântul Pavel, marele Apostol al Misterelor lui Dumnezeu, ne explică faptul că în Ismael și Isaac sunt prefigurate două popoare. (Gal. 4, 22-31)

Ismael, care se naște cel dintâi din Avraam, ca rod firesc al roabei sale Agar, prefigurează Sinagoga evreilor, care se laudă că se trage după trup din Avraam. Isaac, dimpotrivă, care se naște în chip minunat, potrivit făgăduinței dumnezeiești, din Sara cea stearpă, reprezintă și prefigurează Biserica, care a luat naștere, asemenea lui Isaac, prin credința în Făgăduința lui Cristos.

Nu descendența trupească din Avraam este, așadar, cea care mântuiește, ci unirea spirituală cu el prin credința în Cristos.

Poporul evreu, constituit în Avraam, nu prin simpla sa unire trupească cu Avraam, ci asemănându-se lui în credință, crezând în Cristos, poate dobândi mântuirea.

Toți cei care se unesc cu Cristos alcătuiesc descendența fericită a lui Avraam și a Patriarhilor și sunt obiectul Făgăduințelor dumnezeiești. Biserica este Sara făcută roditoare prin puterea lui Dumnezeu. Duhul este cel care dă viață, iar carnea, dimpotrivă, nu folosește la nimic, avea să spună mai târziu Isus Cristos. (Ioan 6, 64)

S-ar putea oare întâmpla ca acest popor, sau o parte a acestui popor, unit prin legături trupești cu Avraam, să creadă că această simplă unire genealogică este aceea care îndreptățește și mântuiește?

Da, s-ar putea întâmpla și s-a întâmplat... Și, pentru a prefigura aceasta, tâlcuiește Apostolul Sfântul Pavel, Dumnezeu a rânduit ca Avraam să aibă doi fii, unul din roabă și altul din cea liberă. Dar cel din roabă s-a născut după trup; dimpotrivă, cel din cea liberă s-a născut în virtutea Făgăduinței. Toate acestea au fost spuse în chip alegoric, pentru a arăta că simpla unire trupească cu Avraam este

reprezentată prin Ismael, fiul roabei, iar imitarea lui Avraam prin credința în Isus Cristos este prefigurată în Isaac, fiul Făgăduinței.

De aici trebuie să deosebim între adevărații israeliți, care au imitat credința lui în Dumnezeu crezând în Isus Cristos, iar aceștia sunt prefigurați în Isaac, și israeliții care se trag după trup din Avraam fără a-i imita credința, iar aceștia sunt prefigurați în Ismael.

Ismael îl prigonea pe Isaac. Iar Sfântul Pavel, tâlcuind aceasta, adaugă: **Dar precum atunci cel născut după trup îl prigonea pe cel născut după duh, tot astfel se întâmplă și acum.** (Gal. 4, 29)

Și aici este exprimată necesitatea teologică potrivit căreia Ismael îl prigonește pe Isaac, Sinagoga prigonește Biserica, evreii care sunt uniți cu Avraam numai printr-o legătură trupească îi prigonesc pe creștini, adevărații israeliți, uniți prin credința în Cristos.

ESAU ȘI IACOB

Același mister ne este descoperit prin cei doi fii pe care Domnul i-a dat Patriarhului Isaac: Esau și Iacob.

Geneza ne istorisește în capitolul 25:

21. Isaac s-a rugat Domnului pentru soția sa, fiindcă era stearpă, iar Domnul l-a ascultat, dând Rebecăi puterea de a zămisli.

22. Dar gemenii pe care îi zămislise se loveau unul de altul în sânul matern; ceea ce a făcut-o să spună: Dacă aceasta avea să mi se întâmple, la ce mi-a folosit să zămislesc? Și s-a dus să-L întrebe pe Domnul.

23. Iar El i-a răspuns, zicând: Două neamuri sunt în pântecele tău și două popoare se vor despărți încă din sânul tău; unul dintre popoare îl va supune pe celălalt, iar cel mai mare îi va sluji celui mai mic.

24. Când a sosit vremea nașterii, iată că în pântecele ei se aflau doi gemeni.

25. Cel care a ieșit întâi era roșcat și cu totul păros ca o blană și a fost numit Esau. Îndată după aceea a ieșit celălalt, ținând cu mâna călcâiul fratelui său; și pentru aceasta a fost numit Iacob.

Sfântul Pavel, în Epistola sa către Romani, unde descoperă misterul poporului evreu, arată cum Esau, cel mai mare după trup, este poporul evreu unit cu Avraam prin simple legături de sânge, iar Iacob, fratele mai mic, este Biserica — alcătuită din evrei și neamuri — care, fiind unită prin credința în Cristos, este preferată lui Esau. Și astfel se împlinesc cuvintele scrise: **Pe Iacob l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.** Astfel, Biserica biruie Sinagoga, deși Sinagoga, asemenea lui Esau, își păstrează vie ura și spune în inima sa: **Îl voi ucide pe fratele meu Iacob.** (Gen. 27, 41)

MĂREȚIA POPORULUI EVREU

Am amintit aceste figuri ale vechilor Patriarhi nu ca pe o evocare literară, ci pentru că, în însăși originea poporului evreu, în Avraam și în Isaac, sunt prefigurate măreția și mizeria acestui popor, precum și opoziția sa față de Biserică.

Poporul evreu este neamul teologic, ales, consacrat, sfințit pentru a-L prefigura și pentru a ni-L aduce în trupul său pe Acela care avea să vină, pe Cel Așteptat de neamuri.

Iată ceea ce este cutremurător la acest popor: trupul său este sfințit și însemnat pentru a ni-L aduce pe Acela care este Adevărul și Viața; care este Mântuirea oamenilor.

Dar pentru ce este sfânt acest trup? Pentru că este din neamul lui Avraam sau pentru că trebuie să ni-L aducă pe Cristos?

Cu alte cuvinte: Cristos este Cel care sfințește neamul evreiesc sau neamul evreiesc este cel care Îl sfințește pe Cristos?

Iată, așadar, că Cristos, după cum profețise Isaia (Rom. 9, 33), a fost pus ca piatră de poticnire și de scandal pentru acest popor.

Căci dacă acest popor, cu smerenia lui Avraam, crede în Cristos, Cel care îi sfințește neamul, este chemat să fie rădăcina și trunchiul unui măslin bogat în ramuri, care este Biserica lui Isus Cristos; dacă,

dimpotrivă, o parte a acestui popor Îl respinge pe Cristos, întemeindu-se pe trufia neamului său, este chemată să fie rădăcina și trunchiul unei vițe sălbatice care nu produce decât roade amare ale păcatului.

În primul caz, acest popor va fi Isaac, Iacob, Abel; în al doilea, acest popor este chemat să îndeplinească rolul lui Ismael, Esau, Cain.

Dar acest neam ales va avea întotdeauna o superioritate asupra celorlalte neamuri ale pământului. Dacă Îl primește pe Cristos, va fi ceea ce este principal, ceea ce este mai bun în Biserică. Va fi rădăcina și trunchiul acelui Măslin care aduce roade pentru viața veșnică, după cum învață Apostolul. Dacă Îl respinge pe Cristos, va fi de asemenea ceea ce este principal, adică ceea ce este mai rău în împărăția fărădelegii.

Apostolul Sfântul Pavel, care se simțea cu mândrie israelit, subliniază această superioritate a evreului atât în bine, cât și în rău atunci când, scriind Romanilor, spune (2, 9-10):

Necaz şi strâmtorare vor veni peste sufletul oricărui om care săvârşeşte răul, mai întâi asupra evreului şi apoi asupra grecului.

Dar slavă, cinste şi pace vor fi pentru oricine săvârşeşte binele, mai întâi pentru evreu şi apoi pentru grec.

Mare este, așadar, superioritatea evreilor, învață același Apostol (Rom. 3, 2), pentru că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu.

Evreul este, așadar, cel dintâi în ordinea bunătății, în misterul harului. Evreu este, așadar, trunchiul arborelui care este Biserica. Evrei sau

israeliți sunt Patriarhii; evrei sunt Profeții; evreu este Botezătorul, Înaintemergătorul; evreu, Sfântul Iosif; evreică, Maica lui Dumnezeu; evreu, Adorabilul nostru Mântuitor, în care sunt binecuvântate toate neamurile. Evrei sunt Apostolii și Evangheliștii; evreu, întâiul Mucenic Ștefan.

Ce popor, acest popor teologic, făcut trunchiul Arborelui Bisericii!

În fața acestui Măslin, ce preț au popoarele păgâne, care nu sunt decât un biet măslin sălbatic?

Ce preț au puterea Romei și știința grecilor? Nebunie și neghiobie le numește Apostolul, căci ele nu folosesc întru nimic pentru mântuire.

Neamurile, cu grecii în frunte, dacă vor să intre pe calea mântuirii, trebuie să intre ca din milostenie, folosindu-se de faptul că unii evrei vor fi îndepărtați pentru ca ele să poată fi altoite; și astfel spune Apostolul că căderea unei părți a poporului evreu:

A ajuns prilej de mântuire pentru neamuri.

17. Dacă unele dintre ramuri au fost tăiate, iar tu, popor dintre neamuri, care nu ești decât un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș sevei care urcă din rădăcina măslinului,

18. nu ai pentru ce să te lauzi împotriva ramurilor. Iar dacă te lauzi, să știi că nu tu porți rădăcina, ci rădăcina te poartă pe tine. (Rom. 11)

MIZERIILE POPORULUI EVREU

Dar cu cât este mai mare măreția lui Israel, care a fost predestinat în Cristos, cu atât mai mare trebuie să fie fidelitatea sa față de Cristos. Nenorocit este acest popor dacă ajunge să-L respingă pe Acela care este mântuirea sa! Atunci va continua să fie cel dintâi, dar cel dintâi în fărădelege. Și tot ceea ce lumea va produce mai nelegiuit și mai pervers va ieși de asemenea din acest popor.

Evreu a fost Iuda, trădătorul; evrei, Anna și Caiafa. Evreu, poporul care se bucura de sângele Mântuitorului și care striga: **Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri.** Evrei, cei care l-au ucis cu pietre pe Sfântul Ștefan. Evrei, cei care l-au omorât pe Apostolul Iacob al Ierusalimului. Evrei, toți cei care pândeau împotriva propovăduirii Apostolilor. Cea mai mare crimă a tuturor timpurilor, moartea Omului-Dumnezeu, a fost săvârșită de acest popor, care pentru aceasta a meritat numele de „perfid".

În ce se află rădăcina păcatului și a tuturor erorilor iudaice?

În faptul că o parte a acestui popor a crezut că Făgăduințele făcute evreilor pentru Cristos, care trebuia să Se nască din ei, au fost făcute trupului lor, genealogiei lor.

Cu alte cuvinte: în loc să înțeleagă că, dacă poporul evreu era poporul predilecției, aceasta se datora lui Cristos, ei, în orbirea lor, au crezut că Cristos Și-a primit slava din descendența lor genealogică.

Astfel, slava nu venea de la Cristos, ci de la trupul lui Avraam. De aceea fariseii, întruchipare autentică a acestui spirit al fărădelegii, spuneau cu mândrie, pentru a nu-L primi pe Isus Cristos: **Noi avem ca tată pe Avraam.**

Păcatul lor a constat, așadar, în a carnaliza Făgăduințele dumnezeiești. În felul acesta, au dat valoare de substanță la ceea ce nu era decât figură.

Au așteptat mântuirea de la ceea ce nu era decât un semn.

Iar din Mesia, Cel așteptat pentru a aduce lumii harul și adevărul, au făcut un stăpânitor politic, pământesc, care trebuia să asigure și să perpetueze măreția lui Israel asupra tuturor națiunilor supuse ca roabe imperiului iudaic.

CARNALIZAREA POPORULUI EVREU

Este instructiv să arătăm etapele procesului de carnalizare săvârșit în poporul evreu.

Israelitul a fost întotdeauna, prin însușirile sale naturale, înclinat spre perversitate, stăpânit de o mare trufie și de o mare avariție.

Moise îi avertizează în chip expres pe israeliți (Deut. 9, 6):

Să ştii, dar, că nu pentru dreptăţile tale îţi dă Domnul Dumnezeul tău această ţară minunată în stăpânire, căci eşti un popor cu grumaz foarte tare.

Și avertizează mai departe (Deut. 9, 13-14):

13. Şi Domnul mi-a zis iarăşi: Văd că poporul acesta este cu grumaz tare.

14. Lasă-Mă să-l zdrobesc şi să şterg numele lui de sub cer şi să te pun peste un neam mai mare şi mai puternic decât acesta.

Dar, în chip deosebit, acest popor a prevaricat și s-a carnalizat în vremea Regilor, dedându-se la nenumărate necinste și idolatrii, astfel încât, drept pedeapsă, a fost mai întâi dezmembrat și apoi dus în robie în Babilon de regele Nabucodonosor, cu șase sute de ani înainte de Cristos.

Șaptezeci de ani a durat această captivitate, la sfârșitul căreia, evreii întorcându-se în Palestina, s-au reconstituit ca națiune pe temeliile noi și mai trainice pe care li le-a dat Esdra, pe care evreii îl socotesc un legiuitor aproape tot atât de mare ca Moise. Din această reorganizare pe care Esdra a dat-o poporului evreu își are, în realitate, începutul iudaismul așa cum era el în vremea lui Isus Cristos și cum s-a perpetuat până la noi.

Pentru a-i caracteriza pe evrei, trebuie să spunem că evreul aparține unui popor legat de o Carte, Cartea prin excelență, Legea, Tora. În realitate, Tora este alcătuită din cele cinci cărți ale Pentateuhului scrise de Moise. Dar evreii nu primesc Tora decât împreună cu interpretările pe care rabinii le-au transmis din gură în gură ca pe un

cuvânt al lui Dumnezeu superior chiar celui al lui Moise, interpretări care au fost consemnate și, într-un anumit fel, pietrificate într-o carte voluminoasă, numită Talmud, care constituie codul civil și religios al evreilor.

IUDAISMUL

Evreii sunt, așadar, un popor făurit de mentalitatea rabinilor, îndeosebi de aceea a rabinilor farisei.

Fariseul ne înfățișează în chip viu carnalismul iudaic. Spun carnal, nu tocmai fiindcă evreii ar avea o înclinație deosebită spre păcatele necurăției, ci în înțelesul pe care Isus Cristos îl dădea acestui cuvânt atunci când anatematiza tendința de a atribui o interpretare literală, inferioară și pământească lucrurilor care, în cugetul lui Dumnezeu, au un sens spiritual, superior și ceresc.

Fariseii, în loc să urmeze urmele Profeților care, precum Isaia și Iezechiel, propovăduiseră adorarea lui Dumnezeu în duh, străpungerea inimii, îndreptarea moravurilor și caritatea față de toți oamenii, s-au străduit să întipărească în popor observarea literală a unor rituri meschine și un sentiment de mândrie întemeiat pe faptul descendenței trupești din Patriarhul Avraam.

Noi suntem fiii părintelui nostru Avraam, strigau ei cu mândrie, ca și cum trupul ar îndreptăți. (Ioan 8, 31 și urm.)

Fariseii, jalnici cazuști, alcătuiseră numeroase prescripții privitoare la purificare, abluțiune, spălarea și afundarea mâinilor, a trupurilor, a cupelor și a fețelor de masă, spre a asigura puritatea poporului. Îl obligau să se îmbăieze pe orice credincios care atinsese un neevreu la plimbare sau în piață și socoteau drept păcat grav încălcarea acestor reguli rituale.

Cel care mănâncă pâine fără să-și spele mâinile — spune Talmudul — săvârșește un rău tot atât de mare ca acela care se culcă cu o desfrânată.

Nimic nu arată mai bine carnalismul iudaic decât acele cumplite **vai vouă!** pe care Cristos le rostește în ultimele zile ale vieții Sale pământești, denunțând ipocrizia religiei, ipocrizia purității și ipocrizia pietății poporului fariseic. (Mt. 23)

El denunță ipocrizia religiei atunci când spune:

13. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, care închideți oamenilor împărăția cerurilor, căci nici voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.

14. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, care înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit și, după ce l-ați făcut, îl faceți de două ori mai vrednic de iad decât voi.

Vai vouă, călăuze oarbe!...

23. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, care dați zeciuială din mentă, mărar și chimen și ați lăsat cele mai însemnate ale Legii: dreptatea, milostivirea și credința.

24. Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila.

El denunță ipocrizia purității atunci când îi mustră, zicând:

25. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, care curățați partea din afară a paharului și a blidului, iar pe dinăuntru sunteți plini de necurăție și răpire.

27. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, care sunteți asemenea mormintelor văruite, care pe dinafară se arată frumoase oamenilor, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de toată necurăția.

În sfârșit, El denunță prefăcătoria cultului și a pietății față de strămoși, când le spune:

29. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, care ziditi mormintele Profeților și împodobiți monumentele drepților.

30. Și ziceți: Dacă am fi trăit în zilele părinților noștri, nu am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui Profeților.

32. Umpleți și voi măsura părinților voștri.

33. Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de judecata gheenei?

34. De aceea, iată, Eu trimit la voi profeți, înțelepți și învățători; dintre ei veți ucide și veți răstigni, iar dintre ei veți biciui în sinagogile voastre și îi veți prigoni din cetate în cetate.

35. Ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barahia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar.

Nimeni, în cursul istoriei, nu a rostit anateme mai cumplite decât Fiul lui Dumnezeu împotriva acestui perfid carnalism iudaic, care avea să umple măsura prin moartea Dreptului prin excelenţă.

MARELE PĂCAT AL EVREILOR

La 14 Nisan, în anul 33, poporul evreu, adunat la Ierusalim înaintea Pretoriului guvernatorului Pilat, aţâţat de preoţii săi, cere cu glas puternic moartea Celui Făgăduit.

Răstigneşte-L, spun ei, răstigneşte-L.

Ce rău a făcut?

Noi — răspund evreii — avem o Lege şi, după această Lege, trebuie să moară. (Ioan 19, 7)

Iar mai înainte rabinii spuseseră într-un sfat tainic împotriva lui Isus: **Ce facem?... Dacă-L lăsăm astfel, toţi vor crede în El; şi vor veni romanii şi ne vor nimici cetatea şi neamul.** Iar Caiafa adăuga: **Este de folos să moară un om pentru popor şi să nu piară întregul neam.** (Ioan 11, 48-50)

Evreii, așadar, în numele Legii lor, al Torei lor, și pentru a sluji intereselor trupești ale Națiunii lor, ale Rasei lor, cer Sângele Aceluia care le fusese făgăduit drept Binecuvântare.

Ei îi ațâță pe păgâni împotriva lui Isus; ei, folosindu-se de păgâni ca executori ai planurilor lor, Îl răstignesc pe Acela care va fi înălțat ca **Semn de contradicție.** (Lc. 2, 34)

Iar Cristos, Piatra de Poticnire, înălțat deasupra timpului și spațiului, cu brațele întinse, va împărți acest popor în două: unii, în persoana Apostolilor, vor fi marile instrumente ale Milostivirii lui Dumnezeu în întemeierea și răspândirea Bisericii; ceilalți, în persoana cărturarilor și fariseilor, vor fi instrumentele Dreptății dumnezeiești în Împărăția Satanei, în lucrarea lui de pierzare a Bisericii și a sufletelor.

EVREUL, ADEVĂRATUL CAIN

Dumnezeu nu va nimici iudaismul carnalizat. Când evreii deicizi se vor întoarce către Domnul și, asemenea adevăratului Cain, Îi vor spune:

13. Fărădelegea mea este prea mare pentru a merita iertarea.

14. Iată, mă alungi astăzi de pe fața pământului și mă voi ascunde de la fața Ta și voi fi pribeag și fugar pe pământ; și oricine mă va găsi mă va ucide. (Gen. 4)

Domnul le va spune, precum lui Cain:

15. Nu va fi astfel; ci oricine îl va ucide pe Cain va fi pedepsit de şapte ori. Şi Domnul a pus un semn asupra lui Cain, pentru ca nimeni dintre cei care îl vor găsi să nu-l ucidă.

Și de atunci acest popor, însemnat cu Pecetea lui Dumnezeu, trebuie să rătăcească prin lume. Pentru ce? Pentru a purta în trupul său mărturia lui Cristos în misterul fărădelegii.

Căci trupul evreiesc, fie că voiește, fie că nu, Îl proclamă pe Cristos drept Cel Binecuvântat în toate veacurile. Îl proclamă trupul, pentru că Cristos aparține acestei genealogii. Îl proclamă trupul evreiesc, pentru că această Lege a evreului, interpretată rabinic, L-a răstignit pe Cristos, Termenul și Împlinirea Legii. Și Cristos nu poate fi amintit fără a ne aminti de evreu, iar evreul nu poate fi amintit fără a ne aminti de Cristos.

Îl proclamă trupul evreiesc în misterul fărădelegii, deoarece evreul, pecetluit în fărădelege după ce și-a săvârșit crima, rămâne pentru tot restul istoriei ca agent al fărădelegii. Evreul, care fusese mister al bunătății, rămâne prefăcut în mister al fărădelegii. Nu mai este Isaac, ci Ismael. Nu Iacob, ci Esau. Nu Abel, ci Cain.

Alții i-au răpit drepturile întâiului-născut. Altora le-au fost acordate Binecuvântările Făgăduinței. Iar acești alții suntem noi toți — evrei și neamuri, mai întâi evreii și apoi neamurile — care alcătuim Biserica lui Isus Cristos.

Biserica lui Isus Cristos este adevăratul Isaac, adevăratul Iacob și adevăratul Abel. Cristos a fost Sfințitorul evreilor și al neamurilor

pentru a alcătui o făptură nouă, Biserica lui Isus Cristos, care Îl adoră pe Tatăl **în Duh şi în Adevăr**. (Ioan 4, 23) În faţa Bisericii, care este Isaac, Iacob, Abel, ce va face Sinagoga? Ce va face evreul?

Va îndeplini rolul lui Ismael, al lui Esau şi al lui Cain.

Ce făcea Ismael cu Isaac? Îşi bătea joc de el şi îl prigonea. (Gen. 21, 9) Ce făcea Esau cu Iacob?

Geneza ne spune, în capitolul 27:

Esau l-a urât pururea pe Iacob pentru binecuvântarea cu care tatăl său îl binecuvântase şi zicea în inima sa: Vor veni zilele de doliu pentru tatăl meu şi îl voi ucide pe fratele meu Iacob.

Iată, aşadar, rolul pe care este chemată să-l îndeplinească Sinagoga, evreul care rămâne evreu şi nu voieşte să-L recunoască pe Cristos. Se va dedica prigonirii Bisericii, după cum observă Apostolul.

Şi va trebui să o facă, pentru că aceasta este misiunea sa, rolul său teologic.

Evreul va fi, aşadar, agentul fărădelegii. După cum în împărăţia bunătăţii i-a revenit şi îi revine — căci istoria este un prezent înaintea ochilor lui Dumnezeu — întâietatea, tot astfel în împărăţia răutăţii îi va reveni primul loc. Şi tot răul care va fi săvârşit în cele douăzeci de veacuri ale istoriei creştine trebuie să fie mai întâi şi în principal iudaic. Celelalte popoare, neamurile, dacă vor să săvârşească fărădelegea, vor trebui să vină în urma evreilor. Neamurile, dacă vor să carnalizeze, vor trebui să iudaizeze; astfel, cu mare exactitate

teologică, Sfinții Părinți îi numesc iudaizanți pe păgânii care răspândesc erezia.

CONCLUZII TEOLOGICE

Nu știu dacă am izbutit să expun cu destulă putere opoziția teologică, adică rânduită de Dumnezeu, care trebuie să existe de-a lungul istoriei creștine între Sinagogă și Biserică, între creștini și evrei, între Isaac și Ismael, între Iacob și Esau. În următoarele două capitole voi cerceta din punct de vedere istoric aceste raporturi dintre evrei și creștini. Ceea ce este indispensabil aici este să consemnăm concluziile teologice în lumina cărora trebuie interpretată istoria.

PRIMA CONCLUZIE

Poporul evreu, al cărui destin a fost să ni-L aducă pe Cristos, s-a poticnit de Cristos. O parte a poporului a crezut în Cristos și s-a zidit pe El, pentru a forma rădăcina și trunchiul Măslinului care este Biserica. O altă parte a poporului a căzut și s-a lepădat de El, invocând mândria trupească a rasei și a națiunii iudaice. Această parte a lui Israel a fost lepădată și poartă asupra sa sângele lui Cristos ca blestem. Această parte alcătuiește Iudaismul propriu-zis, care este moștenirea și continuarea Rabinilor care L-au respins pe Cristos.

După Cristos nu există, pentru descendenții lui Avraam, decât două căi: ori să fie creștini, aderând la Cristos, ori să fie evrei. Cel care, în

cunoștință de cauză, nu se convertește sincer la creștinism este evreu cu toate perversitățile satanice ale rasei stigmatizate.

A DOUA CONCLUZIE

Iudaismul este un dușman declarat și activ al tuturor popoarelor în general și, în chip deosebit, al popoarelor creștine. El îndeplinește rolul lui Ismael, care îl prigonea pe Isaac; al lui Esau, care căuta să-l ucidă pe Iacob; al lui Cain, care l-a omorât pe Abel. Sfântul Pavel, în Prima sa Epistolă către Tesaloniceni, spune că evreii sunt dușmani ai tuturor oamenilor. (2, 15)

Să observăm că aceasta este cumplit și de cea mai mare însemnătate. Sunt dușmani teologici. Adică nu este vorba despre o dușmănie locală, ori de sânge, ori de interese. Este o dușmănie rânduită de Dumnezeu. Evreii, dacă sunt evrei, adică dacă nu s-au convertit sincer la creștinism, chiar fără să vrea vor căuta, prin minciuni, să facă rău, să piardă și să corupă pe creștini, să pună mâna pe bunurile lor și să-i supună ca pe niște robi netrebnici. Ei îndeplinesc prin aceasta o funcție teologică, după cum o îndeplinește diavolul, ai cărui fii sunt, după expresia lui Isus Cristos, care le spunea fariseilor: **Voi sunteți fiii diavolului și voiți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de oameni de la început și nu a stat în adevăr, pentru că adevărul nu este în el; când grăiește minciuna, vorbește din ale sale, pentru că este mincinos și tatăl minciunii.** (Ioan 8, 44)

A TREIA CONCLUZIE

Dacă evreii sunt dușmani teologici, această dușmănie trebuie să fie universală, inevitabilă și cumplită. Universală, pentru că trebuie să se întindă asupra tuturor popoarelor, fie precedând Creștinismul, fie însoțindu-l; și astfel vedem că acolo unde merge creștinismul merg și evreii. Nu există chip de a evita aceasta, pentru că este teologică. Creștinismul și Iudaismul trebuie să se întâlnească pretutindeni fără să se împace și fără să se confunde. Ele reprezintă în istorie lupta lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu, a întunericului împotriva Luminii, a trupului împotriva Spiritului. Ele reprezintă în timp împlinirea spirituală și împlinirea trupească a Scripturii. Litera trebuie să fie pretutindeni pentru a sluji Spiritului și, de aceea, Sfântul Toma de Aquino învață că evreul este slujitor al Bisericii.

Dușmănie cumplită, pentru că este teologică. În evreu există un mister al fărădelegii, după cum învață Sfântul Ieronim și Sfântul Iustin, făcându-se ecoul lui Isus Cristos și al propovăduirii apostolice. Nu vă încredeți în evreu, pentru că își exercită dușmănia prefăcându-se că vă face bine. Isus Cristos îi anatematizează, numindu-i de nenumărate ori fățarnici și mincinoși. Evreul face rău fără să-și arate mâna. Evreii lucrează în culise, sugerează marele evreu Disraeli. Și prin aceasta nu fac decât să perpetueze ceea ce au făcut odinioară cu Cristos: ei au urzit împotriva Lui conspirația tainică, dar planurile lor au fost executate de păgâni. Astfel, acțiunea iudaică asupra lumii se desfășoară în umbra consiliilor secrete, iar personajele care par să cârmuiască popoarele nu sunt decât marionete mânuite de acești fii ai fărădelegii.

A PATRA CONCLUZIE

După ce Cristos a fost înălțat pe muntele Calvarului, lumea a rămas încredințată la două forțe cu adevărat opuse: cea iudaică și cea creștină.

În lumea actuală, în toate manifestările vieții, nu pot exista decât două moduri cu adevărat fundamentale, doi poli de atracție: cel creștin și cel iudaic. Numai două religii: cea creștină și cea iudaică. Numai două internaționalisme: cel creștin și cel iudaic. Tot ceea ce nu este al lui Cristos și pentru Cristos se face în folosul iudaismului. De aici urmează că descreștinarea lumii înaintează paralel cu iudaizarea ei.

De ce nu pot exista decât aceste două moduri? Pentru că acestea sunt singurele voite de Dumnezeu. Sunt singurele teologice. Dumnezeu a împărțit lumea între Isaac și Ismael, între Iacob și Esau, între Cain și Abel, între Cristos și Antihrist. Toate forțele omenești trebuie să se așeze într-una sau alta dintre aceste tabere.

De aici rezultă că popoarelor dintre neamuri, nouă, celor cărora ne-a fost propusă chemarea la credința creștină, nu ne rămân decât două căi: ori să ne creștinăm, ori să ne iudaizăm. Ori să fim parte din Măslinul Bisericii, ori din Vița stearpă a Iudaismului; ori să fim fii ai Sarei, cea liberă, ori ai Agarei, roaba.

Popoarele dintre neamuri, dacă vor să fie libere și mari, nu au altă soluție decât să adere cu smerenie la Biserică; nu au altă măreție în libertate decât măreția incomparabilă a națiunilor creștine din Evul Mediu, care a făurit sfinți și eroi, care a înălțat catedralele, care a educat poporul în contemplarea sfinților, care i-a dat simțul frumuseții prin cântul gregorian și prin frescele lui Fra Angelico și Giotto, care i-a înălțat inteligența prin *Summa Theologica* a Doctorului Angelic.

Dacă popoarele dintre neamuri, lepădând această măreție ca obscurantistă și sumbră, vor să fie mari prin măreția trupească a Babilonului, vor putea fi, da, dar ca slujitori ai iudaismului. Căci evreii au superioritatea în domeniul celor trupești.

Și iată că istoria ne spune — Werner Sombart o constată — că mult lăudata măreție a capitalismului englez și nord-american nu este decât o creație iudaică. Măreție trupească fără seamăn, dar care reprezintă munca a milioane de creștini în folosul unui pumn de evrei.

A CINCEA CONCLUZIE

Singura apărare și ocrotire a popoarelor dintre neamuri pentru a nu cădea în robia iudaică este viața creștină. Căci numai Cristos este Mântuirea omului. De aici faptul că Evul Mediu nu a suferit dominația evreilor. Evreii au uneltit, dar fără să izbutească vreodată să dobândească dominația.

OMAGIUL DE RECUNOȘTINȚĂ AL EVREILOR FAȚĂ DE BISERICĂ

Biserica, recunoscând perversitatea teologică ce se află în ei, știa să-i țină în frâu prin legi înțelepte și printr-o supraveghere vigilentă, pentru ca ei să nu-i molipsească pe creștini. Cu toate acestea, Biserica nu l-a urât niciodată pe evreu. Dimpotrivă, s-a rugat și i-a făcut pe credincioși să se roage pentru ei; i-a apărat de vexațiuni și de persecuții nedrepte, astfel încât, atunci când Sanhedrinul evreiesc s-a întrunit public, pentru prima dată după veacuri, în Franța, în anul 1807, convocat de Napoleon, a adus un omagiu public bunăvoinței

Pontifilor, în documente care s-au păstrat (*Collection des Actes de l'Assemblée des Israélites de France et du royaume d'Italie*, de Diogène Tama).

Deputații israeliți ai Imperiului Franței și ai Regatului Italiei, reuniți în Sinodul ebraic decretat la 30 mai trecut, pătrunși de recunoștință pentru binefacerile succesive pe care clerul creștin le-a făcut, în veacurile trecute, israeliților din diferitele state ale Europei;

Plini de recunoștință pentru primirea pe care diferiți Pontifi au făcut-o, în vremuri deosebite, israeliților din diferite țări, atunci când barbaria, prejudecățile și ignoranța, unite laolaltă, îi prigoneau și îi alungau pe evrei din sânul societăților, declară:

Că exprimarea acestor sentimente va fi consemnată în procesul-verbal al acestei zile, pentru ca ea să rămână pentru totdeauna ca mărturie autentică a recunoștinței israeliților din această Adunare pentru binefacerile pe care generațiile care i-au precedat le-au primit din partea clericilor din diferitele țări ale Europei.

A ȘASEA CONCLUZIE

Creștinii, care nu-i pot urî pe evrei, care nu-i pot persecuta, nici împiedica să trăiască, nici tulbura în împlinirea legilor și obiceiurilor lor, trebuie totuși să se păzească împotriva primejdiei iudaice.

Să se păzească asemenea celui care se păzește de leproși. Nici pe leproși nu-i putem urî, persecuta sau tulbura, dar trebuie luate măsuri de precauție față de ei, pentru ca ei să nu molipsească organismul social. Lucru greu este, fără îndoială; dar este inevitabil. Astfel,

creștinii nu trebuie să lege relații comerciale, sociale ori politice cu această castă perversă, care în chip fățarnic va căuta ruina noastră. Evreii trebuie să trăiască despărțiți de creștini, pentru că astfel le poruncesc propriile lor Legi, după cum vom vedea mai departe, și, în plus, pentru că sunt „molipsitori" pentru celelalte popoare.

Dacă celelalte popoare resping aceste măsuri de precauție, trebuie să suporte consecințele, adică să ajungă lachei și paria ai acestei rase, căreia îi revine superioritatea în împărăția celor trupești.

A ȘAPTEA CONCLUZIE

În viața rătăcitoare și disprețuită a evreului, care se prelungește de cel puțin optsprezece veacuri, trebuie descoperit misterul creștin. Astfel o demonstrează în chip strălucit abatele Joseph Lémann, evreu convertit, în cartea sa *L'Entrée des Israélites dans la société française*.

Evreul îl acoperise de ocară pe Cel Drept. Îi pusese pe umeri o mantie de batjocură, pe cap o cunună de spini, în mână o trestie; îi dăruise din belșug lovituri, scuipări, insulte, injurii și rușini de tot felul și nu-I cruțase nimic din ceea ce este rușinos. Iar la sfârșit L-a vândut pentru prețul josnic de treizeci de monede.

Aceste ocări s-au regăsit apoi, ca pedeapsă și ca lege a talionului, în viața poporului evreu. Moise o vestise deja: **Veți fi de batjocură și de râs tuturor popoarelor la care vă va duce Domnul.** (Deut. 28, 37)

a) Vânzarea la licitație, asemenea animalelor, a evreilor după ruinarea Ierusalimului. Cel Drept fusese vândut pentru treizeci

de arginți, iar la târgul din Terebint, în câmpia Mamvri, s-a ajuns să fie dați treizeci de evrei pentru un ban.

b) Interdicția, timp de veacuri, de a veni să plângă pe ruinele Ierusalimului.

c) Excluderea evreilor din rangurile societății, drept răsplată pentru faptul că evreul Îl exclusese pe Cristos, ca pe un lepros, din orice legătură cu oamenii.

d) Palma pe care, la Toulouse, Béziers și în alte locuri, un deputat al comunității evreiești era obligat să o primească în public, în Vinerea Mare.

e) Roata sau steaua galbenă pe care trebuia să o poarte pe piept ori pe pălărie pentru a fi recunoscut drept evreu.

f) Cartierele sau mahalalele evreiești în care trebuiau să locuiască îngrămădiți.

g) Obligația, în anumite orașe, de a plăti până și pentru aerul pe care îl respirau, ca la Augsburg, unde plăteau un florin pe oră, și la Bremen, un ducat pe zi.

h) Interdicția de a apărea în public din Duminica Floriilor până în ziua Paștelui.

i) Insultele adresate evreului rătăcitor.

j) Neîncrederea sau credința într-o răutate perpetuă a evreului, chiar și în procesele dintre ei. La Puy, neînțelegerile care se iveau între doi evrei erau supuse judecății unor

ministranți, pentru ca extrema nevinovăție a judecătorilor să scoată la iveală extrema răutate a celor aflați în litigiu.

k) În Germania și Elveția, evreul era spânzurat alături de un câine, în batjocură, deoarece acesta era simbol al fidelității.

l) Îngăduința acordată oricărui funcționar public de a folosi epitete infamante împotriva evreilor.

m) Alungarea evreilor, în fiecare seară, din anumite orașe, la sunetul trâmbiței.

n) Interdicția de a se îmbăia pe plajele unde se îmbăiau creștinii.

o) Interdicția de a se plimba în locurile publice de promenadă. În unele orașe din Germania era așezată această inscripție: **Evreilor și câinilor le este interzis să intre aici.**

p) Taxa de trecere, adică dreptul perceput pentru intrarea oricărui evreu în oraș.

Până când se va prelungi această cumplită dușmănie dintre evrei și creștini? Până când milostivirea lui Dumnezeu va rândui timpul împăcării.

Sfântul Pavel ne învață că va veni ziua în care Israel Îl va recunoaște pe Acela pe care L-a tăgăduit. (Rom. 11)

25. Căci nu voiesc, fraților, să nu cunoașteți această taină: orbirea a venit în parte asupra lui Israel până când va intra plinătatea neamurilor.

26. Şi astfel tot Israelul se va mântui.

Când va veni acel ceas, care este în mâinile lui Dumnezeu, Esau se va împăca cu Iacob, adică evreii se vor converti la creştinism, şi atunci se va împlini cuvântul Profetului Iezechiel, rostit cu cinci sute de ani înainte de Cristos:

21. Iată, Eu voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul neamurilor în care s-au dus; îi voi aduna din toate părţile şi îi voi aduce în pământul lor.

22. Şi îi voi face un singur neam în ţară, pe munţii lui Israel, şi un singur rege va domni peste ei toţi; şi nu vor mai fi niciodată două popoare şi nu se vor mai împărţi în viitor în două regate.

27. Şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. (Ez. 37)

Atunci toţi, „în Cristos", vor fi una, pentru că evreii vor înceta să mai fie „evrei", iar creştinii vor fi creştini cu adevărat, şi pacea se va înfăptui ca rod al dreptăţii şi al caritătii în Acela, Cel Făgăduit lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob, care este Isus Cristos, Binecuvântarea tuturor veacurilor.

CAPITOLUL II
EVREUL ȘI POPOARELE CREȘTINE

În capitolul precedent am expus măreția și mizeria acestui popor evreu, singurul neam sacru al pământului. Și, tocmai pentru că este neam sacru, este singurul care trebuie să se perpetueze de-a lungul istoriei ca mărturie trupească a Aceluia în care sunt binecuvântate toate neamurile pământului. Trupul evreiesc, neamul evreiesc, este misterul Măreției și al mizeriei. Pentru că acest neam ni L-a adus pe Răscumpărător. Dar Răscumpărătorul, pus ca Piatră de Poticnire pentru lume, a fost de asemenea piatră de poticnire pentru acest neam care I-a purtat sângele. De aceea, cei din acest neam care au crezut în Cristos au fost făcuți trunchiul și rădăcina Măslinului bogat în ramuri care este Biserica. Cei din acest neam care L-au respins pe Cristos au fost făcuți trunchiul și rădăcina Viței care nu produce decât struguri sălbatici. (Is. 5, 4)

De la evrei vine Mântuirea. Dar Mântuirea este și pentru evrei. Mântuirea nu sunt evreii și nici tatăl lor Avraam. Mântuirea este Cristos. Vai de acest popor făurit și sfințit pentru a aduce Mântuirea, pentru a-L naște pe Cristos, dacă ajunge să creadă că trupul său este Mântuirea! Atunci, în numele „Trupului" său, Îl va răstigni pe Acela care constituia măreția sa. Și atunci acest popor, făcut Mare prin Acela care iese din neamul său, se va preface în Mizerabil prin respingerea voită pe care o va face lui Cristos.

Este important să pătrundem acest Mister al Măreției și al Perfidiei evreului. Evreul care nu aderă la Cristos este o „ființă a fărădelegii", este o „ființă a perfidiei", și nu poate face altceva în cursul istoriei decât să-L prigonească pe Cristos. Chiar dacă nu voiește, acesta este destinul său. Pentru că rațiunea de a fi a acestei rase este Cristos. Ori cu El, ori împotriva Lui. De aici perfidia evreului trupesc. Iar trupesc este orice evreu care nu aderă la Cristos. Să spunem, așadar, simplu: perfidia evreului.

Dar să luăm seama noi, cei dintre neamuri care am îmbrățișat credința lui Cristos, că această perfidie iudaică are un caracter sacru, teologic. În ea se află pecetea lui Dumnezeu. Prin urmare, nu trebuie să luptăm împotriva „acestei perfidii iudaice", împotriva „acestui popor deicid", așa cum se poate lupta împotriva altor forțe omenești. Să ne amintim că acest popor, noul Cain, poartă asupra sa un semn pentru ca nimeni să nu îndrăznească să-l nimicească.

Nu prin persecuții și prin „pogromuri" se rezolvă, așadar, problema evreiască și, pentru aceasta, Suveranii Pontifi au protestat în toate timpurile împotriva oricărei uri față de evrei; iar în cumplita

persecuție a lui Hitler, Pontiful Roman și Episcopii germani și-au făcut auzit glasul de protest.

Dar, deși noi, creștinii, trebuie să-l iubim pe evreu potrivit poruncii lui Cristos de a-i iubi chiar și pe vrăjmașii noștri, nu urmează de aici că nu trebuie să recunoaștem primejdia care există în ei și să ne păzim împotriva ei. Trebuie de asemenea să-i iubim pe leproși, iar aceasta nu împiedică izolarea lor spre a evita contaminarea; trebuie să-i iubim pe delincvenți, iar aceasta nu împiedică închiderea lor pentru ca ei să nu vatăme societatea.

Este foarte important să subliniem, în mediul modern în care trăim, care s-a lăsat amețit de ideile sentimentale ale Liberalismului, că evreul, adevărat Ismael în fața lui Isaac, Esau în fața lui Iacob, Cain în fața lui Abel, nu poate fi cârmuit de dreptul comun al creștinilor. El trebuie să fie cârmuit de un drept de excepție, care să ia precauțiile cuvenite și potrivite împotriva primejdiei teologice a acestei rase.

Nici să fie nimiciți din mijlocul popoarelor creștine, după cum pretinde antisemitismul, nici să li se acorde drepturi egale, care în realitate devin drepturi de superioritate, după cum pretinde liberalismul sau filosemitismul.

Antisemitismul este condamnat de Biserică în decretul Sfântului Oficiu din 25 martie 1928, care spune: **Biserica Catolică a avut întotdeauna obiceiul de a se ruga pentru poporul evreu, care a fost depozitarul Făgăduințelor dumnezeiești până la Isus Cristos, în pofida orbirii acestui popor. Mai mult încă, a făcut aceasta tocmai din cauza acestei orbiri. Potrivit aceleiași reguli a carității, Scaunul Apostolic a ocrotit acest popor împotriva**

vexațiunilor nedrepte și, după cum dezaprobă toate urile și animozitățile dintre popoare, tot astfel condamnă ura împotriva poporului odinioară ales de Dumnezeu, ură care astăzi este desemnată în mod obișnuit prin cuvântul antisemitism.

De asemenea, Liberalismul este condamnat în întreaga legislație și practică a Bisericii.

Evreul trebuie să trăiască în mijlocul creștinilor ca martor orb al adevărului creștin și ca imbold care să ne silească să rămânem credincioși lui Isus Cristos. Nici nu trebuie nimicit, nici nu trebuie frecventat. Nu primul lucru, pentru că îndeplinește rolul teologic al lui Cain, care poartă pecetea lui Dumnezeu pentru ca nimeni să nu-l nimicească. Nu al doilea, pentru că este deosebit de primejdios.

Evreul poate fi și este bun în sânul propriului său popor. Moravurile sale sunt în general ireproșabile și vrednice de laudă. Dar în raport cu celelalte popoare, chiar dacă trăiește în mijlocul lor, este un dușman fățarnic care pândește din umbră împotriva celor care îi oferă ospitalitate. Este un dușman care stă la pândă.

După cum odinioară L-a judecat pe Cristos, L-a insultat și L-a scuipat și L-a dat păgânilor pentru a fi pironit pe cruce, tot astfel, de atunci înainte, unica sa rațiune de a fi și unica sa preocupare este să distrugă creștinismul.

Faptele Apostolilor ne istorisesc cum toate primele persecuții ridicate împotriva Apostolilor și împotriva Bisericii au fost urzite de evrei. Ei îl amenință pe Sfântul Petru pentru ca să nu-L propovăduiască pe Cristos (4, 1-23); îl ucid cu pietre pe Sfântul Ștefan (6 și 7), îi prigonesc pe creștinii din Ierusalim (8, 1), se sfătuiesc să-l omoare pe

Sfântul Pavel (9, 23), stârnesc persecuții împotriva lui Pavel la Iconiu (14), la Listra (14), la Tesalonic (17), la Corint (18), la Ierusalim (22). Tertulian rezumă acuzațiile Părinților împotriva primejdiei iudaice în această formulă: **Sinagogile evreilor sunt izvoarele persecuțiilor noastre** (*Synagogae Judaeorum fontes persecutionum*).

Evreii, în toate aceste persecuții, nu fac decât să-și împlinească destinul. Sfântul Pavel, cumplitul fariseu convertit la Cristos pe drumul Damascului, care cunoștea din propria experiență ura satanică a evreilor împotriva lui Cristos, enunță legea persecuțiilor împotriva Bisericii:

28. Noi însă, fraților, le spune el creștinilor din Galatia, suntem, asemenea lui Isaac, fii ai făgăduinței. (Gal. 4)

29. Dar, precum atunci cel care se născuse după trup îl prigonea pe cel născut după spirit, tot astfel și acum.

Iar acest **„tot astfel și acum"** trebuie să se perpetueze de-a lungul întregii istorii creștine, fiindcă este o lege teologică mai puternică decât toate planurile și mijloacele oamenilor.

TALMUDUL

Ceea ce este important de știut este că evreul împlinește această lege a sa în virtutea iudaismului său, ca unul care îndeplinește o misiune.

Căci această lege cuprinsă în Talmud, care îl cârmuiește pe evreu, îi poruncește, într-adevăr, să disprețuiască și să urască toate popoarele, îndeosebi pe creștini, și să nu se oprească până când nu-i va domina și nu-i va supune ca pe niște robi. Să vedem ce ne învață despre Talmud Paulus L. B. Drach, celebrul rabin din veacul trecut convertit la creștinism, în vestita și rara sa lucrare *De l'harmonie entre l'Église et la Synagogue*, Paul Mellier, Libraire-éditeur, Paris, 1844.

Drach spune că Talmudul desemnează vastul corp doctrinar al evreilor, la alcătuirea căruia au lucrat succesiv, în epoci diferite, cei mai acreditați slujitori ai lui Israel. Este codul complet, civil și religios, al sinagogii. Obiectul său este de a explica legea lui Moise potrivit spiritului tradiției orale și cuprinde disputele diferiților învățători. Dacă cititorul judicios al Talmudului se poate întrista uneori de stranii rătăciri în care poate cădea spiritul omenesc, dacă de mai multe ori grosolăniile cinismului rabinic îl silesc să-și acopere fața, dacă credinciosul trebuie să se cutremure de cumplitele și nesăbuitele calomnii pe care ura nelegiuită a fariseilor le răspândește asupra tuturor obiectelor venerației sale religioase, în schimb teologul creștin poate culege de acolo date și tradiții prețioase pentru explicarea mai multor texte obscure ale Noului Testament și pentru a-i convinge pe adversarii noștri de vechimea Dogmei Catolice.

Talmudul cuprinde tradițiile reale, încredințate unui corp de șaptezeci de învățați, Sanhedrinul, care era socotit urmașul legitim al lui Moise. Acolo religiosul se amestecă cu profanul, mai ales după ce evreii au fost duși în captivitate la Babilon (586 î.C.). Autoritatea rabinilor îl înlocuiește atunci pe Moise și pe profeți. Prescripțiile privitoare la sporirea temporală a poporului evreu dobândesc mai multă importanță decât preceptele desăvârșirii religioase. Prin aceste

învățături rabinice, care agravează cele mai rele instincte ale poporului evreu, s-a ajuns la formarea unei mentalități antisociale și criminale care face din acest popor un element neadaptat în mijlocul tuturor popoarelor care îi oferă ospitalitate.

Talmudul a dobândit o virulență deosebită după apariția creștinismului. În el au fost întipărite cele mai insolente și sacrilege infamii împotriva lui Cristos și a creștinilor. Aceasta a determinat ca volumele Talmudului să fie date flăcărilor din porunca Pontifilor Romani sau a principilor creștini. Atunci un Sinod evreiesc, întrunit în Polonia în 1631, a poruncit suprimarea tuturor pasajelor privitoare la Cristos sau la creștini, în termenii următori:

„Din aceste motive, vă poruncim ca, de acum înainte, atunci când veți publica o nouă ediție a acestor cărți, să lăsați în alb pasajele în care se vorbește despre Isus din Nazaret, făcând un cerc precum acesta: O; și fiecare rabin, precum și orice alt învățător, să aibă grijă să-i învețe pe credincioșii săi asemenea pasaje numai pe cale orală. În felul acesta, învățații creștini nu vor avea nimic să ne reproșeze în această privință și vom putea evita să se abată asupra noastră cele mai mari nenorociri și ne va fi cu putință să trăim în pace."

LUCRAREA LUI PRANAITIS

În anul 1892, din tipografia Academiei de Ştiinţe din Sankt Petersburg ieşea cea mai bună şi mai îngrijită antologie de maxime talmudice privitoare la Cristos şi la creştini. Autorul ei era Mons. I. B. Pranaitis, titularul catedrei de ebraică a Universităţii Imperiale, iar lucrarea purta titlul: **„Creştinul în Talmudul evreilor, sau tainele doctrinei rabinice despre creştini"** (*Christianus in Talmude Judaeorum, sive Rabbinicae doctrinae de christianis secreta*).

Cartea cuprindea textul ebraic al prescripţiilor rabinice împreună cu traducerea lor în latină. Dar exemplarele au dispărut aproape în întregime. Numai câteva au fost salvate. După unul dintre acestea, Mario de Bagni a publicat o ediţie fotocopiată, împreună cu traducerea italiană corespunzătoare. Am putut folosi pentru cartea noastră această ediţie apărută la Editori Tumminelli & C., Milano-Roma, 1939.

ÎNVĂȚĂTURILE TALMUDULUI PRIVITOARE LA CRISTOS ȘI LA CREȘTINI

Înainte de a reproduce textual pasajele cele mai insultătoare și criminale ale Talmudului privitoare la Cristos și la creștini, vom da o vedere de ansamblu asupra lor. Într-o primă parte vom expune doctrina Talmudului despre Cristos și despre creștini, iar într-o a doua parte, preceptele Talmudului privitoare la creștini.

Prima parte cuprinde două capitole: unul despre Cristos și altul despre creștini.

DESPRE CRISTOS. Este numit cu dispreț: „omul acela", „un oarecare", „fiul tâmplarului", „spânzuratul". Se învață că este fiu nelegitim, născut dintr-o femeie aflată în perioada menstruației; că avea în sine sufletul lui Esau; că era prost, scamator, seducător, idolatru; că a fost răstignit, îngropat în iad și că până astăzi este un idol pentru adepții săi. Ca seducător și idolatru, nu putea învăța altceva decât eroare și erezie, și încă una irațională și imposibil de împlinit.

DESPRE CREȘTINI. Sunt numiți *Notsrim*, nazarineni, și li se aplică toate numele prin care sunt desemnați neevreii: *Aboda Zara*, adică practicanți ai idolatriei; *Acum*, adoratori ai stelelor și planetelor; *Obdé*

Elilim, slujitori ai idolilor; *Minim*, eretici; *Edom*, idumei; *Goim*, neamuri; *Nokhrim*, străini, venetici; *Ammé Aarez*, popoarele pământului, neștiutori; *Apicorosim*, epicurei; *Cutim*, samariteni.

Despre creștini se spun lucrurile cele mai abominabile ce se pot închipui: că sunt idolatri, oameni dintre cei mai răi, mai răi decât turcii, ucigași, desfrânați, animale necurate, nevrednici de a fi numiți oameni, dobitoace cu chip omenesc, spurcători asemenea gunoiului, boi și măgari, porci, câini, mai răi decât câinii; că se înmulțesc asemenea dobitoacelor; că au origine diabolică; că sufletele lor vin de la diavol și că după moarte trebuie să se întoarcă la diavol, în iad; că trupul unui creștin mort nu se deosebește de rămășițele unui animal pierit.

Despre cultul creștinilor se spune că este idolatru, că preoții lor sunt preoți ai lui Baal, că templele lor sunt case ale nebuniei și idolatriei și că toate obiectele aflate în ele — potirele, cărțile — slujesc idolatriei; că rugăciunile lor particulare și publice sunt păcate care Îl vatămă pe Dumnezeu și că sărbătorile lor sunt zile de nenorocire.

Partea a doua, privitoare la preceptele Talmudului despre creștini, cuprinde trei capitole: creștinii trebuie evitați, trebuie nimiciți, trebuie uciși.

CREȘTINII TREBUIE EVITAȚI. Potrivit Talmudului, prin însuși faptul că evreul se trage dintr-un neam ales și primește circumciziunea, el este înzestrat cu o demnitate atât de înaltă încât nimeni, nici măcar un înger, nu i se poate asemăna. (*Chullin* 91 b) Mai mult încă, este socotit aproape egal cu Dumnezeu. Cine îl lovește pe israelit peste obraz, spune R. Chemina, este ca și cum ar da o palmă

Maiestății dumnezeiești. (*Sanhedrin* 58 b) Evreul este întotdeauna bun, în pofida numărului și mulțimii păcatelor, care nu ajung să-l întineze, precum noroiul nu întinează miezul nucii, ci numai coaja ei. (*Chagigah* 15 b) Numai israelitul este om; al lui este întregul univers și toate lucrurile trebuie să-i slujească, îndeosebi animalele care au chip de om.

Dacă astfel stau lucrurile, devine limpede că orice legătură cu creștinii îi întinează pe evrei și este cu totul nevrednică de demnitatea lor. Trebuie, prin urmare, să se țină departe de toate obiceiurile și actele creștinilor.

Creștinii trebuie evitați pentru că sunt necurați. *Abhodah Zarah* 72 b istorisește că odată un evreu a transvazat vinul cu ajutorul unui sifon alcătuit din două tuburi, amândouă scufundate în vase. A venit un creștin și a atins sifonul, iar îndată tot vinul a rămas întinat.

Trebuie evitați pentru că sunt idolatri și primejdioși. De aceea evreului nu îi este îngăduit să folosească o doică creștină, nici un preceptor, medic, frizer sau moașă creștină.

CREȘTINII TREBUIE NIMICIȚI. Ucenicilor „acelui om", al cărui însuși nume, printre evrei, răsună ca „să-i fie șters numele și pomenirea", nu li se poate dori altceva decât să piară cu toții: romanii, tiranii, cei care îi țin în robie pe fiii lui Israel, astfel încât evreii să se poată izbăvi de această a patra captivitate a lor. Prin urmare, orice israelit este obligat să lupte cu toate puterile împotriva acelei nelegiuite împărății a Idumeei, răspândite pe întreg pământul. Dar, întrucât nu întotdeauna, nu pretutindeni și nu tuturor le este cu putință această nimicire a creștinilor, Talmudul poruncește să fie

combătuți cel puțin indirect, făcându-li-se rău în toate chipurile și, astfel, micșorându-le puterea și pregătindu-le ruina. Acolo unde este cu putință, evreul îi poate ucide pe creștini și trebuie să o facă fără nicio milă. Ne vom opri asupra acestui din urmă punct, reproducând textele din lucrarea lui Pranaitis.

Abhodah Zarah 26 b: **Ereticii, trădătorii și apostații trebuie aruncați într-o groapă din care să nu poată fi scoși.**

Dacă îi adăugăm acestora pe tiranii care îl țin acum în robie pe Israel, vom avea cele patru categorii ale celor care trebuie uciși de evrei, și anume: trădătorii, apostații, tiranii și toți ereticii-creștini, fără nicio excepție, chiar dacă ar fi cei mai buni dintre oameni.

I. Sunt socotiți cei mai mari dușmani ai evreilor aceia care dezvăluie tainele Talmudului sau pricinuiesc evreilor o pagubă bănească, fie ea și neînsemnată — *Noseroth* — trădătorii.

Choschen Hammischpat 388, 10: **Este îngăduit să fie ucis denunțătorul chiar și în vremea noastră, oriunde ar fi găsit. Poate fi ucis înainte de denunț. De îndată ce a spus că voiește să trădeze pe cineva în bunurile vieții ori ale averii sale, chiar dacă acestea sunt mici și nu-i pricinuiesc o pagubă mare, a rostit deja împotriva lui însuși o pricină îndestulătoare de moarte. Să fie prevenit și să i se spună: „Nu voi să denunți". Dar dacă spune cu nesocotință: „Nu, voi dezvălui aceasta", trebuie ucis; și cu cât cineva îl va ucide mai repede, cu atât mai mare va fi meritul său. Dacă nu este timp pentru a-l preveni, prevenirea nu este necesară. Sunt unii care spun că trădătorul trebuie ucis numai atunci când este cu neputință să scapi de el lipsindu-l de vreun**

mădular. Dacă ar fi cu putință să scapi de el, de pildă, tăindu-i limba sau scoțându-i ochii, atunci nu este îngăduit să fie ucis, căci nu este mai rău decât ceilalți persecutori.

Choschen Hammischpat 388, 15: **Dacă s-ar fi dovedit că cineva l-a trădat de trei ori pe Israel sau a făcut ca banii săi să treacă în mâinile creștinilor, va trebui căutat un mijloc prudent și viclean pentru a-l șterge de pe fața pământului.**

Sanhedrin 59 a: **Spune R. Jochanan: creștinul care cercetează Legea este vrednic de moarte.**

II. Trebuie uciși evreii care primesc botezul.

Iore Dea 158, 2, *Hagah*: **Prevaricatorii care trec de partea creștinilor și se întinează printre creștini, aducând cult stelelor și planetelor așa cum fac aceștia, sunt asemenea celor care prevarică pentru a-L mânia pe Dumnezeu; de aceea trebuie aruncați în groapă și nu trebuie scoși de acolo.**

III. Creștinii trebuie uciși pentru că sunt tirani, rămășițe ale amaleciților, pe care Legea Veche poruncește să-i nimicească.

Zohar I, 219 b: **Este sigur că robia noastră trebuie să dureze până când vor fi șterși de pe pământ principii creștini care se închină idolilor.**

IV. Trebuie uciși toți creștinii, fără a-i excepta pe cei mai buni dintre ei.

Abhodah Zarah 26 b, *Tosephoth*: **Cel mai bun dintre goimi merită să fie ucis.**

V. Evreul care ucide un creștin nu păcătuiește, ci aduce o jertfă plăcută.

Sepher Or Israel 177 b: **Șterge viața creștinului și ucide-l. Este plăcut Maiestății dumnezeiești asemenea celui care aduce un dar de tămâie.**

Ibid., fol. 180: **Israelitul este obligat să-și pună toată silința în a înlătura spinii din vie, adică în a-i smulge și stârpi pe creștini de pe pământ; nu se poate aduce Dumnezeului binecuvântat o bucurie mai mare decât aceea pe care I-o aducem nimicindu-i pe cei nelegiuiți și pe creștinii acestei lumi.**

VI. După distrugerea templului din Ierusalim nu există jertfă mai mare decât nimicirea creștinilor.

În *Zohar* III, 227 b, spune Păstorul cel Bun: **Nu există altă jertfă decât aceea care constă în înlăturarea părții necurate.**

Mikdasch Melech, în *Zohar*, fol. 62, spune: **Țapul pe care îl trimiteau la Azazel în ziua ispășirii ne învață că și noi trebuie să-i înlăturăm din lume pe creștini.**

VII. Celor care îi ucid pe creștini li se făgăduiește locul cel mai înalt în paradis.

Zohar I, 38 b și 39 a: **În al patrulea palat al paradisului sunt toți cei care plângeau Sionul și Ierusalimul și toți cei care au nimicit**

rămășițele națiunilor idolatre... Și precum purpura este veșmântul de cinste și distinctiv al lui Dumnezeu, tot astfel vor fi cinstiți și deosebiți toți cei care vor fi ucis celelalte popoare idolatre.

VIII. Nu trebuie încheiată pace cu creștinii, ci trebuie nimiciți.

Hilkhoth Akum 10, 1: **Să nu încheie pace cu idolatrii, astfel încât să le îngăduie să se închine idolilor... ci să-i îndepărteze de cultul lor și să-i ucidă.**

IX. Toți evreii sunt obligați să lucreze în deplină înțelegere pentru a-i nimici pe trădătorii, dușmanii lor; dacă nu prin acțiune directă, cel puțin prin toate mijloacele.

Choschen Hammischpat 388, 16: **Toți locuitorii cetății sunt obligați să despăgubească cheltuielile făcute pentru uciderea trădătorului, chiar și aceia care își plătesc dările sub altă formă.**

Pesachim 49 b: **Spune R. Eliezer: Este îngăduit să fie sugrumat omul neștiutor în sărbătoarea ispășirii, chiar dacă aceasta cade într-o zi de sâmbătă.**

Ucenicii săi i-au spus: **Rabbi, spune mai bine: să fie înjunghiat.** La care le-a răspuns: **Nicidecum; căci la înjunghiere este nevoie să fie rostite anumite rugăciuni, iar la sugrumare acestea nu sunt necesare.**

PATRU ACUZAȚII ÎMPOTRIVA EVREILOR

Și acum să vedem cum nouăsprezece veacuri de istorie creștină vor confirma patru categorii de perversități evreiești, și anume: **1°** cum evreii, mânați de o ură satanică, caută distrugerea creștinismului; **2°** cum conspiră împotriva Statelor creștine care le oferă adăpost; **3°** cum își însușesc bunurile creștinilor; și **4°** cum îi extermină, răpindu-le viața, atunci când pot.

În acest capitol mă voi mărgini cu precădere la epoca istorică a Evului Mediu, pentru a încheia expunând măsurile represive prin care Biserica, reprezentată de Suveranii Pontifi, prevenea primejdia reprezentată de evrei.

O observație preliminară. Expunând perversitățile acestei mari rase — căci este cea dintâi atât în bine, cât și în rău — nu mă voi lăsa purtat de niciun sentiment de aversiune față de ea. În lecția precedentă am expus măreția spirituală a acestui neam, din care Și-a luat trup Adorabilul nostru Răscumpărător. Israel este atât de mare, încât nici răul nu l-a putut săvârși decât în chip cumplit. Neam consacrat care, dacă ne mântuiește în Cristos, atunci când se îndepărtează de Dumnezeu ne pierde în Antihrist.

Noi, creștinii, nu putem urî acest popor; putem numai să-l compătimim, tremurând și noi, căci dacă acest popor a căzut, ce va fi cu noi dacă milostivirea lui Dumnezeu nu ne va susține?

De aceea rog să nu se vadă animozitate în nimic din ceea ce voi spune; mai ales că nimic din ceea ce aș putea spune despre nelegiuire, perversitate și perfidie nu poate fi mai înspăimântător decât ceea ce acest popor a săvârșit deja, dându-L morții pe Fiul lui Dumnezeu.

De altfel, autori evrei precum Bernard Lazare, în cartea sa *L'Antisémitisme*, recunosc primejdia reprezentată de evrei, făurită de mentalitatea pe care acțiunea exclusivistă a Rabinilor a imprimat-o acestui popor. Rabinii, spune el, îl despărțiseră pe Israel de comunitatea popoarelor; făcuseră din el un singuratic sălbatic, răzvrătit împotriva oricărei legi, ostil oricărei fraternități, închis oricărei idei frumoase, nobile și generoase; făcuseră din el o națiune nenorocită și mică, înăcrită de izolare, abrutizată de o educație îngustă, demoralizată și coruptă de o mândrie nejustificată.

EVREII DISTRUG CREȘTINISMUL

Să începem cu prima acuzație: **Evreii, mânați de o ură satanică, caută distrugerea creştinismului.**

Sfântul Pavel, în Prima Epistolă către Tesaloniceni, mustrând perfidia evreilor care îi tulburau pe primii convertiți din neamul său, spune:

Aceştia L-au ucis pe Domnul Isus şi pe profeți, iar pe noi ne prigonesc; ei nu sunt plăcuți lui Dumnezeu şi sunt împotriva tuturor oamenilor, împiedicându-ne să vorbim neamurilor

pentru ca acestea să se mântuiască. Prin aceasta își umplu măsura păcatelor lor.

Am văzut cum evreii împiedicau această propovăduire prin cuvânt și prin faptă.

În epocile următoare, această acțiune perfidă se va perpetua în același chip.

Sfântul Iustin, în vestitul său *Dialog cu iudeul Trifon*, spune în repetate rânduri că evreii, după ce L-au ucis pe Cel Drept și, înaintea Lui, pe Profeți, îi necinstesc acum pe creștini și se ridică împotriva lor cu ocări, iar când pot le răpesc chiar și viața; Sfântul Vasile afirmă că odinioară evreii și păgânii luptau între ei, dar acum și unii, și ceilalți luptă împotriva creștinismului.

Astfel îi vedem pe evrei la Smirna, în anul 155, cerând suplicii pentru Sfântul Policarp (*Martyrium Sancti Polycarpi*); în anul 250 îi vedem insultându-i pe creștinii care refuză să apostazieze (*Passio S. Pionii*); în anul 304 îi găsim printre cei mai violenți dintre aceia care voiau să-i silească pe Sfântul Filip și pe diaconul său Hermes, la Heracleea, să jertfească idolilor (*Passio S. Philippi Heracleensis*); de asemenea, în actele martiriului Sfântului Ponțiu din Cimiez, în anul 261, și ale Sfântului Marcian din Cezareea; iar în Mauritania, în anul 303, evreii apar stârnindu-i pe păgâni împotriva Sfinților Martiri.

Tot ei sunt aceia care răspândesc calomniile împotriva creștinilor pentru a provoca persecuțiile din partea păgânilor, după cum afirmă Sfântul Iustin, Tertulian (*Adversus Marcionem* III, XXIII), Origen (*Contra Celsum* VI, XXVII) și Sfântul Grigorie de Nazianz (*Oratio* împotriva lui Iulian).

Evreii colaborează cu bucurie cu Iulian Apostatul în cumplitele persecuții împotriva creștinilor (Socrate, *Hist. Eccl.* III, XVII). În Persia, spun *Actele Sfântului Simeon bar-Sabbae*, Patriarhul Seleuciei, persecuția lui Sapor este aţâţată de evrei, aceşti perpetui dușmani ai creștinilor, care se găsesc întotdeauna în vremurile de furtună, statornici în ura lor neîmpăcată și care nu dau înapoi înaintea niciunei acuzații calomnioase. La Singara, în anul 390, copilul evreu Abdul Masich, care se convertise la creștinism, este înjunghiat de tatăl său; în anul 524, regele Dhon Nowas al himiariților, evreu, dezlănțuie, la instigarea evreilor, o persecuție criminală împotriva creștinilor (H. Leclerc, *Les Martyrs*, Paris, 1905, t. IV, p. CIII). La Antiohia, în anul 603, evreii se năpustesc asupra creștinilor, ucid un mare număr dintre ei și le ard cadavrele. În Palestina, în anul 614, îi masacrează cu miile pe creștini și incendiază bisericile și mănăstirile. (A se vedea articolul lui F. Vernet, „Juifs et Chrétiens", în *Dictionnaire d'Apologétique*).

Începând din secolul al XII-lea, aceste persecuții se împuținează, nu pentru că ura s-ar micșora, ci pentru că, dată fiind vigilența Bisericii și a Statului, se împuținează posibilitățile de a le săvârși.

Cu toate acestea, îi vedem pe evrei aliați cu ereticii în distrugerea creștinismului. Prin intrigile lor îl determină pe Leon Isaurul în campania sa iconoclastă. Evreii îi inspiră și se aliază cu catarii și valdenzii. O ordonanță a lui Filip cel Frumos, din 6 iunie 1299, ne învață că evreii îi ascundeau pe ereticii fugari (Donais, *L'Inquisition*, Paris, 1906), iar în 1425 ducele Bavariei i-a pedepsit pe evreii din ducatul său care le furnizaseră arme husiților împotriva creștinilor.

Nu este temerar să afirmăm, împreună cu evreul Darmesteter, în *Les Prophètes d'Israël*, că toți revoluționarii spiritului — așadar, ereticii —

vin la el, în umbră sau în plină lumină, pentru a lua arsenalul criminal de raționamente și blasfemii pe care îl va lăsa apoi moștenire posterității. (A se vedea Louis Dasté, *Les Sociétés Secrètes et les Juifs*, Paris, 1912).

CONSPIRĂ ÎMPOTRIVA STATULUI

Evreii, dacă voiesc dispariția creștinismului, trebuie de asemenea să lucreze pentru nimicirea Statelor creștine și, astfel, îi vedem în toate perioadele ocupați cu sarcina de a conspira împotriva Statului care îi adăpostește. Niciodată nu au fost văzuți asimilându-se țării care îi primește; dimpotrivă, formează în ea un focar permanent de spionaj, gata să o predea primului dușman care se ivește.

Acuzația ministrului Aman către regele Ahașveroș împotriva evreilor captivi în Babilon are, în orice timp și loc, o surprinzătoare actualitate: **Este un popor — spune el — răspândit pe tot pământul, care se cârmuiește după legi proprii și care, împotrivindu-se obiceiului tuturor neamurilor, disprețuiește poruncile regilor și tulbură, prin împotrivirea sa, buna înțelegere a tuturor popoarelor.**

Neam potrivnic întregului neam omenesc, care urmează legi perverse și tulbură pacea și buna înțelegere a provinciilor. (Est. 13, 4)

În Spania, evreii, în înțelegere cu frații lor din Africa, urzesc în anul 694 o conspirație pentru a deschide peninsula arabilor; în 711 se aliază cu arabii, care invadează și cuceresc Spania. În 852 predau Barcelona.

În Franța, către anul 507, îl acuză pe Sfântul Cezar, episcopul de Arles, că voiește să predea francilor cetatea ocupată de vizigoți, în timp ce un evreu, în numele coreligionarilor săi, se oferă asediatorilor să-i introducă în cetate. Până în secolul al XII-lea a durat la Toulouse practica *colaphisation*-ului: în Vinerea Mare, reprezentantul comunității evreiești trebuia să primească, în prezența contelui, o palmă, drept pedeapsă pentru trădarea săvârșită de evrei în favoarea musulmanilor. Aceeași practică exista și la Béziers.

În anul 845, cetatea Bordeaux a fost predată normanzilor de către evrei, iar la sfârșitul secolului al XIII-lea aceștia s-ar fi înțeles cu mongolii împotriva creștinilor din Ungaria.

ÎȘI ÎNSUȘESC BUNURILE CREȘTINILOR

A treia acuzație gravă împotriva evreilor este aceea că, în orice timp și loc, își însușesc bunurile neevreilor, îndeosebi ale creștinilor.

Camăta este marele instrument prin care se exercită această însușire. Împrumutul cu dobândă este un furt, după cum au învățat întotdeauna Sfânta Scriptură și Biserica. De aceea evreilor le era

interzis cu severitate să dea cu dobândă unii altora. (Deut. 23, 20) Dumnezeu le îngăduise să împrumute străinilor, fiindcă, spune Sfântul Toma, avariția era foarte mare în ei și, prin urmare, trebuia să li se îngăduie să dea cu dobândă străinilor, pentru ca să nu ia camătă de la evrei, frații lor, care Îl adorau pe Dumnezeu. (II-II, q. 78, a. 1)

În realitate, avariția este păcatul capital al evreilor, după cum la neamuri păcatul prin excelență este desfrânarea. Profetul Isaia a anatematizat cu cuvinte de foc înclinația iudaică spre avariție, iar un evreu modern, Bernard Lazare, în cunoscuta sa carte *L'Antisémitisme*, recunoaște că iubirea de aur s-a exagerat până la punctul de a deveni, pentru această rasă, singurul mobil al faptelor sale.

Afirmam mai sus că, după cum avariția este păcatul evreilor, desfrânarea este păcatul neevreilor. Un evreu, oricât de nenorocită i-ar fi situația economică, adună mereu economii care alcătuiesc un capital; dimpotrivă, neevreul, oricât de îndestulată i-ar fi starea, se găsește mereu în faliment, pentru că cheltuiește pe vicii mai mult decât câștigă. Este firesc ca neevreii să alerge la evrei în căutare de bani și astfel să se împlinească profeticele cuvinte ale lui Dumnezeu din Deuteronom, adresate poporului evreu:

Vei împrumuta multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut de la nimeni.

În toate timpurile, evreii au fost și sunt, spre pedepsirea creștinilor risipitori, marii cămătari.

Pentru a ne mărgini la o epocă a istoriei, să vedem ce spune Janssen, marele istoric al Germaniei și al Reformei, când studiază economia germană din epoca anterioară Reformei: evreii nu numai că

monopolizau comerțul de schimb; adevăratul izvor al averii lor era camăta sau împrumutul cu dobândă ori pe amanet, care le aducea mari avantaje. Au ajuns, încetul cu încetul, adevărații bancheri ai epocii și creditorii tuturor claselor sociale. Împrumutând atât Împăratului, cât și simplului meșteșugar și agricultorului, îi exploatau pe cei mari și pe cei mici fără cel mai mic scrupul. Ne putem face o idee aproximativă despre proporțiile atinse de negoțul lor examinând rata dobânzilor autorizate de lege în secolele al XIV-lea și al XV-lea. În anul 1338, Împăratul Ludovic de Bavaria acordă burghezilor din Frankfurt, pentru ca aceștia să-i ocrotească pe evreii cetății și să vegheze cu mai multă bunăvoință asupra siguranței lor, un privilegiu special prin care puteau obține împrumuturi de la evrei cu 32½% pe an, în timp ce față de străini li se îngăduia să împrumute până la 43%. Consiliul din Mainz a contractat un împrumut de 1.000 de florini și le-a permis să pretindă 52%. La Regensburg, Augsburg, Viena și în alte locuri, dobânda legală urca adesea până la 86%.

Dar dobânzile cele mai apăsătoare erau acelea pe care evreii le cereau pentru împrumuturile foarte mici, contractate pe termen scurt, împrumuturi la care micul negustor și țăranul erau siliți să recurgă. „Evreii îl jefuiesc și îl jupoaie pe omul sărac", spune versificatorul Erasmus de Erbach (1487). „Lucrurile au ajuns cu adevărat de nesuportat; Dumnezeu să aibă milă de noi! Cămătarii evrei se așază acum cu locuință statornică până și în cele mai mici orașe; când dau înainte 5 florini, iau zăloguri care valorează de șase ori suma împrumutată; apoi cer dobândă la dobândă și încă dobândă la aceste noi dobânzi, astfel încât omul sărac se vede despuiat de tot ceea ce avea."

Este ușor de înțeles, spune Trithemius în acea epocă, că atât în cei mici, cât și în cei mari, în oamenii învățați ca și în cei neștiutori, în principi ca și în țărani, s-a înrădăcinat o adâncă aversiune împotriva cămătarilor evrei, iar eu aprob toate măsurile legale care îi dau poporului mijloacele de a se apăra împotriva exploatării lor cămătărești. „Cum? Oare o rasă străină trebuie să domnească asupra noastră? Este ea mai puternică și mai viteză decât a noastră? Este virtutea ei mai vrednică de admirație? Nu. Puterea ei nu se sprijină decât pe nenorociții bani pe care îi scoate de pretutindeni și îi dobândește prin toate mijloacele, bani a căror căutare și stăpânire par să constituie fericirea supremă a acestui popor." (A se vedea Janssen, *L'Allemagne et la Réforme*, I)

Să ne amintim un alt fapt care demonstrează proverbiala cămătă a evreilor și care, totodată, arată risipa și prodigalitatea fără sfârșit a creștinilor. Când Filip August, în secolul al XII-lea, i-a alungat din Franța, ei posedau a treia parte din pământuri și acaparaseră într-atât numerarul regatului, încât, după plecarea lor, aproape că nu s-au mai găsit bani.

ÎI EXTERMINĂ PE CREȘTINI

Să trecem acum la a patra acuzație, aceea că evreii, atunci când pot, le răpesc viața creștinilor. Sfântul Iustin o spune deja în vremea sa, iar noi am văzut cum Talmudul îi autorizează să săvârșească această faptă

plăcută lui Dumnezeu și cum istoria o confirmă în toate perioadele omenirii creștine.

Să lăsăm deoparte chestiunea dacă evreii îi martirizează pe creștinii nevinovați pentru a le lua sângele, pe care l-ar întrebuința în anumite rituri, fapt care a dat naștere mult discutatei chestiuni a crimei rituale. Dar fie în scopul crimei rituale, fie pur și simplu din cauza urii satanice pe care o au împotriva lui Cristos, cert este că nu există epocă în istorie, nici măcar în cea modernă, în care să nu fi luat viața unor creștini, mai ales unor copii nevinovați. Există mai mult de o sută de cazuri perfect consemnate, unele atât de vestite precum Sfântul William al Angliei, copil de doisprezece ani, martirizat în chip rușinos de evrei în anul 1144;

Sfântul Richard din Paris, ucis în ziua Paștelui din 1179; Sfântul Dominguito del Val, răstignit la Zaragoza în anul 1250; Fericitul Henric din München, care a fost golit de sânge și rănit cu mai bine de șaizeci de lovituri, în anul 1345; Fericitul Simon, martirizat la Trento în anul 1475.

Mai recent, Părintele Toma din Calangiano, martirizat la Damasc împreună cu slujitorul său, în anul 1840; caz vestit, în care ucigașii și-au mărturisit crima și au fost condamnați la moarte de Chérif-Pașa, guvernatorul general al Siriei. Dar iudaismul universal a intervenit în favoarea vinovaților, influențându-l pe Mehmet-Ali pentru a revoca sentința guvernatorului Siriei. Crémieux, evreu, vicepreședinte al Consistoriului francez, nu a întârziat să ia apărarea vinovaților și, într-o scrisoare apărută în *Journal des Débats* din 7 aprilie 1840, nu a ezitat să atribuie această odioasă afacere influenței creștinilor din Orient. Evreii din toate țările s-au agitat în favoarea „sfinților și

martirilor", adică a ucigașilor din Damasc... Sume uriașe au fost oferite funcționarilor consulatelor și martorilor... pentru a obține comutarea pedepsei și neintroducerea în procesele-verbale a tradițiilor din cărțile evreiești și a explicațiilor date de rabinul Mouza-Abu-el-Afich.

Și adevărul este că Mehmet-Ali, în fața imensei populații evreiești care, prin Montefiore și Crémieux, cerea în favoarea ucigașilor, a decretat eliberarea lor.

Tactică perfect încadrată în normele obișnuite ale acestor fii ai minciunii și ai fățărniciei, care, atunci când sunt dovediți vinovați, se declară victime ale arbitrarului creștinilor.

Cele patru capete de acuzare pot fi documentate pe deplin în orice perioadă a istoriei și în orice loc al pământului unde casta evreiască coexistă cu creștinii. Istoria dovedește, așadar, prin fapte uniforme, înregistrate în timpuri și locuri diferite, că evreii sunt un pericol permanent, un pericol religios și social pentru popoarele creștine.

Să nu se spună: aceasta se petrecea astfel odinioară, în Evul Mediu, care trăia din prejudecăți. Capitolul precedent a demonstrat că această luptă este o lege a istoriei. Condițiile și metodele luptei se pot schimba, dar în fond, astăzi ca în Evul Mediu, ca în epoca apostolică și în vremea lui Cristos Domnul nostru, lupta se pune în chip ireductibil și decisiv între creștini și evrei.

Dorința evreilor de a distruge Statele creștine și creștinismul, de a-și însuși bunurile creștinilor și de a le răpi viața este astăzi la fel de fermă ca în veacurile trecute... Singura deosebire este că atunci evreii nu puteau realiza aceste scopuri decât direct, împotriva unor popoare

prevenite împotriva lor și care, în general, îi făceau să plătească foarte scump aceste dorințe criminale.

Astăzi, dimpotrivă, când popoarele s-au descreștinat și s-au molipsit de plăgile liberalismului, evreii răpesc bunurile creștinilor, le nimicesc viețile și conspiră împotriva Statelor... folosindu-se de creștinii înșiși, pe care mai înainte i-au insensibilizat printr-o descreștinare progresivă ce durează de trei sute de ani; și astfel evreii au izbutit să-i facă pe creștini să se împartă în tabere potrivnice care luptă până la exterminare totală. Dar despre aceasta ne vom ocupa în capitolul următor.

JUDECĂȚILE PAPILOR ASUPRA EVREILOR

Biserica nu a încetat să recunoască, prin glasul celor mai iluștri Pontifi ai săi, întreaga josnicie și primejdie a acestui popor. Există cel puțin cincisprezece documente publice ale unor Papi precum Inocențiu al IV-lea, Grigore al X-lea, Ioan al XXII-lea, Iuliu al III-lea, Paul al IV-lea, Pius al IV-lea, în care este denunțată celebra perfidie iudaică. Și să ținem seama că acești iluștri bărbați nu acționau din impulsuri inferioare, de vreme ce au oferit evreilor o generoasă ospitalitate și i-au apărat de vexațiuni nedrepte, după cum recunosc în documente publice rabinii reuniți la Paris în 1807, în Sanhedrinul convocat de Napoleon, al cărui text a fost reprodus în capitolul precedent.

Să vedem prin ce cuvinte califică marele Papă Sfântul Pius al V-lea această castă a evreilor:

Poporul evreu — spune el — ales odinioară de Domnul pentru a fi părtaș la misterele cerești, deoarece primise oracolele dumnezeiești, cu cât fusese ridicat mai sus în demnitate și har decât toate celelalte popoare, cu atât mai mult, din pricina necredinței sale, a fost apoi coborât și umilit; când a venit plinirea vremurilor, a fost lepădat ca perfid și nerecunoscător, după ce Îi răpise în chip nevrednic viața Răscumpărătorului său. Căci, pierzând preoția, fiindu-i luată autoritatea Legii, izgonit din propria sa țară, pe care Preabunul Domn i-o pregătise, unde curgea lapte și miere, rătăcește de veacuri pe fața pământului, urât și făcut obiect al insultelor și disprețului tuturor, silit, asemenea celor mai josnici robi, să întreprindă orice muncă murdară și infamantă prin care să-și poată potoli foamea. Pietatea creștină, compătimind această cădere fără leac, le-a îngăduit să găsească ospitalitate în mijlocul popoarelor creștine... Cu toate acestea, nelegiuirea evreilor, deprinsă în toate meșteșugurile cele mai perverse, ajunge într-atât încât este necesar, dacă voim să avem grijă de sănătatea comună a creștinilor, să punem grabnic stavilă puterii răului. Căci, pentru a nu pomeni numeroasele chipuri de camătă prin care evreii răpesc mijloacele creștinilor săraci, socotim că este prea vădit faptul că ei sunt complicii și tăinuitorii hoților și tâlharilor, astfel încât, pentru ca bunurile profane și religioase pe care aceștia le fură să nu fie recunoscute, ori le ascund, ori le duc în alt loc, ori le transformă cu totul; mulți, de asemenea, sub pretextul treburilor propriei lor meserii, cutreieră casele femeilor cinstite și le fac pe multe să cadă în rușinoase fărădelegi; iar ceea ce este mai rău decât toate, dedându-se sortilegiilor, descântecelor magice, superstițiilor și vrăjitoriilor, îi fac

să cadă în mrejele diavolului pe foarte mulți oameni neprevăzători și bolnavi, care cred că aceștia profețesc evenimente viitoare, descoperă furturi, comori și lucruri ascunse și fac cunoscute multe lucruri asupra cărora niciun muritor nu are puterea de a cerceta. În sfârșit, avem deplină cunoștință despre cât de nevrednic suportă această rasă perversă numele lui Cristos, cât de primejdioasă este pentru toți cei care poartă acest nume și prin câte înșelăciuni caută să întindă curse vieților lor. Având în vedere acestea și alte lucruri foarte grave și mișcați de gravitatea crimelor care sporesc zilnic spre tulburarea cetăților noastre și socotind, pe deasupra, că numitul popor, în afară de unele provizii pe care le aduce din Orient, nu este de niciun folos Republicii noastre...

Dar Teologia Catolică nu înceta să recunoască faptul că, deși această primejdie era cât se poate de reală, totuși acest popor merita o considerație cu totul deosebită. Într-adevăr, evreul poate fi foarte pervers, dar este un popor sacru, față de care Biserica trebuie să aibă cea mai mare considerație, deoarece, într-un anumit fel, este Părintele Bisericii, căci lui i-au fost încredințate oracolele lui Dumnezeu. Or, oricât de pervers și primejdios ar fi un tată, copiii îi datorează adăpost și respect. El nu poate fi exterminat și nici maltratat, chiar dacă trebuie căutat mijlocul de a-i face nevătămătoare perversitatea.

Potrivit acestui principiu, marele Pontif Inocențiu al III-lea a rezumat doctrina și jurisprudența cu privire la evrei:

Ei sunt — spune înțeleptul Pontif — martorii vii ai adevăratei credințe. Creștinul nu trebuie să-i extermine și nici să-i asuprească, pentru ca să nu piardă cunoașterea Legii. După cum ei, în sinagogile lor, nu trebuie să meargă dincolo de ceea ce le îngăduie legea lor, tot astfel

nici noi nu trebuie să-i tulburăm în exercitarea privilegiilor care le sunt acordate. Deși ei preferă să stăruie în împietrirea inimilor lor, în loc să caute să înțeleagă oracolele Profeților și tainele Legii și să ajungă la cunoașterea lui Cristos, totuși pentru aceasta nu au mai puțin drept la ocrotirea noastră. Astfel, întrucât cer ajutorul nostru, Noi primim cererea lor și îi luăm sub scutul protecției noastre, mânați de blândețea pietății creștine; și, urmând pașii predecesorilor noștri de fericită pomenire, Calixt, Eugen, Alexandru, Clement și Celestin, interzicem oricui ar fi să silească la botez vreun evreu. **Niciun creștin nu trebuie să-și îngăduie să-i facă rău, să-i ia bunurile sau să-i schimbe obiceiurile fără judecată legală. Nimeni să nu-i tulbure în zilele lor de sărbătoare, fie lovindu-i, fie aruncând cu pietre în ei; nimeni să nu le impună în acele zile munci pe care le pot săvârși în alte vremuri. Mai mult, pentru a ne împotrivi cu toată puterea perversității și lăcomiei oamenilor, interzicem oricui ar fi să le profaneze cimitirele și să le dezgroape morții pentru a scoate bani de la ei. Cei care vor încălca aceste dispoziții vor fi excomunicați.**

Iată, în aceste cuvinte înțelepte, recunoscute drepturile la considerație și respect pe care evreii le au din partea creștinilor. Antisemiții să ia aminte la aceste prescripții, pentru a nu depăși ceea ce este drept în acțiunea represivă împotriva primejdiei iudaice. Mai presus de toate, să nu uite că antisemitismul este un lucru condamnat, pentru că înseamnă persecutarea evreului fără a ține seama de caracterul sacru al acestei Rase Binecuvântate și de drepturile care decurg din acesta.

GHETOUL

Dar dacă evreii trebuie respectați în exercitarea drepturilor lor legitime, nu trebuie ignorată primejdia lor și nici nu trebuie să se înceteze reprimarea ei. Astfel, Sfântul Scaun a pus în vigoare, cu energie, disciplina ghetoului, adică izolarea evreilor și restrângerea drepturilor civile.

Dominicanul Ferraris a rezumat legislația privitoare la ghetou atunci când scrie: **„Toți evreii trebuie să locuiască într-un singur loc; iar dacă acesta nu ar fi încăpător, în două sau trei sau câte ar fi necesare, învecinate între ele, care trebuie să aibă o singură poartă de intrare și de ieșire."**

Evreii nu puteau locui în afara ghetourilor și nici nu se puteau îndepărta din ele de la sunetul *Ave Maria* seara până în zori.

Trei avantaje de cea mai mare însemnătate decurgeau din acest regim (Constant, *Les Juifs devant l'Église*):

1. Statul cunoștea în permanență numărul și identitatea evreilor, ceea ce le ușura supravegherea.

2. Sentimentul acestei supravegheri îl menținea pe evreu într-o purtare dreaptă, deoarece evreul este cârmuit prin teamă, potrivit celor învățate de Sfântul Pavel, care spune despre ei că au primit spiritul robiei întru frică.

3. Ținând seama că noaptea este complicea făcătorului de rele, **cel ce săvârșește răul urăște lumina** (*Qui male agit odit lucem*), se preveneau fărădelegile evreilor în timpul nopții.

Pe lângă închiderea în ghetouri, evreii trebuiau să se supună obligației de a purta o cocardă sau o panglică galbenă care să-i deosebească de neevrei, pentru ca, fiind astfel perfect individualizați, să nu poată face rău decât creștinilor nechibzuiți care ar intra în legături cu ei.

Va spune cineva: **Dar aceste distincții odioase nu sunt oare împotriva dreptei libertăți și împotriva drepturilor legitime de care este vrednic orice om și orice colectivitate omenească?**

Nu. În niciun chip, atunci când acest om și această colectivitate omenească refuză să se asimileze țării care îi oferă ospitalitate; în niciun chip, atunci când această colectivitate voiește să se cârmuiască după legi proprii și să conspire împotriva națiunii care îi oferă adăpost. Și acesta este cazul evreului, după cum o arată Teologia catolică, după cum o cer prescripțiile Talmudului și după cum o dovedește istoria evreilor înșiși, în orice timp și loc.

Însuși Sfântul Toma de Aquino, consultat de ducesa de Brabant asupra chestiunii dacă era potrivit ca, în provincia sa, evreii să fie obligați să poarte un semn distinctiv pentru a se deosebi de creștini, răspunde: **Ușor este răspunsul la aceasta, și el este potrivit cu ceea ce s-a statornicit în Conciliul general —** al Patrulea Conciliu de la Lateran, anul 1215 **— anume că evreii de ambele sexe, în orice teritoriu al creștinilor și în orice timp, trebuie să se deosebească prin îmbrăcămintea lor de celelalte popoare. Aceasta le este poruncită și în legea lor, și anume ca la cele patru colțuri ale**

veşmintelor lor să aibă ciucuri prin care să se deosebească de ceilalţi.

RESTRICŢII CIVILE

Pe lângă obligaţia de a rămâne închişi în ghetouri, existau şi alte restricţii care limitau drepturile civile ale evreilor în sânul societăţilor creştine.

Astfel, de pildă, nu puteau avea doici şi nici slujitori creştini, de ambele sexe; nu se puteau ocupa cu negoţul mărfurilor noi; în chip deosebit le era interzisă fabricarea mătăsii de orice fel şi soi, precum şi cumpărarea sau vânzarea, chiar indirectă, a mătăsii noi, ţesute sau nu, trebuind să se limiteze la cumpărarea şi vânzarea hainelor folosite ori la un comerţ precis şi restrâns cu alimentele necesare vieţii. (Benedict al XIII-lea, *Alias emanaverunt*)

Li se interzicea să ocupe catedre în universităţi; nu puteau fi promovaţi la doctorat, nici să practice medicina printre creştini, nici să fie farmacişti, hangii, să exercite magistratura sau cariera armelor. Li se îngăduiau, în schimb, profesiunile de bancheri, furnizori ai regatelor, bijutieri, tipografi, mijlocitori, profesiuni care nu presupuneau un pericol direct pentru creştini şi în care evreii arătau aptitudini deosebite, fie datorită imenselor bogăţii de care dispuneau, fie cosmopolitismului lor, care le îngăduia deplasarea rapidă a averilor.

Înțelepciunea Bisericii în aceste prescripții care limitau activitățile comerciale ale evreilor este recunoscută în chip admirabil în reclamația negustorilor și comercianților din Paris împotriva admiterii evreilor, formulată în anul 1760, când, sub influența lojilor masonice, s-a voit distrugerea acestor admirabile legi represive ale cetății creștine. Ea spune astfel:

Admiterea acestei specii de oameni într-o societate politică nu poate fi decât foarte primejdioasă; ei pot fi asemănați viespilor, care nu pătrund în stupi decât pentru a ucide albinele, a le spinteca și a scoate mierea pe care o au în măruntaie. Tot astfel sunt evreii, la care este cu neputință să presupunem existența calităților cetățeanului unei societăți politice.

Niciunul dintre cei aparținând acestei specii de oameni nu a fost educat în principiile unei autorități legitime. Ei cred că orice autoritate este o uzurpare săvârșită asupra lor și nutresc dorința de a ajunge la un Imperiu universal; privesc toate bunurile ca și cum le-ar aparține, iar pe supușii tuturor Statelor ca și cum aceștia le-ar fi răpit posesiunile.

Documentul vorbește apoi despre rapida acumulare de bogății realizată de evrei și întreabă: **Oare printr-o capacitate supranaturală ajung ei atât de repede la un asemenea grad de avere?**

Evreii — răspunde el — nu se pot lăuda că au procurat lumii vreun avantaj în diferitele țări în care au fost tolerați. Noile invenții, descoperirile folositoare, munca grea și stăruitoare, manufacturile, armamentele, agricultura — nimic din toate

acestea nu intră în sistemul lor. Dar profită de descoperiri pentru a falsifica produsele, a altera metalele, a practica orice fel de camătă, a tăinui bunurile furate, a cumpăra de la oricine, chiar de la ucigaşi ori de la un slujitor, a introduce mărfuri interzise sau defectuoase, a oferi risipitorilor ori debitorilor nenorociţi mijloace care le grăbesc falimentul; sconturile, micile schimburi, speculaţiile, împrumuturile pe amanet, trocurile, cumpărarea şi vânzarea: iată întreaga lor industrie.

A îngădui unui singur evreu o casă de comerţ într-un oraş ar însemna a îngădui comerţul întregii naţiuni; ar însemna a opune fiecărui negustor forţele unei naţiuni întregi, care nu ar înceta să le folosească spre a apăsa comerţul fiecărei case, una după alta, şi, prin urmare, comerţul întregului oraş.

Şi concluzionează:

Evreii nu sunt cosmopoliţi, nu sunt cetăţeni în niciun colţ al universului; ei se preferă întregului neam omenesc, îi sunt duşmani tainici, de vreme ce într-o zi îşi propun să-l supună asemenea unui rob.

Până aici negustorii Parisului în această rechizitorie, care îşi păstrează întreaga actualitate.

DISCIPLINA BISERICII

Disciplina Bisericii cu privire la evrei se poate rezuma în două cuvinte: libertate, pentru ca, în limitele legilor lor legitime, evreii să se poată dezvolta și trăi; protecție pentru creștini, pentru ca aceștia să nu sufere efectele uneltirilor iudaice și să nu cadă sub dominația lor.

Evreii să nu îngăduie ca săracii creștini să-i numească domni, prescrie Paul al IV-lea. (*Cum nimis absurdum*, iulie 1555)

Nici măcar evreii să nu îndrăznească să-i judece pe creștini, să mănânce împreună cu ei ori să întrețină familiaritate cu ei, poruncește același Pontif.

Biserica nu concepe ca evreii, fiii roabei Agar, să poată sta pe picior de egalitate cu moștenitorii lui Isaac în Făgăduințele dumnezeiești și cu atât mai puțin să-i domine.

De aici faptul că, dacă Biserica, în toate timpurile și, de asemenea, în vremurile moderne, prin glasul Sanctității Sale Pius al XI-lea, își face auzit protestul împotriva persecuțiilor îndreptate asupra fiilor acestui popor perfid, împotriva dorinței nedrepte de a-l extermina, tot ea este aceea care previne prin măsuri eficace instinctul primejdios de dominație pe care îl vede în evreu și îi avertizează pe creștini să nu se apropie de evrei și să nu lege cu ei relații de niciun fel.

ÎNȚELEPCIUNEA BISERICII

Admirabilă înțelepciune a Bisericii, care a știut să pătrundă adânc în inima evreilor și în aceea a creștinilor, pentru a descoperi în cea dintâi dorința disimulată, dar profundă, de dominație universală, iar în cea de-a doua, simplitatea păcătoasă de a se apropia de evrei pentru a obține unele avantaje pentru vistieriile lor.

Căci înrobirea creștinilor, a popoarelor creștine sub puterea iudaică, a început prin vina creștinilor. Evreii, cu năzuințele lor trufașe de dominație, nu fac decât să-și împlinească datoria. Pentru aceasta se află în mijlocul popoarelor creștine: pentru a le domina, dacă pot. Acesta este rolul lor teologic; adică misiunea pe care Dumnezeu a rânduit-o perfidiei lor.

Nu vor creștinii să fie victimele acestei perfidii? Să înceteze a-i frecventa pe evrei; să nu se dedea viciilor și astfel nu vor avea nevoie să recurgă nici la cămătarul evreu, nici la cinematografele evreiești, nici la croitorii evrei, nici la teatrele evreiești, nici la revistele evreiești; și nu vor trebui mâine să-l suporte pe patronul evreu în fabrică, pe patronul evreu în birou, în bănci, în întreprinderile comerciale, pe patronul evreu în bogăția țării, în grâu, în porumb, în in, în lapte, în vin, în zahăr, în petrol, în titlurile și acțiunile oricărei întreprinderi importante, în reglementarea monedei, în aur și poate chiar în dominația politică. Nu vor trebui mâine să gândească în chip iudaic în teologie, în filosofie, în istorie, în politică, în economie, pentru că

presa evreiască și universitățile, școlile și bibliografia iudaizate au format mentalitatea poporului nostru; nu vor trebui mâine să suporte acțiunea ucigătoare a evreilor în societatea liberală pe care ne-a lăsat-o moștenire Revoluția Franceză, acțiunea evreiască în socializarea popoarelor prin socialism, nici înrobirea iudaică prin comunism.

În capitolul următor vom studia cum iudaizarea popoarelor creștine înaintează în același pas cu descreștinarea lor și cum, dacă Milostivirea lui Dumnezeu nu rânduiește altfel, nu suntem departe de ziua în care noi, creștinii, vom fi paria care, prin sudoarea noastră, vom îngrămădi bogățiile acestei rase blestemate.

Ceea ce spuneam în capitolul precedent este foarte important și nu este de prisos să o repetăm aici. Dacă popoarele dintre neamuri, adică și noi, voim o civilizație întemeiată pe măreția celor economice, precum a fost, de pildă, vechea civilizație a Faraonilor în vremea lui Iosif, ori cea a Babilonului în vremea lui Ahașveroș, ori, în vremurile moderne, civilizația capitalistă sau comunistă, adică un regim al măreției trupești, al avântului tuturor valorilor economice, un regim în care întreaga națiune, minunat înzestrată cu cele mai noi invenții ale tehnicii, să funcționeze cu precizia unui ceas pentru a produce tot ceea ce omul are nevoie pentru o viață confortabilă aici, pe pământ, spun că da, putem dobândi aceasta, după cum au dobândit-o acele civilizații... **evreii fiind stăpâni, iar noi robi.**

După venirea lui Cristos în lume, nu este cu putință o civilizație a măreției trupești, a predominării lui Mamona, zeul bogățiilor și zeul fărădelegii, fără ca evreii să fie creatorii ei, iar neamurile executorii ei. Căci lor le-a fost dată hegemonia în cele trupești, după cum am explicat în capitolul precedent; iar capitolul următor, care va trata

despre evrei și popoarele descreștinate, ne va arăta că procesul distrugerii ordinii creștine, adică al unei civilizații de tip spiritual, înaintează paralel cu formarea unei civilizații de tip trupesc, materialist, cu predominare economică; iar amândouă procesele înaintează, de asemenea, paralel cu emanciparea evreilor, care își iau revanșa pentru pretinsele agresiuni medievale; iar aceasta, la rândul ei, înaintează paralel cu înrobirea popoarelor creștine.

Ah! Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi călcat în picioare fără pedeapsă. Teologia cârmuiește istoria cu o precizie infinit mai admirabilă decât cred ochii vulgari, care nu văd decât forțe antagonice luptându-se între ele fără niciun sens. Nu; istoria are un sens, iar acesta este un sens teologic, pentru că Dumnezeu știe să se folosească de toate izbânzile și greșelile oamenilor pentru ca aceștia să împlinească nepătrunsele Sale planuri.

Națiunilor creștine care s-au dezvoltat sub cârmuirea iubitoare a Bisericii în Evul Mediu, Dumnezeu le-a pus înainte doi dușmani: unul lăuntric, care este instinctul de răzvrătire împotriva celor spirituale spre a realiza o măreție fără Dumnezeu; altul din afară, care sunt evreii, care trebuiau să trăiască alături de popoarele creștine pentru a le sluji drept bold și imbold.

Creștinătatea, sub cârmuirea unor Pontifi și Regi sfinți precum Inocențiu al III-lea și Ludovic al IX-lea al Franței, a știut să țină în frâu acești dușmani.

Ea înfrâna instinctele trupești ale măreției pentru că era unită cu cuvântul lui Isus Cristos, care spusese: **Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte vi se vor adăuga.**

Respingeau uneltirile evreiești pentru că, printr-un profund simț teologic, vedeau în ele dominația celor trupești, cu primejdia corespunzătoare pentru cele spirituale, și știau să o reprime prin izolarea energică a acestei rase perfide, deși sacre.

Creștinătatea a realizat o civilizație și o cultură spirituală în libertate, în care era necesar ca evreii să trăiască sub dominația creștină.

Dar începe Epoca Modernă, odată cu răzvrătirea instinctelor trupești ale Renașterii și ale Reformei Protestante și, printr-o necesitate teologică mai puternică decât calculele oamenilor, trebuie să înceapă și emanciparea evreilor, cărora Dumnezeu le-a dat monopolul celor trupești; emancipare care trebuie să sporească pe măsură ce sporește civilizația măreției trupești; emancipare care trebuie în mod necesar să se prefacă în dominația efectivă a evreului, care se realizează în Capitalism și se înfăptuiește cu și mai mare eficacitate în Comunism, după cum voi demonstra, cu ajutorul lui Dumnezeu, în capitolul următor.

De aceea eu nu-i învinovățesc pe evrei pentru relele care ni se întâmplă. Ei își împlinesc datoria atunci când realizează programul perfid pe care, în Planurile dumnezeiești, le revine să-l ducă la îndeplinire. Trebuie învinovățiți creștinii, popoarele creștine, care nu au răspuns chemării admirabile la care Dumnezeu le-a chemat și care, din ambiția de a fi mari în cele trupești, au încheiat alianță cu evreii; măreție care trebuie să sfârșească în râuri de sânge creștin, precum a sfârșit în Rusia, în Spania și în lume, căci nu în zadar Adevărul Veșnic a spus: **Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, iar celelalte vi se vor adăuga.** (Mt. 6, 24-33)

CAPITOLUL III
EVREUL ȘI POPOARELE DESCREȘTINATE

În primul capitol am expus legea teologică ce cârmuiește popoarele de la venirea lui Cristos Domnul nostru. Există, spuneam, printr-o nepătrunsă rânduială a lui Dumnezeu, o opoziție ireconciliabilă între Biserică și Sinagogă, între evrei și creștini, opoziție care trebuie să se perpetueze inevitabil până când va veni vremea Împăcării. Evreii și creștinii trebuie să se întâlnească pretutindeni fără să se împace și fără să se confunde. Ei reprezintă în istorie veșnica luptă a lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu, a șarpelui împotriva femeii, a întunericului împotriva Luminii, a trupului împotriva Spiritului. Veșnica luptă a lui Cain împotriva lui Abel, a lui Ismael împotriva lui Isaac, a lui Esau împotriva lui Iacob, a Faraonului împotriva lui Moise, a evreilor împotriva lui Cristos.

Această opoziție este atât de fundamentală, încât după Cristos nu sunt cu putință pentru om decât două căi: creștinarea sau iudaizarea; după

cum nici în toate manifestările vieții nu sunt cu putință decât două moduri cu adevărat fundamentale: cel creștin și cel iudaic; două religii: cea creștină și cea iudaică; două politici: cea creștină și cea iudaică; două economii: cea creștină și cea iudaică; numai două internaționalisme: cel creștin și cel iudaic.

Am văzut cum Biserica a ținut seama de această „primejdie" a evreului și cum a luat măsuri de precauție, uneori dureroase, pentru a evita contaminarea popoarelor creștine.

Evreii, închiși în ghetourile lor sub controlul vigilent al Statului, se puteau dezvolta în paralel cu creștinii, dar fără a se amesteca cu ei, pentru a nu-i contamina.

Atâta vreme cât această contaminare a fost evitată, popoarele creștine nu au avut nimic de temut de primejdia iudaică. Evreul era un slujitor al creștinului, după cum se cuvine ca fiul roabei să fie în slujba fiului celei Libere.

Dar care era cea mai bună apărare a creștinismului împotriva primejdiei iudaice? Oare regulamentele polițienești?

Nu. Isus Cristos, Adevărul și Mântuirea omului, era garanția și siguranța creștinului, iar El învățase:

33. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte vi se vor adăuga. (Mt. 6)

28. Nu vă temeți de cei care ucid trupul și nu pot ucide sufletul; temeți-vă mai degrabă de acela care poate arunca și trupul, și sufletul în iad. (Mt. 10)

27. Îndrăzniți. Eu sunt, nu vă temeți. (Mt. 14)

Adică, atâta vreme cât popoarele creștine rămân alipite de Cristos, nu au nimic de temut de Sinagogă.

Dar vai de popoarele creștine dacă va veni o zi în care vor uita că Mântuirea lor este Cristos!

Vai de Europa, dacă va veni o zi în care va voi să rupă preadulcile legături care o unesc cu Sfânta Biserică a lui Dumnezeu!

Căci atunci va trebui să cadă sub robia rușinoasă a diavolului și a executorului său pe pământ, evreul... Atunci Europa și America, popoarele dintre neamuri care au cunoscut binecuvântările credinței, vor trebui să cunoască ocara iudaizării lor.

DESCREȘTINAREA LUMII

Iată că, la sfârșitul Evului Mediu, popoarele creștine săvârșesc păcate mari, uriașe, înspăimântătoare... Clerul, mai ales, care trebuia să fie sarea pământului și lumina lumii, se corupe și se întunecă.

Aceasta este de cea mai mare gravitate pentru mântuirea popoarelor; căci, dacă ele se descreștinează, vor trebui să se iudaizeze. Aceasta este legea teologică. Aceasta este, de asemenea, constatarea, punct cu punct, a istoriei. Faptele ne spun că procesul de descreștinare, început prin Umanismul Renașterii și al Revoluției Franceze și care

culminează acum în Revoluția Sovietică, este un proces tipic de iudaizare a lumii, adică un proces în care planurile iudaice de dominație universală și absolută asupra creștinilor ajung să se împlinească.

Că aceste planuri există nu poate încăpea cea mai mică îndoială pentru aceia care au urmărit cele două capitole precedente. O cere opoziția ireductibilă dintre Ismael și Isaac, dintre Esau și Iacob, dintre Cain și Abel, pe care Dumnezeu a rânduit-o asupra lumii. O cere Talmudul, care este Codul civil și religios al evreilor. O dovedește istoria în orice loc și în orice timp.

Se demonstrează, de asemenea, că atât Renașterea, cât și Reforma Protestantă, Enciclopedismul pedant al secolului al XVIII-lea, Revoluția Franceză, Capitalismul, contaminarea popoarelor prin Liberalism și Socialism, Comunismul, Revoluția Sovietică au fost în mare parte făurite de evrei și au slujit cu siguranță spre folosul evreilor, în detrimentul popoarelor creștine.

Cu alte cuvinte: de la Renaștere până la Comunism se desfășoară un proces uniform de descreștinare a popoarelor și de supunere a lor față de evrei, care, din slujitori cum erau în Evul Mediu, trec la stăpâni și regi. Iar acest proces este în mare parte opera evreilor.

Cred că nu este necesar să-i avertizez pe cititorii inteligenți că, atribuind evreului un rol preponderent în opera de descreștinare a lumii moderne, nu voim să facem din el un zeu rău, cu puteri supraomenești de a făuri revoluții și catastrofe.

Orice proces istoric se realizează în cadrul unei complicate încrucișări de forțe dintre cele mai diverse, multe dintre ele determinându-se în

mod liber; astfel încât trebuie luate în seamă toate aceste interese care se întretaie pentru a explica pe deplin realitățile istorice care se nasc în cursul istoriei. Dar, chiar dacă aceasta este adevărat, nu încape îndoială că ne putem îndrepta atenția în chip exclusiv asupra acțiunii și influenței evreilor, pentru a vedea în ce sens lucrează și cu ce intensitate și întindere, în limitele posibilităților lor de acțiune, pentru a crea și a da naștere marilor evenimente produse în istorie de la Renaștere până astăzi. Iar teza mea este că, în limitele posibilităților de acțiune, evreii sunt cauza primă și principală — să spunem creierul care gândește și mâna care conduce, după expresia Mons. Jouin — a principalelor fapte anticreștine care jalonează drumul de la Renaștere până la Comunism.

Evreul, agent teologic al fărădelegii, după cum am demonstrat în primul capitol, împlinește cu o tenacitate neabătută această sarcină nimicitoare de distrugere a creștinismului.

RENAȘTEREA ȘI REFORMA

Acestea fiind stabilite, să trecem la expunerea tezei propuse.

Este oare cu putință să credem că evreii Evului Mediu, cu inteligența lor deosebit de pătrunzătoare pentru conspirație, cu inima fumegând de ură împotriva unei societăți care îi respingea, aveau să rămână inactivi în închiderea ghetourilor lor?

Evreul Darmesteter (*Coup d'oeil sur l'histoire du Peuple juif*) spune: **Evreul se ocupă să descopere punctele vulnerabile ale Bisericii și are în slujba sa, pentru a le descoperi, pe lângă cunoașterea cărților sfinte, cumplita sagacitate a celui asuprit. El este învățătorul necredinciosului. Toți răzvrătiții spiritului vin la el, în umbră sau la lumina zilei. El lucrează în imensul atelier al blasfemiei marelui Împărat Frederic și al Principilor Suabiei sau Aragonului; el este cel care făurește întregul arsenal criminal de raționamente și ironii pe care îl va lăsa moștenire scepticilor Renașterii, libertinilor marelui secol, iar sarcasmul lui Voltaire nu este decât ultimul și răsunătorul ecou al unui cuvânt murmurat cu șase veacuri mai înainte în umbra ghetoului și încă mai înainte, în vremea lui Celsus și Origen, chiar la leagănul religiei lui Cristos.**

Și tot un evreu, Bernard Lazare, este cel care spune (*L'Antisémitisme*, I, 222) că, în anii care vestesc Reforma, evreul ajunge educatorul și acela care îi învață ebraica pe savanți, îi inițiază în tainele Cabalei după ce le-a deschis porțile filosofiei arabe; el îi înarmează împotriva catolicismului cu temuta exegeză pe care rabinii o cultivaseră și o întăriseră timp de veacuri; această exegeză de care avea să se slujească Protestantismul și, mai târziu, Raționalismul.

Nu încape îndoială — deși nu este ușor să aducem dovezi documentare precise — că toate sectele și societățile secrete, ocultiste și cabaliste, care mișună pretutindeni la sfârșitul Evului Mediu sub forme mai mult sau mai puțin deghizate, unele dintre ele sub aparența celebrelor Academii Italiene din secolele al XV-lea și al XVI-lea, altele precum misterioasa Ordine a Templierilor, desființată de Filip cel Frumos și Clement al V-lea, erau bastioane ale conspirației împotriva

Bisericii și a Statelor creștine, mânuite cu dibăcie de mâna satanică iudaică.

Un francmason, Fr. Ludwig Keller, consilier intim al Arhivelor din Berlin, s-a folosit de documentele care îi fuseseră încredințate pentru a trata în profunzime această chestiune (*Les Académies italiennes au XVIIIe siècle et les commencements de la Franc-maçonnerie dans les pays latins et les pays du Nord*) și ajunge la concluzia că Academiile din secolele al XV-lea și al XVI-lea, Companiile din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, precum „Truelle" din Florența, societățile filarmonice precum „Apollon" din Londra, au fost umaniste și au păstrat, prin urmare, încă de la început caracterul evreiesc și păgân al Renașterii. (A se vedea Mons. Jouin, *La Judéo-Maçonnerie et l'Église Catholique*).

Pe de altă parte, Werner Sombart, autorizatul istoric al Capitalismului, care nu este nici catolic, nici antisemit, demonstrează în documentata sa carte *Evreii și viața economică* cum unele secte protestante și, îndeosebi, puritanismul (*Les Juifs et la Vie Économique*, p. 321) sunt iudaice, astfel încât poate fi justificată presimțirea evreului Heinrich Heine: **Protestanții scoțieni — întreabă el în *Confesiunile* sale — nu sunt oare evrei cu nume biblice, cântarea lor nu are ceva ierusalimo-fariseic, iar religia lor nu este oare, în fond, iudaismul, cu singura deosebire că le este îngăduit să mănânce carne de porc?**

Pe de altă parte, sunt cunoscute relațiile intime care, în vremea Reformei Protestante, s-au stabilit între iudaism și anumite secte creștine, precum și pasiunea care s-a declanșat atunci pentru limba și studiile ebraice; se știe, de asemenea, că în Anglia secolului al XVII-lea puritanii îi înconjurau pe evrei cu un cult aproape fanatic și

că „Levellers”, Nivelatorii, care se declarau evrei, cereau promulgarea unei legi care să facă din Tora evreilor codul englez; se știe, în plus, că ofițerii lui Cromwell, el însuși mare iudaizant, i-au propus să alcătuiască Consiliul său de Stat din șaptezeci de membri, după modelul Sanhedrinului evreilor, și că în anul 1629 s-a propus în Parlament înlocuirea sărbătorii duminicii cu aceea a sâmbetei.

EVREII PĂTRUND ÎN CREȘTINĂTATE

Dar oricare ar fi fost influența evreilor asupra Renașterii și Reformei Protestante, ceea ce este sigur, cu totul sigur, este că evreii au profitat de una și de cealaltă. Evreul Bernard Lazare a putut spune (*L'Antisémitisme*, I, 225) că **spiritul evreiesc a triumfat odată cu Protestantismul**.

Renașterea și Protestantismul deschid o spărtură în edificiul solid al Creștinătății, prin care pătrunde evreul; iar dinăuntru, evreul își va folosi perseverența și tenacitatea seculară, împreună cu viclenia și fățărnicia sa, pentru a-și realiza visul, de asemenea secular, de a distruge creștinismul și de a întemeia imperiul iudaic universal.

Să nu uităm că acesta este visul iudaismului; aceasta este legea destinului său.

Acest popor, care într-o zi L-a respins pe Cristos pentru că El nu a voit să întronizeze trupul iudaic, nu și-a pierdut nădejdea că va veni

un alt Mesia care, după expresia Talmudului, va da evreilor sceptrul lumii, astfel încât toate popoarele și toate regatele le vor fi supuse. Atunci fiecare evreu va avea 2.800 de slujitori și 310 lumi. (*Jalgut*, fol. 56; *Bachai*, fol. 168). Venirea acestui Mesia va fi precedată de un mare război în care vor pieri două treimi dintre popoare, astfel încât evreii vor avea nevoie de șapte ani pentru a distruge armele cucerite. (*Abarbanel, Masmia Jesua*, fol. 4-9 a).

Celebrul rabin Maimonide crede de asemenea în imperiul universal al evreilor, despre care se spune că, atunci când acesta va fi întronizat, dinții vechilor dușmani ai lui Israel le vor ieși din gură și vor ajunge la o lungime de douăzeci și două de coți (*Othioth* al lui Rabbi Akiba, 5, 3) și că atunci Mesia va primi darurile tuturor popoarelor și nu îl va refuza decât pe acela al creștinilor. (*Tract. Pesachim*, fol. 118 b)

Vestitul Drach, marele rabin convertit despre care am făcut pomenire în capitolul precedent, spune că Mesia pe care evreii se încăpățânează să-l aștepte, deși acesta se încăpățânează să nu vină, trebuie să fie un mare cuceritor care va face toate națiunile lumii roabe ale evreilor. Aceștia se vor întoarce triumfători în Țara Sfântă, încărcați cu bogățiile tuturor necredincioșilor. Ierusalimul va fi împodobit cu un nou Templu, iar până și cele mai mici pietre ale sale vor fi din diamante. (*De l'harmonie entre l'Église et la Synagogue*)

EVREII ȘI FRANCMASONERIA

Or, cu această iluzie pătrund evreii în Creștinătate, pe jumătate pe ascuns. În ghetouri au pregătit uneltele pentru lucrarea de demolare pe care acum o pot întreprinde chiar în sânul Creștinătății.

Ce trebuie să facă acum? Trebuie să pună în circulație în lumea creștinilor idei de răzvrătire care să sfărâme această armură atât de puternic consolidată a Societății Medievale și, mai presus de toate, să pună capăt acestor doi stâlpi ai Societății creștine: altarul și tronul; Papa și Regele. Pentru aceasta au pregătită o formulă magnetică, menită să uimească și să subjuge mulțimile unei societăți într-un anumit fel agitate și tulburate din pricina acelui tron și a acelui altar care, uitând că în împărăția lui Dumnezeu orice măreție este o măreție a slujirii, fiindcă Papa și Regele sunt deasupra tuturor pentru a-i sluji pe toți, au carnalizat puterea.

O formulă de trei cuvinte va înnebuni lumea: **Libertate, Egalitate, Fraternitate!**

Dar cum să fie aruncate aceste cuvinte în lume pentru ca ele să devină substanță în carnea creștinilor, mai ales știind că este de ajuns să apară pecetea iudaică pentru ca ele să fie respinse?

Foarte simplu pentru această rasă conspiratoare prin fire. Le va face să încolțească și să se aclimatizeze mai întâi în conciliabule secrete, unde se vor grupa toți ambițioșii unei societăți aflate în descompunere.

Și astfel, cei tulburați și înăcriți de spiritul de răzvrătire, cu mintea delirând concepții și idei de transformare mondială, sprijiniți de aristocrați nu mai puțin ambițioși, se vor reuni în „loji secrete" ale Francmasoneriei.

În aceste secte întunecate, sub aparența unor rituri și formule iudaice inofensive, sub pretextul de „a lucra pentru îmbunătățirea materială și morală, pentru perfecționarea socială și intelectuală a omenirii" (E. Plantagenet, *La Franc-Maçonnerie française*), se va urmări distrugerea a tot ceea ce Biserica Catolică făcuse în lume. (A. Preuss, *Études sur la F. M. Américaine*)

Să nu se creadă că problema Masoneriei este o fantomă agitată pentru a explica ceea ce nu ar fi decât rezultatul unor forțe naturale. Este de ajuns să spunem că există dovezi abundente și solide ale acțiunii ucigătoare a acestor secte corupătoare.

Acestea sunt, mai presus de toate, documentele masonice confiscate, precum cele ale „Iluminismului bavarez", căzute în mâinile Poliției în 1785 și de care abatele Barruel s-a folosit pentru a scrie *Mémoires pour servir à l'histoire du Jacobinisme*, 1798; cele ale „Altei Vente Romane", ajunse în posesia Vaticanului în 1845 și de care s-a ocupat Crétineau-Joly în cartea sa *Biserica Romană în fața Revoluției*; mai recent, documentele Arhivelor masonice din Budapesta, confiscate în 1919, la căderea lui Béla Kun în Ungaria.

Dar chiar fără a recurge la aceste documente, este de ajuns să culegem afirmațiile insolente și cinice ale francmasonilor înșiși, care astăzi se mândresc cu isprăvile lor perverse.

Cuvintele prin care francmasonul Bonnet a rezumat triumfurile masonice la Congresul Masonic al Marelui Orient al Franței din 1904 sunt foarte lămuritoare.

În secolul al XVIII-lea — spune el — glorioasa generație a enciclopediștilor a găsit în templele noastre un auditoriu fervent care, singur pe atunci, invoca deviza strălucitoare, necunoscută mulțimii: **Libertate, Egalitate, Fraternitate**. Sămânța a încolțit curând.

Ilustrii noștri F.F. D'Alembert, Diderot, Helvétius, Holbach, Voltaire, Condorcet au desăvârșit opera de evoluție spirituală și au pregătit vremurile actuale.

Și când Bastilia s-a prăbușit, Francmasoneria a avut onoarea supremă de a da omenirii carta pe care o elaborase cu dragoste.

Fr. La Fayette este cel dintâi care a prezentat proiectul unei declarații a drepturilor naturale ale omului și ale cetățeanului care trăiește în societate, pentru ca aceasta să alcătuiască primul capitol al Constituției. La 25 august 1789, Constituanta, dintre ai cărei membri mai mult de 300 erau masoni, a adoptat definitiv, aproape cuvânt cu cuvânt, așa cum fusese îndelung studiat în loji, textul nemuritoarei Declarații a Drepturilor Omului. În acest ceas hotărâtor pentru civilizație, Francmasoneria franceză a fost conștiința universală și, în improvizațiile și inițiativele Constituantelor, nu a încetat să aducă rezultatul chibzuit al elaborărilor atelierelor sale.

Până aici francmasonul Bonnet. Alți doi autori, Cochin și Charpentier, care au adunat documentele arhivelor municipale și naționale ale Franței, au putut scrie că, din 1787 până în 1795, nu există nici măcar o singură mișcare populară, cu excepția celei din

Vendée, care să nu fi fost pusă în mișcare și organizată până în cele mai neînsemnate amănunte de conducătorii unei organizații secrete, care a acționat pretutindeni în același chip, făcându-și executate ordinele la comandă.

Și cine a creat și cine conducea mulțimea lojilor care infestau pământul Franței?

Evreul Isaac Wise ne dă răspunsul în *The Israelite* din 3 și 17 august 1855: **Masoneria — spune el — este o instituție evreiască, a cărei istorie, regulamente, îndatoriri, parole și explicații sunt evreiești de la început până la sfârșit, cu excepția câtorva reguli secundare și a câtorva cuvinte din Jurământ.**

Iar din numeroasele documente confiscate din Arhivele masonice ale Budapestei în 1919 (*La Franc-Maçonnerie en Hongrie*, prefață de Charles Wolf, Budapesta, 1921) reiese limpede că Masoneria este o operă eminamente evreiască. Astfel, de pildă, cartea care cuprinde Constituția Marii Loji Simbolice a Ungariei, tipărită la Budapesta în 1905, poartă data erei iudaice 5886. Textul jurămintelor rostite de membri este conceput în limba ebraică. Parolele, care se schimbă la fiecare șase luni sau în fiecare an, sunt de asemenea ebraice. Lista publicată la sfârșitul cărții ne arată că 92% dintre membrii Lojilor sunt evrei; nu apar decât nume precum Abel, Bloch, Berger, Fuchs, Herz, Levy, Pollak, Rosenthal, Schön etc., sau nume evreiești maghiarizate precum Kun, Kádár etc. (A se vedea Mons. Jouin, *La Judéo-Maçonnerie et l'Église Catholique*).

Afirmația lui Gougenot des Mousseaux (*Le Juif et la judaïsation des peuples*, 1869), potrivit căreia în Consiliul universal și suprem, dar

secret, al Masoneriei, alcătuit din nouă membri, cinci locuri trebuie rezervate reprezentanților națiunii evreiești, nu este atât de neverosimilă.

EVREII ȘI REVOLUȚIA FRANCEZĂ

Francmasoneria este opera evreilor. Revoluția Franceză, la rândul ei, este opera Francmasoneriei. Pe de altă parte, Revoluția Franceză s-a făcut împotriva Bisericii, în folosul exclusiv al evreilor.

Părintele Joseph Lémann, celebru evreu din veacul trecut, convertit, a studiat în chip concludent intrarea evreilor în Societatea Franceză și în Statele creștine.

Servilitatea Masoneriei — spune el — față de iudaism nu a întârziat să se manifeste. Francmasonii au adus înaintea Constituantei emanciparea evreilor și tot ei s-au însărcinat să o facă să treacă. Mirabeau este cel care îi va acorda sprijinul stăruitor al elocinței sale, iar Mirabeau este francmason de grade înalte, intim cu Weishaupt și adepții săi. Iar când, după doi ani de ezitări, Adunarea Constituantă, ajunsă la ultimul său ceas și la penultima sa ședință, încă mai șovăia, francmasonul și iacobinul Duport va cere votul fără alte formalități și cu amenințarea pe buze.

Acesta va fi — spune Léhmann — primul serviciu ocult făcut Iudaismului de către Masonerie. După acesta vor veni altele. Ea este,

în definitiv, formidabilul culoar cu ajutorul căruia problema evreiască este sigură că va găsi o ieșire, coridorul întunecat prin care fiii lui Israel vor putea pătrunde după voie în Societate. (Abbé Joseph Lémann, *L'Entrée des Israélites dans la Société Française et les États Chrétiens*, p. 356)

EVREII EMANCIPAȚI ȘI PLANUL LOR DE CUCERIRE A LUMII CREȘTINE

La 27 septembrie 1791, evreii sunt pe deplin emancipați înaintea lumii. Și, odată cu evreii emancipați, ordinea socială creștină este de asemenea distrusă sub pretextul mincinos al Drepturilor Omului. Evreii vor putea începe de acum, în plină lumină, lucrarea lor de cucerire a societății creștine, nu numai pentru că se află pe picior de egalitate cu popoarele creștine, ci și pentru că legile anticreștine care au fost instaurate vor favoriza executarea planurilor lor seculare.

Care va fi, de atunci înainte, tactica iudaică pentru a atinge scopul dominației universale? Deosebit de simplă și deosebit de eficace.

Vor pune stăpânire pe bogățiile tuturor popoarelor. Iar cu această bogăție vor corupe aceleași popoare, fizic și moral, până când le vor reduce la o mulțime de sclavi, care nu vor avea alt destin decât să lucreze sub jugul acestei rase blestemate și în folosul ei exclusiv.

Trebuie să demonstrăm trei lucruri.

Primul, că prin capitalism evreii pun stăpânire pe bogățiile tuturor popoarelor.

Al doilea, că prin liberalism și socialism evreii, stăpâni ai bogățiilor lumii, otrăvesc toate popoarele, pervertindu-le inteligența și corupându-le inima.

Al treilea, că prin comunism evreii își extermină adversarii și îi supun pe creștini unui jug de robi cu neputință de sfărâmat.

EVREII ȘI CAPITALISMUL

PRIMA PROPOZIȚIE

Prin capitalism, evreii pun stăpânire pe bogățiile tuturor popoarelor.

Care este esența, inima regimului economic capitalist aflat în vigoare de la Revoluția Franceză și care a produs mărețiile trupești ale popoarelor moderne? Este regimul bogăției financiare ca prim motor al tuturor activităților economice. Puterea financiară concentrată în bănci impulsionează și dezvoltă orice activitate comercială, industrială și agricolă-zootehnică. Capitalul financiar este marele factor al expansiunii economice. Prin credit, prin împrumutul cu dobândă, un capital financiar mobilizează bogății uriașe, care, la rândul lor, multiplică și sporesc același capital financiar.

Băncile se îmbogățesc repede nu numai prin împrumutul cu dobândă, în măsura în care este purtător de dobândă, ci mai ales prin împrumutul însuși. Se îmbogățesc și din dobândă. Și, sub acest aspect, împrumutul este minunat. Căci avem 10.000 de pesos și, la sfârșitul anului, fără să intervină munca și preocuparea noastră, această sumă ne-a adus un câștig de 600 de pesos. Minunat, fiindcă prin el banul dobândește o putere de vrajă, de atracție. Banul, prin el însuși, atrage alți bani. Fericiți aceia care, într-un regim în care este în vigoare împrumutul cu dobândă, posedă bani! Fără să fie nevoie să-i riște în întreprinderi nesigure, îi pot spori. Este de ajuns să-i dea, pe baza unei bune garanții, unui debitor.

Minunat, împrumutul cu dobândă. Cu toate acestea, evreii nu pot să-și dea cu dobândă unii altora. Pot, în schimb, să dea cu dobândă neevreilor. (Deut. 23, 19) Rațiunea acestei deosebiri constă în faptul că între ei trebuie să se poarte ca frații, pe când pe străini îi pot trata ca pe dușmani. Și, în realitate, împrumutul cu dobândă, într-un regim economic cu puternică stabilitate monetară, creează treptat două clase bine definite: clasa creditorilor și clasa muncitoare. Clasa creditorilor, care în mod necesar trebuie să se îmbogățească, fiindcă banii sporesc în fiecare zi printr-o nouă și neabătută creștere. Clasa muncitoare, care în mod necesar trebuie să muncească pentru sine și pentru creditori; și, deoarece aceștia din urmă sporesc, trebuie, prin urmare, să sporească și munca producătorilor, până când va veni momentul în care munca lor nu va mai acoperi ceea ce datorează creditorilor, iar atunci se vor îndatora tot mai mult.

Dar există un alt capitol prin care băncile se îmbogățesc repede, și anume prin numeroasele operațiuni de împrumut și de restituire a împrumuturilor pe care le efectuează. Acest lucru le permite,

dispunând de un fond efectiv relativ mic, să realizeze operațiuni de până la zece ori mai mari. Există o adevărată creare de bani în mâinile bancherului. Creditul este monedă. Iar bancherul, creând credit, creează monedă. Și, creând monedă, se îmbogățește repede. Este cunoscut faptul că sectorul evreiesc, deși relativ mic în comparație cu sectorul neamurilor care se dedică producerii bogățiilor, mânuiește mai ales puterea financiară exercitată prin bănci.

Ce se întâmplă, așadar, în economie?

Neevreii cultivă pământul, fac câmpurile să rodească, creează puternice exploatații agricole și zootehnice, ridică industrii, descoperă și folosesc noi invenții, fac să izvorască din pământ adevăratele bogății și, cu toate acestea, sunt, în mare parte, niște nenorociți de debitori.

Evreii, dimpotrivă, nici nu cultivă, nici nu inventează, nici nu produc, și sunt stăpânii tuturor lucrurilor.

Îi vedem întotdeauna lipiți de aur; întotdeauna mânuind mii de hârtii numite cambii, cecuri, bilete la ordin, acțiuni, obligațiuni, titluri, ale căror taine numai ei le cunosc; întotdeauna vor rămâne cu aurul, chiar dacă celorlalți le lasă aceste hârtii.

Iar ei, stăpâni ai aurului, care este polul spre care converg toate lucrurile, vor fi, prin aceasta, stăpânii întregii mișcări financiare, ai întregii mișcări comerciale, ai întregii mișcări industriale, ai întregii mișcări agricole și zootehnice.

Ei, care nu cultivă nici măcar un bob de cereală, au monopolul grâului, orezului, inului, bumbacului, orzului și al tuturor derivatelor acestora, pe întreg pământul; ei, care nu cresc nici măcar o oaie,

posedă monopolul ovinelor, bovinelor, porcinelor și, în general, al tuturor cărnurilor din întreaga lume; ei, care nu exploatează nicio mină, sunt stăpânii zăcămintelor de huilă și petrol; stăpânii aurului, argintului, cositorului, fierului, cuprului, forțelor electrice; ei, care nu știu să fabrice decât articole de o calitate jalnică, controlează cele mai importante fabrici din toate țările.

Duhul Sfânt spune în Ecleziastul 10, 19 că **banului îi ascultă toate lucrurile**, iar evreii, după ce au creat o economie care este în întregime în funcție de bani, de sporirea și multiplicarea banilor ca scop ultim, au știut să păstreze banii pentru ei. Și astfel au ajuns să stăpânească totul, inclusiv guvernele. Căci, deoarece acestea au întotdeauna nevoie de bani, sunt întotdeauna clienți supuși ai evreilor.

Dar oare guvernele nu ar putea rupe legăturile prin care evreii le țin prinse? Da, ar putea, dar cât este de greu! Căci, dincolo de multe alte împrejurări, a căror enumerare ar fi lungă, să observăm numai acest fapt: evreii, după cum le convine, sunt naționali sau internaționali.

Este vorba, așadar, de a consolida în țară o industrie ori niște produse evreiești? Ei se vor strădui să le prezinte drept naționale ori argentiniene. Iar dacă se dorește un semn relativ sigur pentru a cunoaște proveniența evreiască a unei fabrici ori a unui articol, acesta se află în eticheta de „național" sau „argentinian" pe care o vor afișa.

Dar, dimpotrivă, atunci când se încearcă restrângerea lor prin legi ori regulamente care să le limiteze omnipotența financiară, vor invoca proveniența belgiană, engleză sau nord-americană, neezitând chiar să ceară intervenția acestor guverne pentru apărarea intereselor lor.

Evreul internațional a creat capitalismul internațional pentru a ține în mâinile sale bogățiile internaționale. Werner Sombart a scris o carte voluminoasă în care documentează, cu o abundență copleșitoare, cum evreii au creat capitalismul și cum, fără ei, acest regim economic nu ar putea fi explicat. (*Les Juifs et la Vie Économique*, tradus din germană cu autorizația autorului de Dr. S. Jankélévitch, Payot, Paris, 1923). Henry Ford, celebrul rege al automobilului, aduce date deosebit de interesante în *Evreul internațional*, date privitoare mai ales la puternicul capitalism nord-american, care demonstrează influența niciodată bănuită a Băncii evreiești internaționale. Și să nu se spună că H. Ford și-a dezmințit puternica sa carte, căci o carte precum a lui, abundent documentată, nu poate fi dezmințită printr-o simplă scrisoare redactată sub presiunea întregii iudaități internaționale împotriva industriei sale. Dimpotrivă, această victorie a iudaității împotriva unei puteri precum Ford este cea mai bună demonstrație a puterii fantastice a evreilor, stăpânii bogățiilor lumii.

EVREII ȘI CORUPȚIA DEMOLIBERALĂ

A DOUA PROPOZIȚIE

Prin liberalism și socialism, evreii, stăpâni ai bogățiilor lumii, otrăvesc toate popoarele, pervertindu-le inteligența și corupându-le inima.

Marele beneficiar al revoluției liberale burgheze a fost evreul. Declarația drepturilor omului și ale cetățeanului avea să se transforme în declarația drepturilor evreului. Nu se poate demonstra că Revoluția Franceză, care le-a deschis evreilor poarta societății, a fost opera lor directă. Cu toate acestea, ei au avut un rol însemnat în succesul acestei revoluții. După studiile lui Augustin Cochin (*Les Sociétés de Pensée et la Révolution en Bretagne*, Plon, Paris; *La Société de pensée et la démocratie*, Plon, 1920; *La Révolution et la libre pensée*, Plon, 1924; *Les Actes du gouvernement révolutionnaire*, A. Picard, 1920), a devenit limpede că Masoneriei îi revine un rol de prim-plan în Marea Revoluție.

Prefațatorul cărții *La Franc-Maçonnerie Française et la préparation de la Révolution* (Les Presses Universitaires, Paris, ediția a 8-a), a cunoscutului mason Gaston Martin, recunoaște că Masoneria, sintetizând în ea aportul francez al filosofilor și economiștilor, aportul englez și nord-american și, în sfârșit, aportul științific, a fost, în mijlocul dezordinii instituțiilor și spiritelor, una dintre piesele de căpetenie ale organizării prerevoluționare și ale noii ordini, ale ordinii burgheze din 1789, și adaugă: **Cartea domnului Gaston Martin o demonstrează cu o claritate luminoasă.** Dacă Revoluția a fost în mare parte opera Masoneriei, trebuie să fi fost deopotrivă și opera evreilor, care erau printre elementele cele mai active în promovarea lojilor.

Dar, în sfârșit, fie aceasta mai mult sau mai puțin discutabilă, ceea ce este sigur este că evreii au dobândit o influență preponderentă în societatea liberală burgheză. În sectorul financiar, comercial și industrial au atins poziții importante, care au pus în mâinile lor

conducerea bogăției țărilor, mai ales a Franței, iar în sectorul cultural și educațional au dobândit de asemenea o dominație totală.

Influența disproporționată pe care minoritățile evreiești aveau să o dobândească asupra populației avea, la rândul ei, să provoace pogromuri sau persecuții ori o stare de animozitate care însoțește invariabil asemenea predominări.

Este interesant să se citească volumele lui Simon Dubnow, *Histoire moderne du peuple Juif*, tomul I (1789-1848) și tomul II (1848-1914), Payot, Paris, pentru a urmări această alternanță între influența evreilor și persecuțiile popoarelor de-a lungul secolului al XIX-lea, în țări dintre cele mai diferite, precum Rusia, Germania, Austria, Europa Centrală, Franța etc. Se verifică întotdeauna același fenomen. Evreii, lăsați în deplină libertate în societatea neamurilor, pun stăpânire pe pozițiile de putere din domeniul economic, cultural și politic și supun întreaga societate unui înalt grad de corupție a modurilor de a gândi și de a acționa, ceea ce determină, la rândul său, o puternică reacție a opiniei publice împotriva lor.

Dar demoliberalismul nu este decât o etapă în procesul de dizolvare a popoarelor. Cealaltă etapă este socialismul. Și aici evreii au avut, de asemenea, un rol de prim-plan. Că socialismul este iudaic nu se demonstrează numai prin faptul că fruntașii săi au fost evrei, precum Marx, Engels, Lassalle, Kurt Eisner, Béla Kun, Troțki, Léon Blum, ci mai ales, după cum observă evreul Alfred Nossig (*Integrales Judentum — Iudaismul integral*), prin faptul că socialismul și mozaismul nu numai că nu se opun, ci, dimpotrivă, între ideile fundamentale ale ambelor doctrine există o concordanță surprinzătoare.

Mișcarea socialistă modernă — spune el — este în cea mai mare parte opera evreilor; evreii au fost cei care i-au imprimat pecetea creierului lor; de asemenea, evreii au avut partea preponderentă în conducerea primelor republici socialiste. Cu toate acestea, socialiștii evrei conducători erau, în imensa lor majoritate, îndepărtați de iudaism; și, cu toate acestea, rolul pe care l-au îndeplinit nu depindea de ei, deoarece în ei lucra, în chip inconștient, principiul eugenetic al mozaismului, iar rasa vechiului popor apostolic trăia în creierul și în temperamentul lor social.

Socialismul mondial actual formează primul stadiu al împlinirii mozaismului, începutul realizării stării viitoare a lumii, vestită de profeți.

De aceea toate grupurile evreiești, oricare ar fi ele, fie sioniste, fie adepte ale Diasporei, au un interes vital în victoria socialismului, pe care trebuie să o ceară nu numai din principiu și datorită identității sale cu mozaismul, ci și din rațiuni de tactică.

Dar, veți spune, cum este cu putință ca evreul să făurească socialismul și capitalismul, două forțe care se contrazic și se exclud reciproc? Foarte simplu. Pentru că aceste două creații sunt făurite pentru creștini, **într-un singur scop: împotriva creștinilor** (*ad unum christianorum*).

Capitalismul, pentru a le răpi ceea ce au; socialismul, pentru a-i otrăvi pe cei care nu au, și astfel pentru a institui lupta de clasă.

Prin capitalism și pauperism, prin burghezi și proletari, prin liberalism și socialism, evreii au izbutit să împartă lumea în două mari tabere, deopotrivă de vătămătoare. Și de atunci toate manifestările vieții —

culturale, caritative, profesionale, religioase, politice, economice — poartă pecetea uneia sau alteia dintre aceste tabere.

Iar catolicismul, care este Mântuirea lumii, care a făurit Creștinătatea, rămâne închis într-un „fel de ghetou", împins aproape numai în sacristii, seminarii și mănăstiri.

Oamenii, publicul, s-au iudaizat; bogații prin liberalism, săracii prin socialism. Toți gândesc, urăsc, iubesc și dansează în chip iudaic.

Toți se simt liberi, este adevărat. Liberi pentru a fi mânuiți asemenea unor marionete de puterea vicleană a fiilor lui Israel. Toți liberi, dar nimeni nu gândește decât prin creierul iudaizat al ziarului său, al cărții sale, al revistei sale.

Toți liberi, dar nimeni nu urăște și nu iubește decât prin actrița ori actorul iudaizat al cinematografului. Toți liberi, dar ideile lor politice, economice, religioase și filosofice au fost pregătite și impuse de evrei.

Cât de exacte sunt cuvintele unui ziar englez (*Jewish World*, 9 februarie 1863), când spune: **Marele ideal al iudaismului este ca întreaga lume să fie pătrunsă de învățătura evreiască și ca, într-o fraternitate universală a națiunilor — un iudaism făcut mai mare — toate rasele și religiile separate să dispară.**

Prin activitatea lor în literatură și în știință, prin pasiunea lor dominantă în toate ramurile activității publice, sunt pe cale să facă astfel încât gândurile și sistemele neevreiești să fie turnate treptat în tipare evreiești.

Acestea erau scrise deja cu ani în urmă... Astăzi lucrurile au înaintat foarte mult în favoarea lui Israel.

EVREII ȘI COMUNISMUL

Astăzi se ridică limpede înaintea noastră:

A TREIA PROPOZIȚIE

Prin comunism, evreii își extermină adversarii și îi supun pe creștini unui jug de robi cu neputință de sfărâmat.

Căci comunismul este tipic iudaic și a fost și este finanțat cu bani evreiești.

S-a stabilit cine a furnizat, cel puțin ca agent direct, aurul care a favorizat, făurit și finanțat Revoluția Sovietică din Rusia: Jacob Schiff, conducătorul fabuloasei bănci Kuhn, Loeb & Co., decedat în octombrie 1920.

A. Nechvolodov a demonstrat în cartea sa *L'Empereur Nicolas II et les Juifs* cum Jacob Schiff a avansat fonduri Japoniei pentru războiul împotriva Rusiei, cum Schiff a finanțat propaganda revoluționară printre prizonierii de război ruși internați în Japonia, cum Schiff, la 14 februarie 1916, promite bani revoluționarilor ruși stabiliți la New York și cum același Schiff, potrivit raportului secret al Înaltului Comisar francez la Washington către guvernul său, în primăvara

anului 1917 îi furnizează subvenții lui Troțki pentru a instaura comunismul în Rusia.

Să citim o parte din acest raport secret, extras din arhivele uneia dintre principalele instituții guvernamentale ale Republicii Franceze și publicat pentru prima dată în numărul 1, din 23 septembrie 1919, al ziarului *La Moscova*, editat la Rostov-pe-Don.

El spune astfel:

I. — În februarie 1916 s-a aflat pentru prima dată că se urzea o revoluție în Rusia; s-a descoperit că persoanele și casele de mai jos erau implicate în această lucrare de distrugere:

1. Jacob Schiff, evreu.

2. Kuhn, Loeb & Co., casă evreiască.

Conducere:

Jacob Schiff, evreu
Felix Warburg, evreu
Otto Kahn, evreu
Mortimer Schiff, evreu
Jerome H. Hanauer, evreu.

3. Guggenheim, evreu.

4. Max Breitung, evreu.

Astăzi aproape nimeni nu se îndoiește că revoluția rusă, izbucnită la un an după informația de mai sus, a fost declanșată și întreținută de

influențe vădit evreiești. Într-adevăr, Jacob Schiff a făcut o declarație publică în aprilie 1917, spunând că revoluția rusă reușise datorită sprijinului său financiar.

II. — În primăvara anului 1917, Jacob Schiff a început să-i ceară evreului Troțki ajutor pentru a săvârși revoluția socială în Rusia...

Din Stockholm, evreul Max Warburg îi finanța de asemenea pe Troțki și pe tovarășii săi și cerea, de asemenea, ajutor Sindicatului Renano-Westfalian, importantă întreprindere evreiască, precum și evreului Olof Aschberg, de la Nye Banken din Stockholm, și evreului Jivotovsky, a cărui fiică s-a căsătorit cu Troțki. Astfel s-au stabilit legăturile dintre multimilionarii evrei și evreii proletari.

III. — În octombrie 1917 a avut loc revoluția socială în Rusia, datorită căreia anumite organizații ale sovietelor au preluat conducerea poporului rus. În aceste soviete s-au remarcat următorii indivizi: urmează o listă cu 29 de evrei și cu Lenin, rus de mamă evreică.

IV. — Dacă observăm faptul că firma evreiască Kuhn, Loeb & Co. se află în relații cu Sindicatul Renano-Westfalian, firmă evreiască din Germania; cu frații Lazard, casă evreiască din Paris; precum și cu casa bancară Günzburg, casă evreiască din Petrograd, Tokio și Paris; dacă observăm, în plus, că aceste întreprinderi evreiești se află în strânse relații cu casele evreiești Speyer & Co. din Londra, New York și Frankfurt, precum și cu Nye Banken, întreprindere evreiască bolșevică din Stockholm, se va vedea că mișcarea bolșevică, în sine, este într-o anumită măsură expresia unei mișcări evreiești generale și că anumite case bancare evreiești sunt interesate de organizarea acestei mișcări.

Aliații au obținut o minunată victorie asupra militarismului german. Din cenușa autocrației germane se ridică o nouă autocrație mondială... este imperialismul evreiesc, al cărui scop final este instaurarea dominației evreiești asupra lumii.

Iudaitatea internațională se organizează febril, grupându-se, răspândindu-și doctrinele otrăvite, realizând uriașe sume de bani... și investind sume uriașe pentru propaganda sa.

Până aici câteva fragmente din acest document deosebit de interesant.

Eu cred că, pe măsură ce evreul este studiat mai profund și mai universal, cu atât trebuie să se întărească convingerea că această rasă, pe care Dumnezeu a voit-o alături de popoarele creștine ca agent al fărădelegii, pusă la pândă, își înfăptuiește cu siguranță neabătută revanșa asupra acelorași popoare; este cât se poate de limpede înaintarea lentă, dar progresivă, a iudaismului asupra popoarelor creștine. Fiecare etapă a descreștinării este o nouă bornă în iudaizare. Iar comunismul marchează ca un fel de termen, de desăvârșire a emancipării evreilor și de triumf al iudaismului, după cuvintele unei reviste evreiești (*Vu*, aprilie 1932), deoarece a fost realizat de evrei și, mai mult decât atât, pentru că comunismul este supunerea efectivă a unei mulțimi de creștini minorității evreiești.

Capitalismul, în concepția evreiască, nu este decât o etapă tranzitorie care trebuie să sfârșească în mod necesar în nivelarea egalitară realizată prin comunism. De aici faptul că evreul Walter Rathenau, magnatul finanțelor și industriei germane, unul dintre cei mai puternici oameni ai lumii, a putut scrie:

Formula oratorică a Revoluției Ruse este umanitatea. Dorința ei secretă: dictatura — provizorie — a proletariatului și anarhismul idealizat. Planul ei practic pentru viitor: suprimarea stratificării europene, sub forma politică a unor republici socializate.

După ce, timp de veacuri, planeta noastră a zidit, acumulat, păstrat și ocrotit comorile materiale și intelectuale pentru a sluji desfătării câtorva, iată că vine veacul demolărilor, al distrugerii, al risipirii, al întoarcerii la barbarie...

Cu toate acestea, nu numai că trebuie să străbatem drumul pe care am intrat, ci voim să-l străbatem. (*Le Kaiser*)

Faptul sigur este că sângeroasele convulsii produse în Rusia, Ungaria și Bavaria, iar mai apoi în Spania, au toate caracterele unei tragedii urzite și executate de evrei, cu oameni atât de întunecați precum Lenin, Troțki, Béla Kun și János Kádár.

Și, din nefericire, oamenii de rasă evreiască nu numai că au îndeplinit un rol în desfășurarea revoluției bolșevice, ci au fost actorii principali ai unora dintre cele mai cumplite crime ale acestei revoluții. În analele terorismului se ridică sinistru patru nume: Iakov Iurovski, monstrul care i-a ucis pe cei unsprezece membri ai familiei imperiale în pivnițele casei Ipatiev din Ekaterinburg, inclusiv pe cele patru fiice ale țarului; Moisei Uritski, primul executor-șef al CEKA; Béla Kun, călăul Budapestei și al Crimeii; Dzerjinski, executorul general al CEKA. Dintre aceste patru nume, niciunul nu este rus; unul dintre cei patru, polonez; ceilalți trei, evrei. (Ch. Sarolea, *Impressions of Soviet Russia*)

Faptul că comunismul, ca filosofie revoluționară a lui Marx și ca practică instaurată în Rusia, este creația evreilor nu înseamnă că aceștia păstrează actualmente inițiativa și puterea pe care le-au avut în primele decenii ale revoluției din 1917. Cursul evenimentelor a urmat acolo un drum foarte accidentat și, deși evreii, sub nume rusești, mai dețin încă putere, aceasta a scăzut mult, mai ales după 1947, când s-a rupt alianța celor două blocuri. Deși legislația sovietică mai prevede încă zece ani de închisoare împotriva celui care insultă un evreu, se poate susține că, în general, în Rusia actuală predomină un sentiment antievreiesc. Pe de altă parte, deși evreii continuă să promoveze comunismul, preferă să-l vadă realizat sub alte forme decât cea rusească. Nu este greu de observat că, în aspirația evreilor, comunismul sionist începe să-l înlocuiască pe cel rus. Dacă Providența nu rânduiește altfel, s-ar părea că Statul Israel ar urma să se afle în fruntea unui nou comunism mondial.

IMPERIUL UNIVERSAL IUDAIC

Și, împreună cu comunismul, ce altceva voiesc evreii? Imperiul universal al rasei lor asupra popoarelor îmblânzite, cu Ierusalimul drept capitală a lumii. Acesta este sensul mișcării sioniste, care voiește reintegrarea evreilor în Palestina, nu pentru ca noua Iudee să cuprindă totalitatea evreilor, ci pentru ca întemeierea unui centru evreiesc să fie asemenea unui cămin comun care să transmită impulsul necesar majorității evreilor ce ar rămâne în patriile lor de adopție. (G. Batault, *Le Problème Juif*)

Atunci visul de aur al evreilor va deveni realitate. Căci atunci când evreii vor fi stăpânii lumii, cu Ierusalimul drept capitală, atunci,

visează ei, trebuie să vină Mesia, marele cuceritor care va face **„toate națiunile lumii roabe ale evreilor”** (Drach, *De l'harmonie entre l'Église et la Synagogue*) și care va primi darurile tuturor popoarelor și îl va refuza numai pe acela al creștinilor.

AMESTECAREA EVREILOR ȘI A CREȘTINILOR

Ce este adevărat în aceste pretenții iudaice? Vor dobândi ei această dominație universală? În ce măsură? Iată o problemă dificilă, a cărei soluționare ar cere o cercetare îndelungată. Este mai bine să omitem tratarea ei.

Ceea ce se poate spune însă este că astăzi toate forțele răului care s-au născut, conștient sau inconștient, de la Renaștere până acum — păgânismul Renașterii, protestantismul, raționalismul, capitalismul, liberalismul, laicismul, socialismul, comunismul — toate acestea, lucrate de virusul urii împotriva lui Cristos și a Bisericii Sale, se mobilizează într-un front unic... front compact, năvalnic... iar aceste forțe sunt comandate în chip satanic de Francmasonerie și, mai presus de toate, de Iudaism.

Evreii, de la Golgota până astăzi, nu și-au părăsit sarcina de a-L răstigni pe Cristos. Acum, ca și atunci, ei au urzit în taină planul lor diabolic pe care neamurile trebuie să-l execute... Și îl execută.

Lupta se stabilește, așadar, cumplită, hotărâtoare, între Iudaism și Catolicism. Mulți spun: între Moscova și Roma. Dar Moscova nu a fost decât o simplă cazarmă a Iudaismului Universal. Statuia pe care acolo s-a voit să fie ridicată lui Iuda este un întreg simbol.

Lupta se încinge cu furie între Ismael și Isaac, între Esau și Iacob, între Cain și Abel. Cain este pe punctul de a da lovitura de moarte fratelui său Abel. Evreul, care a fost slujitorul Bisericii, este pe cale să dobândească revanșa deplină asupra vechiului său stăpân.

O va dobândi? Îl va birui Goliat pe David?

Dumnezeu știe. Dar unele sunt planurile oamenilor și altele sunt planurile lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu știe să îndrepte și să călăuzească izbânzile și greșelile oamenilor spre împlinirea scopurilor Sale celor mai tainice.

Nu încape îndoială că amestecarea evreilor cu creștinii, care se săvârșește de la Renaștere încoace, este vătămătoare, pentru că neghina nu trebuie semănată împreună cu grâul, iar această amestecare ne-a adus acum în pragul unei ciocniri catastrofale, al cărei deznodământ este greu de prevestit.

Dar dacă Dumnezeu a îngăduit-o, trebuie să poată scoate din această amestecare și un bine.

Și ce bine poate scoate Domnul din ea?

În primul rând, să facă națiunile creștine să ispășească nelegiuirile lor de veacuri, pentru ca, căite, să se întoarcă la Domnul. Dumnezeu nu a chemat popoarele barbare la binefacerile credinței pentru ca ele să se

dedea idolatriilor și urâciunilor vremurilor moderne. Popoarele creștine, având în frunte Franța, fiica întâi-născută a Bisericii, trebuiau să fie vestitorii Credinței și ai Iubirii creștine printre popoarele Orientului și Occidentului, pentru ca pe tot pământul să fie cunoscut și invocat numele Domnului. Dimpotrivă, ele au fost vestitorii păcatului.

Trebuie, așadar, ispășite aceste greșeli. Și după cum poporul evreu, care s-a lepădat de Cristos, a fost dat în robia rușinoasă a celorlalte popoare, tot astfel acum noi, neamurile, vom cunoaște ocara robiei iudaice.

Să nu uităm că Cristos le-a profețit evreilor: **Vor veni zile de răzbunare... va fi mare strâmtorare și mânie asupra pământului pentru acest popor... și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși robi la toate neamurile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când se vor împlini vremurile neamurilor.** (Lc. 21, 20-24)

Iar acest cuvânt al lui Cristos s-a împlinit și se împlinește. În anul 70, Ierusalimul a fost împresurat de armatele lui Titus, Templul a fost incendiat, un milion o sută de mii de evrei au fost masacrați, iar alți 97.000 au fost duși în robie (Iosif Flaviu, *De Bello Judaico*), și de atunci evreul rătăcește, făcut ocară și rușine a tuturor popoarelor, fiind un martor nelegiuit al lui Cristos, Regele Veacurilor.

Dacă evreii au fost pedepsiți, oare popoarele descreștinate vor rămâne nepedepsite?

Dar această pedeapsă a și început... căci ieri a fost Rusia, iar mâine lumea... pedeapsă care ar fi pentru toți, pentru evrei și pentru creștini;

pentru amândoi, fiindcă amândoi poartă veacuri de cumplite nelegiuiri.

Pedeapsă înspăimântătoare și mântuitoare, în care Dreptatea va curăți, iar Milostivirea va făuri apostoli ai sfințeniei.

Cred că, fără vreo vocație de profet, este ușor de prevăzut că omenirea trebuie să cadă scăldată într-un val general de sânge purificator... sângele schismaticilor ruși, pentru a ispăși cele douăsprezece veacuri de apostazie de la Cristos, care este acolo unde este Petru; sângele ereticilor protestanți, pentru a spăla trădările a patru veacuri de uneltiri anticreștine; sângele popoarelor catolice care, asemenea unor desfrânate josnice, s-au prostituat în chip rușinos; și ce instrument minunat este evreul în mâna lui Dumnezeu pentru a fi călăul acestor popoare care au schimbat măreția Crucii cu măreția Babelului!... Ah, dar Dumnezeu poate de asemenea să ridice un nou Attila — dacă nu l-a ridicat deja — care să-i strivească pe evrei și pe cei descreștinați asemenea strugurelui în teasc!...

Toți trebuie să fie curățiți... și după aceea? După aceea se vor ridica oameni ai sfințeniei, evrei și creștini, bărbați plini de creștinism autentic, de acea credință și de acea caritate creștină de care erau plini Apostolii și Martirii... Nu va mai fi cu putință creștinismul fals și mincinos al unui veac fățarnic; numai după curățire se va putea înfăptui împăcarea dintre evrei și creștini, dintre Esau și Iacob.

FILADELFIA, UNIREA FRAȚILOR

Să nu uităm că este doctrină catolică de credință, învățată în chip explicit de Sfântul Pavel, că atunci când cunoașterea credinței va ajunge la toate națiunile, poporul lui Israel se va converti în masă și Filadelfia, adică unirea Fraților, va deveni o realitate.

În durerea comună a unei pedepse comune, noi, evreii și creștinii, vom înțelege că suntem frați, frați în Acela care a fost făgăduit lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob. Acela al Cărui sânge trebuie să curgă ca semn de binecuvântare în inima tuturor popoarelor, pentru că numai în El sunt binecuvântate toate neamurile pământului.

Dacă părerea mea poate fi de folos, voi spune că purificarea generală a popoarelor, care trebuie să se săvârșească în apropiata ciocnire catastrofală a forțelor răului asupra puținelor forțe care li se vor împotrivi, trebuie să fie o Revărsare a Spiritului lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu, care este Foc Arzător (*Ignis Ardens*), va mistui sufletele; prin flăcările pedepselor materiale va pătrunde în ele și le va face să se întâlnească în adâncul lor în Acela care a spus: **Învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima**, căci dacă toți oamenii, evrei și neamuri, ne-am pierdut prin trufia trupului nostru, nu ne vom putea mântui decât în smerenia lui Cristos, care nu a șovăit să Se smerească până la umilințele Crucii.

CAPITOLUL IV
EVREII ȘI MISTERUL ISTORIEI ȘI AL ESCATOLOGIEI

Din cele spuse până aici reiese importanța excepțională pe care o are poporul evreu în omenire. Este un popor care însoțește omenirea de-a lungul întregului proces istoric. Au existat popoare care s-au distins într-un anumit loc al lumii sau care, dacă s-au distins în întregul Univers, au făcut-o numai pentru scurtă vreme. Astfel au fost marile imperii ale Antichității și chiar cele moderne, precum cele ale Spaniei, Franței sau Angliei. Poporul evreu, dimpotrivă, este activ în întregul proces al istoriei și chiar în punctele cele mai vii ale acestui proces. Aceasta trebuie să lămurim acum, făcând mai întâi o considerație de ordin teologic asupra mersului istoriei.

CELE DOUĂ ISTORII ÎNTR-O SINGURĂ ISTORIE

Țesătura istorică este o urzeală complexă și eterogenă de diferite acțiuni împlinite de diferiți protagoniști din motive foarte felurite. Omul ocupă locul central în această urzeală. Dacă nu ar fi existat omenirea, adică o ființă sensibilă și inteligentă, nu ar fi existat istorie. Cel puțin nu istorie în înțelesul unei succesiuni de evenimente ale unor ființe inteligente, ale căror acțiuni se desfășoară într-un proces evolutiv. Omul, având multiple dimensiuni, atinge atât cele mai înalte, cât și cele mai de jos trepte ale creației, astfel încât acțiunea sa angajează întregul univers.

Dar deasupra omului există un protagonist cu totul singular, care își asumă inițiativa a tot ceea ce este bun în această urzeală. Dacă este întotdeauna adevărată învățătura Apostolului (Iac. 1, 17), potrivit căreia **orice dar bun și orice dar desăvârșit vin de sus**, aceasta este în chip deosebit adevărat în istorie. Căci istoria este o urzeală de fapte cu totul singulare și imprevizibile, pe care nu o poate scrie decât Acela care stăpânește întregul curs al evenimentelor. Dacă, presupunând că ar fi cu putință, făpturile ar fi cele care ar scrie-o ca autori principali, traseul ar deveni atât de confuz și încâlcit, încât însăși desfășurarea procesului istoric ar deveni cu neputință.

Istoria începe odată cu creația. Iar în creație Dumnezeu este Cel care ia inițiativa. **La început a creat Dumnezeu cerul și pământul.**

(Gen. 1, 1) Și Dumnezeu continuă să lucreze în omenire pentru a răspândi binele pe care l-a făcut la început. **Și a văzut Dumnezeu că toate câte făcuse erau bune.** (Gen. 1, 31)

Intervențiile dumnezeiești devin tot mai urgente și mai indispensabile pe măsură ce omul, prin acțiunea sa, tulbură ordinea pe care Dumnezeu a impus-o lucrurilor. Și Dumnezeu este întotdeauna admirabil în a da orientare și sens acțiunilor nechibzuite ale oamenilor. Apostolul nu încetează să se minuneze tocmai contemplând înțelepciunea dumnezeiască, care a trasat procesului istoric un sens nepătruns: **O, adâncul — exclamă el — bogăției, al științei și al înțelepciunii lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese căile Lui!** (Rom. 11, 33)

Dacă Dumnezeu are inițiativa în bine, făptura o are în rău. Iar în cazul istoriei, omul este acela care, sub sugestia diavolului, își asumă răspunderea pentru rău. Geneza ne istorisește cum împlinește această lucrare prima pereche omenească.

În istorie există, așadar, protagoniști văzuți și nevăzuți. Acolo acționează indivizii, popoarele, civilizațiile și religiile. În spatele tuturor faptelor istorice se află, în ultimă instanță, omul, cu toate virtualitățile sale nesfârșite. Acționează de asemenea și alte forțe ale naturii, inclusiv influențele astrelor. Dar acționează și îngerii, demonii și, mai presus de toate, cu o transcendență negrăită, Dumnezeu.

Dacă privim lucrurile dintr-un punct de vedere pur omenesc, am crede că descoperim două istorii. Una pe care o scrie Dumnezeu prin intervenția Sa specială în lucrurile omenești, cealaltă pe care o scrie omul.

O istorie, am spune, sfântă, și una profană. Istoria sfântă, constituită din intervențiile dumnezeiești în lucrurile omenești, în lucrarea specială de împlinire a planului trasat de dumnezeiescul plan. Există, așadar, o acțiune tainică a lui Dumnezeu Însuși, care începe cu creația, continuă prin pregătirea venirii lui Mesia, culminează cu răscumpărarea săvârșită de Cristos înviat și trebuie să se încheie cu moartea ultimului ales. Această acțiune dumnezeiască continuă să împartă harurile aleșilor și să rânduiască desfășurarea evenimentelor omenești potrivit acestei împărțiri a harurilor. Iar Cristos, Harul suprem, este centrul acestei împărțiri. Cristos în misterul Învierii Sale, biruitor asupra păcatului și a morții. Unele haruri și intervenții pregătesc împlinirea acestui fapt central, altele îl împlinesc și îl realizează în timp, iar altele, în sfârșit, îl transmit (**traditio**) generațiilor omenești succesive, spre zidirea Trupului lui Cristos, până când vom ajunge cu toții la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, ca bărbați desăvârșiți, la măsura plinătății lui Cristos. (Ef. 4, 12). Istoria Sfântă este, în cele din urmă, istoria lui Cristos și a Bisericii, Trupul Său Mistic.

Există o altă istorie, o istorie profană, pe care o scrie omul, lăsându-și urma în toate colțurile pământului. Aceasta este istoria diferitelor civilizații care se succed în predominarea evenimentelor omenești. Deși aici pare să prevaleze voința omului, se observă totuși o mare doză de necesitate, de fatalitate (**fatum**), prin care se întrezărește cum acțiunea providențială dumnezeiască condiționează și călăuzește mersul evenimentelor omenești spre scopuri a căror cunoaștere Și-o rezervă.

În realitate, nu există decât o singură istorie, aceea pe care Dumnezeu o scrie cu concursul tuturor făpturilor. Această istorie este o dramă

măreață, cu începutul ei, cu nodul și țesătura ei și cu deznodământul ei. Augusta Treime începe desfășurarea scenei prin lucrarea creației. Făptura inteligentă, creată în chip gratuit de Dumnezeu, tulbură prin păcatul său planul dumnezeiesc originar, semănând dezordine acolo unde Dumnezeu pusese ordine. Dumnezeu Se folosește de vina și de dezordinea omului pentru realizarea unui plan și mai admirabil de reparare, în care să strălucească dreptatea Sa și dumnezeiasca Sa milostivire. Cristos înviat este piesa de căpetenie a acestui plan. Și, împreună cu Cristos, aleșii Săi. Când Trupul lui Cristos își va atinge plinătatea, istoria va fi ajuns la sfârșit.

Căci istoria pe care o înfăptuiesc oamenii, istoria profană, aceea care este alcătuită din țesătura patimilor omenești într-o năzuință nebunească de a pune stăpânire pe pământ, nu este decât un suport secundar pe care Dumnezeu Își scrie marea Sa istorie, unica Sa istorie. Căci Dumnezeu, Care locuiește în plinătatea veșniciei fără a simți vreo nevoie de vreun fel, printr-un act cu totul liber al bunătății Sale a voit să Se comunice în chip tainic făpturilor într-un grad din ce în ce mai desăvârșit și a împlinit în timp, prin acte ireversibile și singulare — o dată pentru totdeauna (**hapax**) — ca o sporire a negrăitei vieți trinitare. Fiul lui Dumnezeu, făcându-Se om, îl introduce pe om și, împreună cu el, întreaga creație, chiar în sânul lui Dumnezeu. Întreaga istorie, cu zgomotoasele ei evenimente, este rânduită pentru ca Cristos, împreună cu aleșii, să intre în sânul Dumnezeirii însăși.

De aceea Scripturile au rostit două cuvinte care sunt cheia istoriei. Sfântul Pavel scrie în Prima Epistolă către Corinteni (3, 20): **Domnul cunoaște cât de zadarnice sunt gândurile înțelepților. Nimeni, aşadar, să nu se laude în oameni, căci toate sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apollo, fie Chefa; fie lumea, fie viața, fie moartea; fie**

cele de față, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, iar voi sunteți ai lui Cristos, și Cristos al lui Dumnezeu.

Apostolul spune aici că nimeni nu trebuie să se laude cu ceea ce îi este inferior, ci cu ceea ce îi este superior, căci, după cum învață Psalmul 8: **Toate le-ai pus sub picioarele lui.** Or, sub fiecare credincios se află, în primul rând, slujitorii lui Cristos, fie Pavel, care a sădit, fie Apollo, care a udat, fie Petru, care are cârmuirea universală a oilor lui Cristos, potrivit acelui cuvânt din 2 Cor. 4, 5: **Iar noi, slujitorii voștri pentru Isus Cristos.** Aceasta înseamnă că ordinea religioasă și, prin urmare, o bună parte din Istoria Sfântă, se află în slujba celor predestinați.

În al doilea rând, și „lumea" se află sub fiecare credincios și îi slujește, fie întrucât îi satisface trebuințele, fie întrucât îl ajută la cunoașterea dumnezeiască, potrivit acelui cuvânt: **Din frumusețea și măreția făpturilor...** (Înț. 13, 5).

În al treilea rând, fie viața, fie moartea, adică toate bunurile și toate relele acestei lumi, căci prin bunuri viața se păstrează, iar prin rele se ajunge la moarte.

În al patrulea rând, fie cele de față, fie cele viitoare, căci prin cele dintâi suntem ajutați să merităm, iar cele din urmă ne sunt păstrate spre răsplată, potrivit acelui cuvânt: **Nu avem aici cetate stătătoare.** (Evr. 13, 14).

În felul acesta există trei rânduieli ale istoriei. Prima este aceea a lucrurilor lui Cristos către credincioși: **Toate sunt ale voastre.** A doua, aceea a credincioșilor lui Cristos către Cristos: **Voi sunteți ai**

lui Cristos. A treia, aceea a lui Cristos, ca om, către Dumnezeu: **Iar Cristos este al lui Dumnezeu.**

În aceste trei rânduieli este cuprinsă întreaga dramă a istoriei, a unicei istorii, în care ansamblul făpturilor se mișcă pentru a executa și a împlini planul dumnezeiesc. De aceea este atât de profundă învățătura Sfântului Toma, care a văzut că istoria, alcătuită din mișcarea oamenilor și a făpturilor, nu are — precum nici o mișcare nu are — scopul în ea însăși, ci în afara ei. Prin mișcarea, spune el în *De Potentia* 3, 10 ad 4, prin care Dumnezeu mișcă făpturile, se caută și se urmărește altceva, care se află în afara mișcării însăși, și anume împlinirea numărului aleșilor; iar când acesta va fi împlinit, mișcarea va înceta, deși nu și substanța lucrurilor mișcate.

Ar mai rămâne de explicat cum se verifică faptul că evenimentele omenești, care par să se miște aproape exclusiv potrivit planurilor oamenilor, în opoziție cu planurile dumnezeiești, pot fi în cele din urmă rânduite spre împlinirea cu cea mai mare exactitate a dumnezeieștilor planuri. Sfântul Pavel, făcându-se ecoul unor cuvinte din Iov 5, ne dă explicația acestui chip tainic: **Căci este scris, spune el, Dumnezeu îi prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.** Iar Sfântul Toma tâlcuiește: Dumnezeu îi prinde pe cei înțelepți în viclenia lor, deoarece, tocmai prin faptul că uneltesc cu viclenie împotriva lui Dumnezeu, Dumnezeu pune piedică planurilor lor și ei ajung să împlinească ceea ce El Și-a propus; astfel, prin răutatea fraților lui Iosif, care voiau să-i împiedice domnia, s-a împlinit, prin rânduiala dumnezeiască, ca Iosif, vândut în Egipt, să ajungă la putere.

DESPRE MIȘCĂRILE CARE PUN ÎN MIȘCARE ISTORIA PROFANĂ

Faptul că Dumnezeu orientează toate evenimentele omenirii într-un chip cu totul deosebit și tainic spre zidirea Trupului lui Cristos nu împiedică, ci, dimpotrivă, cere ca toate evenimentele să se desfășoare și prin cauze proprii, pur omenești. În felul acesta, istoria profană — ceea ce Sfântul Augustin numește cetatea pământească — are propria sa substanță și propriul său ritm, diferite și chiar divergente față de cele ale Cetății lui Dumnezeu.

Cărțile Sfinte istorisesc deja că Cain, după ce i s-a născut fiul său Enoh, s-a apucat să zidească o cetate, căreia i-a dat numele fiului său Enoh; ele istorisesc de asemenea că, dintre urmașii lui Cain, Tubalcain — primul metalurgist — a fost făuritor de unelte tăioase din fier și aramă. După potop, ni-i arată pe oameni concentrându-și eforturile într-o lucrare exclusiv civilizatoare, în zidirea cetății Babel, până când Domnul, prin amestecarea limbilor, i-a împrăștiat pe fața pământului.

Cărțile Sfinte nu se mai ocupă, în cele ce urmează, de istoria profană, ci, odată cu relatarea despre Avraam, intră în Istoria Sfântă propriu-zisă și de aceasta se ocupă aproape exclusiv până la Apocalipsă. S-ar părea că Dumnezeu abandonează cetatea oamenilor propriilor ei planuri. Cetatea oamenilor nu are nimic de-a face cu Cetatea lui Dumnezeu, cel puțin în mod direct. Viața ei se desfășoară după o mișcare și o dialectică proprie.

S-ar putea gândi chiar ceva mai mult, și anume că structura și dinamica civilizațiilor și a vieții profane a oamenilor cad sub stăpânirea „Principelui acestei lumi". Nu pentru că ar fi rele în ele însele, ci pentru că acesta a dobândit stăpânire asupra lor atunci când omul a cedat sugestiei sale. Este adevărat că Cristos a dat lupta împotriva diavolului în cele trei ispitiri și l-a biruit definitiv pe Cruce, dar pe un alt teren și cu alte arme: pe terenul Istoriei Sfinte și cu arme în chip specific sfinte.

De aici faptul că istoria profană se mișcă sub înalta stăpânire a principelui acestei lumi. Sfântul Ioan pare să indice marile legi ale dialecticii civilizațiilor. Dialectica voinței de putere prin dominația unor popoare asupra altor popoare — trufia vieții —; dialectica îmbogățirii fără limite, cu mizeria și supunerea corelativă a celor mai slabi — pofta ochilor —; dialectica geloziilor și rivalităților sexuale — pofta trupului. De aceea Sfântul Ioan opune Istoria Sfântă istoriei profane: **Știm că suntem din Dumnezeu, iar lumea întreagă zace sub cel rău.**

Sfântul Pavel arată, de asemenea, opoziția dintre dialectica lumii, în care există rivalitatea dintre evreu și grec — luptele pentru dominația politică —; dintre stăpân și rob — luptele pentru dominația economică —; dintre bărbat și femeie — lupta pentru satisfacțiile trupești — și Cetatea lui Dumnezeu, în care **toți sunteți una în Cristos Isus.**

Marile patimi ale oamenilor, pe care Cărțile Sfinte le studiază, le analizează și le combat, constituie motorul mișcării istorice a civilizațiilor. Cosmosul aleargă spre o unificare universală sub puterea de fier a celui mai puternic. Toynbee a văzut bine cum civilizația decade într-o omenire care progresează în cursa pentru dobândirea

unor arme din ce în ce mai puternice. Un imperiu urmează altui imperiu, o civilizație alteia.

Dar dacă voința celui mai puternic are putere de lege, substanța profană a istoriei este frământată în nedreptate și înaintează spre degradare, iar prin aceasta spre barbarie. De aceea, când o civilizație s-a întărit devorând-o pe cea precedentă, care intrase în decadență, ea se ridică pentru o clipă într-o explozie de vigoare, dar apoi decade îndată, pentru a intra într-o stare cronică de barbarie sau în moarte. Dacă luăm seama la însăși substanța din care sunt alcătuite, aceasta este legea care cârmuiește civilizațiile. Legea nașterii și a morții, proprie tuturor corpurilor naturale. Pe acest plan al substanței profane a istoriei, teza lui Spengler pare definitivă.

Dar grava eroare a lui Spengler este aceea de a crede că istoria profană a popoarelor trebuie să fie unica istorie. Va fi poate unica istorie pe care oamenii o pot scrie. Dar chiar în această istorie pe care o scriu oamenii, împinși de dialectica triplei concupiscențe, Dumnezeu scrie o altă istorie, adevărata istorie, istoria definitivă.

Dar dacă este adevărat că ordinea profană a istoriei nu ajută în mod direct adevărata istorie pe care Dumnezeu o scrie în zidirea Trupului Unicului Său Fiu, este tot atât de adevărat că, într-un chip indirect, dar efectiv, îi slujește și ea. Căci în lume se zidește această adevărată istorie, deși ea nu se zidește nici cu lumea, nici din lume. Istoria Sfântă este inserată în istoria profană și amestecată în ea. Sămânța cea bună este semănată în ogorul istoriei profane.

Aceasta face ca istoria profană să împlinească o serie de slujiri în folosul Istoriei sufletelor, a căror natură și măsură numai Dumnezeu le cunoaște.

Sfântul Pavel a statornicit și această lege: **Știm — învață el — că Dumnezeu face ca toate lucrurile să conlucreze spre binele celor care Îl iubesc, al celor care, potrivit planului Său, sunt chemați.** De aici urmează că ceea ce se petrece cu cei aleși, care sunt părțile cele mai nobile ale universului, nu se face în folosul altora, ci în folosul lor înșiși. Nu astfel se întâmplă cu ceea ce se petrece cu oamenii care trebuie să fie osândiți și nici cu toate ființele inferioare ale creației, căci acestea sunt rânduite spre binele celor aleși. Și după cum medicul provoacă o rană la picior pentru a vindeca capul, tot astfel Dumnezeu îngăduie păcatul și răul în unele făpturi spre binele celor aleși. Pentru ca să se împlinească acel cuvânt al Scripturii: **Nebunul îi va sluji înțeleptului**, adică păcătoșii celor drepți. (Sfântul Toma, *In Rom.* 8, 28)

Prin aceasta se vede cum istoria profană este susținută de Istoria Sfântă. Iar dacă este adevărat că lucrarea lui Dumnezeu în ai Săi nu se împlinește decât în vastul și tulburatul câmp al lumii, supus, la rândul lui, dialecticii triplei concupiscențe, și dacă aceasta creează o interdependență între cele două istorii, nu urmează că istoria profană atrage spre sine Istoria Sfântă, ci, dimpotrivă, ea este cea atrasă și târâtă de aceasta. Căci Sfinții vor judeca lumea și o vor birui.

EVREII ÎN MISTERUL ISTORIEI

Istoria, în toate mișcările sale religioase și profane, se mișcă în slujba Trupului Mistic al lui Cristos. De-a lungul istoriei se desăvârșește Trupul Domnului. Iar lucrarea de încorporare a noilor mădulare în Trupul lui Cristos se împlinește prin credință. **Fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți Domnului.** (Evr. 11, 6)

Dar **cum Îl vor chema pe Acela în Care nu au crezut? Și cum vor putea crede fără să fi auzit despre El? Și cum vor auzi dacă nimeni nu le propovăduiește? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?** (Rom. 10, 14)

De aici faptul că istoria, Trupul Mistic al lui Cristos, credința, propovăduirea Evangheliei și misiunea evanghelizatorilor sunt strâns unite între ele. Istoria nu are altă rațiune de a fi decât desfășurarea timpului necesar pentru ca popoarele să îmbrățișeze credința creștină. Iar acest timp, la rândul său, este condiționat de forța și avântul cu care propovăduirea se face auzită printre popoarele pământului. Și, la rândul său, acest avânt al propovăduirii depinde de puterea cu care credința prinde rădăcini în popoare, pentru ca dintre ele să se ridice misionari care să răspândească mesajul evanghelic.

Biserica se află în stare de misiune din ziua în care Cristos a lipsit-o de prezența Sa văzută. Iar popoarele creștine, care au primit mesajul evanghelic, trebuie să devină purtătoare ale acestui mesaj dumnezeiesc către alte popoare. Propovăduirea Evangheliei justifică astfel dăinuirea

istoriei. Când Evanghelia va fi ajuns la toate popoarele, istoria trebuie să înceteze. **Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, spre mărturie tuturor neamurilor, și atunci va veni sfârșitul.** (Mt. 24, 14)

Viața națiunilor, așadar, în economia de față, își are rațiunea de a fi în propovăduirea Evangheliei. Dar, la rândul ei, propovăduirea Evangheliei este împiedicată și, ca să spunem astfel, frânată de o tensiune fundamentală care provine din ura evreului împotriva evanghelizării neamurilor. Evreii, ca o categorie istorică permanentă, îndeplinesc acest rol de a fi dușmanii Evangheliei, împotrivindu-se cu toată furia lor convertirii neamurilor.

Această lege — lege istorică — este enunțată de Sfântul Pavel într-o serie de texte a căror putere trebuie scoasă în evidență. Cel mai semnificativ este 1 Tes. 2, 15. Acolo spune: **Evreii, aceia care L-au ucis pe Domnul Isus și pe profeți și care ne prigonesc pe noi, care nu sunt plăcuți lui Dumnezeu și sunt împotriva tuturor oamenilor; care împiedică să se vorbească neamurilor și să li se procure mântuirea. Dar mânia vine asupra lor și este gata să se reverse până la capăt.**

Cu greu s-ar putea rezuma în mai puține cuvinte vina și întinderea acesteia care apasă asupra poporului evreu. Ei se împotrivesc propovăduirii evanghelice, dându-L morții pe Isus, autorul principal al acesteia, precum și pe profeții care au pregătit-o; și prigonindu-i pe Apostolii care o răspândesc. Nu-I sunt plăcuți lui Dumnezeu, deși gândesc contrariul.

Sunt împotriva tuturor oamenilor. Sfântul Pavel enunță aici legea explicativă a dușmăniei permanente, ca o categorie istorică a poporului evreu față de toate națiunile. Și lămurește în ce chip se împotrivesc tuturor popoarelor, și anume împiedicând evanghelizarea și mântuirea lor. Acesta este rolul poporului evreu: să semene corupția și ruina popoarelor, mai ales a celor creștine.

Această lege a persecuției Sinagogii împotriva Bisericii o expune de asemenea Sfântul Pavel în Gal. 4, 28, unde spune: **Iar voi, fraților, sunteți fii ai făgăduinței, asemenea lui Isaac. Dar precum atunci cel născut după trup îl prigonea pe cel născut după Spirit, tot astfel și acum.** Ismael, fiul lui Avraam din roaba Agar, îl prigonea pe Isaac, fiul lui Avraam din Sara. Tot astfel Sinagoga prigonește Biserica. În chip permanent și fundamental, ca o categorie istorică.

Și, întrucât Biserica se află în stare de misiune, ducând Evanghelia tuturor popoarelor de-a lungul istoriei, Sinagoga împiedică această lucrare și planul evanghelizării.

De aceea Biserica, cu mare înțelepciune și instruită de Apostol cu privire la intervențiile Sinagogii, atunci când a avut putere în ordinea temporală, s-a împotrivit pătrunderii evreilor în popoarele creștine. Știa că era un popor primejdios, care pândea pierzarea creștinilor. Popor sacru, fără îndoială, nu trebuia prigonit și trebuia tratat cu respect, după cum se cuvenea măreției părinților săi. Dar popor dușman, față de care era necesar să se ia măsuri de precauție și de apărare. Disciplina ghetoului se potrivea tristei sale condiții.

Evreii, din ghetou, deși neputincioși să dea lovituri de moarte Creștinătății, unelteau în mii de chipuri felurite pentru a pierde

popoarele creștine. Dispuneau de două arme puternice: o cunoaștere dialectică a cuvântului lui Dumnezeu, pe care le-o dădea știința rabinică și cu ajutorul căreia puteau făuri tot felul de erezii, și puterea aurului, prin care puteau corupe moravurile, mai ales pe cele ale celor puternici. Au făcut un oarecare rău, dar din afară, fără a ajunge să pună stăpânire pe conducerea societăților.

Dar când râvna creștină s-a răcit și popoarele s-au păgânizat, societatea odinioară creștină și-a deschis porțile evreilor. Revoluția Franceză, care marchează moartea societății creștine, îi introduce pe evrei în sânul ei. De acolo, dinăuntru, și dobândind o putere tot mai mare, evreii izbutesc să corupă din ce în ce mai adânc popoarele creștine. Prin liberalism, socialism și comunism, ei dizolvă toate instituțiile naturale și supranaturale pe care creștinismul le consolidase. Structura națiunilor creștine se sfărâmă. Popoarele nu-și mai propun scopuri misionare și nici întreprinderi politice. Ele se prefac în conglomerate de indivizi mânați de bunăstarea pur economică, pe care, la rândul ei, nu o pot dobândi decât în dependență de evrei și în slujba lor, aceștia devenind stăpânii bogăției mondiale.

Tensiunea dintre evreu și neamuri, pe care Dumnezeu a statornicit-o în sânul națiunilor, sporește pe măsură ce acestea se îndepărtează de Isus Cristos. Și pe bună dreptate. Căci această tensiune nu poate dispărea decât în creștinism. Sfântul Pavel o învață categoric: **În Cristos nu mai este nici evreu, nici neam.** (Gal. 3, 28). Prin urmare, dacă națiunile nu voiesc să cadă sub dominația evreului, trebuie să se supună jugului dulce al legii lui Cristos. Dacă, dimpotrivă, resping domnia publică a lui Isus Cristos, vor trebui în mod necesar să cadă sub dominația iudaică. Legea tensiunii dialectice dintre evreu și neamuri operează în chip necesar, cu rigoare teologică.

Iar Europa odinioară creștină, care trebuia să fie purtătoarea steagului Evangheliei către toate popoarele Universului, acum iudaizată, duce exploatarea și ruina la popoarele păgâne, creând acolo obstacole de neînvins în calea propovăduirii Evangheliei.

MISTERUL TENSIUNII DINTRE EVREI ȘI NEAMURI ÎN RAPORT CU ISTORIA

Această lege a tensiunii dialectice dintre evrei și neamuri, pe care Sfântul Pavel o denunță în 1 Tes. 2, 15 și care cârmuiește evanghelizarea popoarelor, trebuie să se întemeieze pe o anumită rânduială tainică a Providenței în economia de față. Sfântul Pavel învață aceasta în capitolele nouă, zece și unsprezece ale Epistolei către Romani. Vom preciza învățăturile sale, spre o mai mare limpezime.

1) Există o superioritate și o întâietate a evreului asupra neamului.

După cum se știe, alegerea dumnezeiască în favoarea acestui popor minuscul umple pagini minunate ale Vechiului Testament. Apostolul nu încetează să le amintească acest lucru romanilor trufași.

Necaz și strâmtorare peste tot omul care săvârșește răul, mai întâi peste evreu, apoi peste grec; dar slavă, cinste și pace pentru tot cel care săvârșește binele, mai întâi pentru evreu, apoi pentru grec. (Rom. 2, 9)

Dacă este adevărat că atât evreii, cât și neamurile sunt păcătoși fără dezvinovățire (Rom. 2, 1), totuși evreii au o superioritate pe care Sfântul Pavel o recunoaște în chip deschis: **Care este, așadar, întâietatea evreului sau care este folosul circumciziunii?** Și răspunde: **Mare, în toate privințele. Mai întâi, pentru că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu.** (Rom. 3, 1)

Dar, ar putea obiecta cineva, evreii au fost necredincioși și s-au făcut nevrednici de dumnezeieștile făgăduințe. Apostolul răspunde: **Și ce dacă? Dacă unii au fost necredincioși, oare necredința lor va nimici credincioșia lui Dumnezeu?** Iar în Rom. 11, 28 adaugă: **În ceea ce privește Evanghelia, sunt vrăjmași pentru binele vostru; dar în ceea ce privește alegerea, sunt iubiți pentru părinți. Căci darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt fără căință.**

2) Dar superioritatea pe care Dumnezeu a acordat-o evreului îi vine din credință, iar nu din trup.

Ispita permanentă a poporului evreu a constat în a crede că măreția sa îi venea pur și simplu din descendența sa trupească, iar nu din credință. Este limpede că neamul său trupesc era mare, întrucât trebuia să fie mijlocul prin care să ne fie adus Mântuitorul. Dar era mare datorită Mântuitorului și pentru că Dumnezeu, în planurile Sale, alesese acest neam, iar nu altul, pentru a ni-L aduce pe Mântuitor.

Sfântul Pavel subliniază cu putere acest adevăr în Gal. 3, 6, arătând că măreția lui Avraam nu a constat în trupul său, căci prin acesta a fost tatăl lui Ismael din roaba Agar, fără ca aceasta să-i aducă vreo slavă; măreția sa a constat în credință, în faptul că a crezut — a crezut că Sara, soția sa, deși înaintată în vârstă, i-l va da pe Isaac, fiul

Făgăduinței — și atât de mult a crezut Avraam, încât nu a șovăit să asculte porunca dumnezeiască și să-l aducă jertfă pe unicul său fiu.

Credința mântuiește. Legea și trupul pierd, pentru că sunt un blestem. Iar Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem, căci este scris: **„Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn"**, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să se reverse asupra neamurilor în Isus Cristos și, prin credință, să primim făgăduința Spiritului.

3) Tensiunea dintre evreu și neamuri, împreună cu superioritatea evreului asupra neamului, încetează în creștinism.

Această categorie istorică, pe care o reprezintă tensiunea dialectică dintre evrei și neamuri și care, în teologia Sfântului Pavel, trebuie să cârmuiască întreaga istorie, încetează în Creștinism. Nu printr-un sfârșit temporal, ci suprahistoric.

Când evreii și neamurile intră în Biserică, fac profesiune de credință în Cristos, în Care încetează orice despărțire. Astfel învață Apostolul în Gal. 3, 26: **Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Fiindcă toți câți ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat în Cristos. Nu mai este evreu sau grec, nu mai este rob sau liber, nu mai este bărbat sau femeie, căci toți sunteți una în Cristos Isus.**

Creștinismul nu se realizează dintr-o dată, ci se împlinește progresiv în procesul istoric. Tensiunile, și în mod deosebit aceea dintre evreu și neam, trebuie să existe pentru ca procesul evanghelizării popoarelor să se împlinească. De aceea evreul se face prezent în toate popoarele în paralel cu misionarii. Dacă, într-un anumit fel, prezența sa confirmă

mesajul evanghelic ca împlinire a profeţiilor, într-un alt fel el este adevăratul contradictor al lui Cristos şi al Creştinismului, care împiedică să se vorbească neamurilor şi să se lucreze pentru mântuirea lor. (1 Tes. 2, 16)

Dar, odată convertiţi, atât evreul, cât şi neamul nu mai au nimic de temut din partea evreilor. Nu pentru că aceştia nu ar pândi, ci pentru că uneltirile lor sunt zadarnice împotriva celui unit cu Cristos.

4) Există, aşadar, un mare mister cu privire la evrei, şi anume că o parte a acestui popor a fost lepădată pentru ca popoarele dintre neamuri să poată fi mântuite.

Apostolul ne învaţă că o parte a lui Israel a fost lepădată. În Rom. 9, 30 învaţă în chip deschis: **Ce vom spune, deci? Că neamurile, care nu urmăreau dreptatea, au dobândit dreptatea, adică dreptatea prin credinţă; iar Israel, urmărind legea dreptăţii, nu a ajuns la Lege. Şi pentru ce? Pentru că nu a mers pe calea credinţei, ci pe aceea a faptelor. S-au poticnit de piatra de poticnire, după cum este scris: Iată, pun în Sion o piatră de poticnire şi o piatră de scandal, iar cel care va crede în El nu va fi ruşinat.**

S-a împlinit cuvântul lui Isaia (28, 16): **De aceea aşa spune Domnul Dumnezeu: Iată, Eu pun în Sion ca temelie o piatră, piatră încercată, piatră din capul unghiului, de mare preţ, aşezată temeinic.** De această piatră s-a poticnit şi a căzut o parte a poporului evreu. **Dumnezeu le-a dat un spirit de amorţire, ochi ca să nu vadă şi urechi ca să nu audă, până în ziua de astăzi.** (Rom. 11, 8)

Iar Apostolul adaugă: **Şi David spune: Masa lor să li se facă laţ şi cursă şi pricină de poticnire, spre dreapta lor răsplată; să li se**

întunece ochii ca să nu vadă şi spinarea lor pururea să o încovoaie. (Rom. 11, 9)

Dar lepădarea nu a fost totală, ci numai parţială, iar Dumnezeu Şi-a păstrat o rămăşiţă din Israel. Astfel învaţă limpede Apostolul: **Întreb, aşadar: Oare Dumnezeu Şi-a lepădat poporul? Nicidecum!... Sau nu ştiţi ce spune Scriptura în istorisirea despre Ilie, cum se plânge el înaintea lui Dumnezeu împotriva lui Israel? „Doamne, au ucis pe profeţii Tăi, au surpat altarele Tale; am rămas eu singur şi caută să-mi ia şi mie viaţa." Dar ce-i răspunde cuvântul dumnezeiesc? „Mi-am păstrat şapte mii de bărbaţi care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal." Tot astfel şi în vremea de acum a rămas o rămăşiţă, potrivit alegerii harului.** (Rom. 11, 1-5)

O parte a lui Israel a fost lepădată pentru ca milostivirea să ajungă la popoarele dintre neamuri. Aici se află tocmai misterul prin care Dumnezeu, milostivindu-Se de popoare şi hotărând să le mântuiască, îngăduie pierzarea unei părţi a lui Israel şi, în locul acesteia, rânduieşte altoirea popoarelor dintre neamuri în marele Măslin al Bisericii. **Dar întreb — spune Apostolul (Rom. 11, 11) — oare s-au poticnit pentru ca să cadă cu totul? Nicidecum. Ci, prin căderea lor, mântuirea a venit neamurilor, pentru a le stârni gelozia.**

Neamurile trebuie să aibă mare grijă să nu se mândrească, socotind că lepădarea unei părţi dintre evrei s-a făcut datorită meritelor lor; dimpotrivă, trebuie să se teamă înaintea nepătrunsului mister al milostivirii şi dreptăţii dumnezeieşti. Şi, în această privinţă, Apostolul spune:

Iar dacă unele dintre ramuri au fost tăiate, iar tu, fiind măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai devenit părtaș rădăcinii, adică grăsimii măslinului, nu te mândri împotriva ramurilor. Iar dacă te mândrești, să știi că nu tu porți rădăcina, ci rădăcina te poartă pe tine. Dar vei spune: Ramurile au fost tăiate ca să fiu eu altoit. Bine: pentru necredință au fost tăiate, iar tu prin credință stai. Nu te mândri, ci teme-te. Căci dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța.

5) Lepădarea unei părți din Israel este îngăduită până când plinătatea neamurilor va intra în Biserică.

Sfântul Pavel învață în chip deschis că **împietrirea a venit în parte asupra lui Israel până când va intra plinătatea neamurilor, și atunci tot Israelul se va mântui.** (Rom. 11, 25)

6) Câtă vreme o parte din Israel este lepădată, iar neamurile sunt convertite, trebuie să se nască o gelozie a evreilor împotriva neamurilor convertite.

Sfântul Pavel enunță aceasta în diferite pasaje. Astfel, în Rom. 10, 19, își însușește cuvintele lui Moise: **Eu vă voi stârni gelozia printr-un popor care nu este popor; vă voi provoca la mânie printr-un popor fără pricepere.** Iar în aceeași Epistolă, 11, 14: **Poate că voi stârni râvna celor din neamul meu și voi mântui pe unii dintre ei.**

Sfântul Toma, în comentariul său la acest pasaj, observă că evreii simțeau invidie și mânie împotriva neamurilor convertite, adică o mânie care provenea din invidie. Se spune, adaugă el, că Dumnezeu îi stârnește la invidie și îi mișcă la mânie nu întrucât ar cauza în ei

răutatea, ci întrucât le retrage harurile Sale sau, mai curând, convertindu-i pe păgâni, de unde evreii iau prilej de mânie și de invidie.

Această mânie și invidie despre care vorbește aici Apostolul este aceea care provoacă persecuțiile împotriva Bisericii și a creștinilor, despre care Apostolul vorbește în 1 Tes. 2, 15 și Gal. 4, 28, ale căror texte le-am reprodus. Să se observe bine că această dușmănie nu constituie propriu-zis o tensiune, întrucât această noțiune presupune reciprocitatea acțiunilor; și, deși Biserica este urâtă de Sinagogă, ea nu urăște Sinagoga, ci se mărginește să se păzească împotriva uneltirilor și atacurilor ei.

Aceste uneltiri și atacuri ale Sinagogii împotriva Bisericii și a creștinilor se împlinesc mai ales în planul public al națiunilor și sunt factori eficace ai mișcării istoriei, după cum am spus.

7) În cursul istoriei, în pofida lepădării unei părți din Israel, unii evrei vor fi mântuiți.

Sfântul Pavel învață, în Rom. 11, 14, că, pentru cinstea slujirii sale și stârnind râvna fraților săi evrei, îi va mântui pe unii dintre ei. Nu pare să vestească aceasta ca pe ceva exclusiv apostolatului său personal, ci ca pe o constantă a întregii istorii creștine.

8) Dar și Israel se va converti.

Astfel o vestește limpede și glorios Apostolul: evreii se vor converti. **Iar dacă căderea lor este bogăția lumii și micșorarea lor bogăția neamurilor, cu cât mai mult va fi plinătatea lor!** (Rom. 11, 12). Și mai departe: **Căci dacă lepădarea lor este împăcarea lumii, ce va fi**

primirea lor din nou, dacă nu o înviere dintre morți? (Rom. 11, 15).

Sfântul Pavel are grijă să arate că lepădarea lui Israel s-a făcut în chip provizoriu și numai în folosul neamurilor. **Căci nu voiesc — spune el — fraților, să nu cunoașteți această taină, ca să nu vă socotiți înțelepți în voi înșivă: împietrirea a venit în parte asupra lui Israel până când va intra plinătatea neamurilor.** Și, ca și cum aceasta nu ar fi de ajuns, Apostolul adaugă: **Și atunci tot Israelul se va mântui, după cum este scris: Din Sion va veni Izbăvitorul și va îndepărta nelegiuirile de la Iacob. Și acesta va fi legământul Meu cu ei, când voi șterge păcatele lor.** (Rom. 11, 25-27).

Sfântul Pavel nu ar putea arăta cu mai multă putere convertirea evreilor, și aceasta ca pe un drept; adică voind să arate că, dacă lepădarea lor s-a săvârșit pentru a face un bine neamurilor, odată împlinit acest bine, evreii trebuiau să fie reintegrați. Sfântul Pavel nu ascunde mândria față de neamul său, care a fost ales de Dumnezeu: **Căci și eu sunt israelit, din semința lui Avraam, din tribul lui Veniamin.** (Rom. 11, 1).

Convertirea evreilor fusese de asemenea vestită limpede de Profeții Vechiului Testament. Psalmii 147 și 126 o celebrează cu glas triumfal. Isaia (59, 20), Ieremia (31, 10-12; 16-17; 33), Iezechiel (37, 1), Osea (3, 4-5), Maleahi (3, 23) nu încetează să o cânte cu bucurie. Iar Noul Testament o vestește, deși într-un ton dramatic: **Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am voit să adun pe fiii tăi, precum găina își adună puii sub aripi, și nu ai voit! Iată, casa voastră va rămâne pustie; căci adevăr vă spun că nu Mă veți mai vedea până când**

veți spune: Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului. (Mt. 23, 37-39; Lc. 13, 34).

Accentul acestei preziceri nu este pus pe convertire, ci pe pedeapsa căreia îi va fi supus poporul evreu din pricina necredinței sale. Convertirea este vestită în chip indirect, întrucât se spune că evreii Îl vor saluta pe Isus prin cuvintele: **Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului.**

De asemenea, Luca 21, 24 vestește convertirea lui Israel: **Vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși robi printre toate neamurile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când se vor împlini vremurile neamurilor.**

Sfântul Pavel, în a Doua Epistolă către Corinteni, 3, 15, descoperă de asemenea întoarcerea evreilor la Domnul: **Până în ziua de astăzi, ori de câte ori este citit Moise, vălul rămâne întins peste inimile lor; dar când se vor întoarce la Domnul, vălul va fi ridicat.**

9) Evreii se vor converti la hotarul istoriei.

Convertirea evreilor este limpede vestită în Scripturi.

Ceea ce rămâne însă problematic este timpul în care ea trebuie să se împlinească. Până acum, opinia obișnuită a exegeților și, în mod deosebit, a Sfântului Toma, era că această convertire avea să pună capăt desfășurării istoriei și, prin urmare, avea să aibă loc la sfârșitul istoriei. Dar, mai recent, autori precum Charles Journet, în *Destinées d'Israël*, au susținut că întoarcerea lui Israel se va produce chiar în țesătura istoriei. Departe de a pune punct desfășurării istorice, ea ar fi un fapt de o asemenea însemnătate, încât ar da ca rod o mare epifanie

a catolicității, care s-ar desfășura de-a lungul mai multor veacuri. Sfârșitul istoriei ar veni abia după convertirea evreilor și după marea epifanie a catolicității pe care aceasta ar suscita-o, când s-ar ridica marile persecuții sub acțiunea misterului fărădelegii vestit de Sfântul Pavel în 2 Tes. 2, 7.

Journet voiește să-și întemeieze opinia pe cuvintele Apostolului: **Căci dacă lepădarea lor este împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, dacă nu o înviere dintre morți?** Apostolul, argumentează Journet, nu spune *învierea morților*, ci *o înviere*. Aceasta ar însemna, prin urmare, că întoarcerea lui Israel va provoca în Biserică o asemenea recrudescență a iubirii, încât va putea fi comparată cu întoarcerea morților la viață. Lumea, continuă el, după convertirea evreilor, va participa într-un chip mai deplin și mai vădit la prima înviere a celor o mie de ani, despre care vorbește Apocalipsa 20, 4-6, adică la viața harului, așa cum a fost ea revărsată din belșug de Cristos de-a lungul întregii ere a manifestării milenare sau mesianice, care începe cu zilele Întrupării și durează până la vremea celei de-a doua Parusii, la sfârșitul veacurilor.

Dar la aceasta este ușor de răspuns. Este adevărat că din textul în chestiune rezultă că convertirea evreilor trebuie să aducă lumii și neamurilor un bine mult mai mare decât acela pe care l-a adus căderea lor. Dar care a fost rodul căderii evreilor? Nimic mai puțin decât Răscumpărarea, numită de Pavel **bogăția lumii... bogăția neamurilor, împăcarea lumii**. Și ce alt eveniment esențial ar putea fi comparabil cu acesta, ba chiar să-l întreacă în bogăție, dacă nu însăși Parusia? Cel puțin este sigur că un grad mai mare de revărsare a harului nu poate fi comparat ca ceva egal sau mai mare cu revărsarea substanțială a harului care se săvârșește în Răscumpărare.

Dar exista o raţiune şi mai fundamentală care explică pentru ce vechii exegeţi au legat, în pofida expresiei **o înviere dintre morţi**, convertirea lui Israel de învierea de la sfârşit. Iar această raţiune era concepţia lor despre istorie, care îi făcea să înţeleagă că opoziţia dintre evrei şi neamuri era o categorie istorică ce lumina întregul mister al lui Cristos şi al răscumpărării Sale a Universului, astfel încât, atunci când această opoziţie avea să înceteze, avea să înceteze şi istoria. În consecinţă, întrucât convertirea lui Israel punea capăt tensiunii dintre evrei şi neamuri, ea punea capăt şi istoriei.

Convertirea evreilor este un fapt metaistoric, propriu-zis escatologic, pentru că trebuie să pună capăt unui factor care pune în mişcare istoria, şi anume tensiunii dintre evrei şi neamuri. Este limpede, pe de altă parte, că nu poate fi vorba despre un fapt cu totul în afara istoriei, ca şi cum s-ar realiza dincolo de timp şi de istorie. **Cât avem vreme, să facem bine tuturor** (Gal. 6, 10), şi numai timpul istoric este timpul în care se poate face binele şi se poate dobândi mântuirea. Prin urmare, convertirea evreilor trebuie să se realizeze înlăuntrul istoriei şi la sfârşitul ei. Să spunem: la hotarul istoriei.

10) Istoria înaintează spre escatologie, în care va exista un singur popor al evreilor şi al neamurilor.

Istoria se mişcă, agitată dinlăuntru, de despărţirea dintre evrei şi neamuri, dintre stăpân şi liber, dintre bărbat şi femeie. Luptele religioase, politice, economice şi sociale pun unele popoare împotriva altora într-o năzuinţă nebunească după predominare. Rolul care revine tensiunii dintre evreu şi neam în acest mers al istoriei este primordial. Şi aceasta nu ca simplu fapt, ci ca lege aşezată de Dumnezeu în însăşi raţiunea de a fi a istoriei, care este propovăduirea

Evangheliei. Sfântul Pavel ne-a descoperit această taină. Dar Sfântul Pavel ne descoperă de asemenea că istoria înaintează spre desăvârșita unitate în Cristos, unde nu mai este nici evreu, nici neam.

În măreața sa Epistolă către Efeseni (2, 11), el le amintește mai întâi neamurilor starea tristă în care se aflau odinioară. **Eraţi — le spune el — atunci fără Cristos, străini de cetăţenia lui Israel, străini de legămintele Făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume.** Starea păgânătății nu putea fi mai nenorocită.

Dar **voi, care odinioară eraţi departe, v-aţi apropiat prin sângele lui Cristos**. Popoarele dintre neamuri au intrat în Biserică și au ascultat cuvântul mântuirii. Iar Biserica este adevărata societate a lui Israel. Și Cristos este pacea noastră, **Care i-a împăcat pe amândoi într-un singur trup cu Dumnezeu, prin Cruce, omorând în Sine vrăjmășia.**

În Cristos, așadar, s-a făcut pace între cele două popoare. **Căci venind, El a vestit pace vouă, celor de departe, şi pace celor de aproape, fiindcă prin El avem şi unii, şi alţii apropiere către Tatăl, într-un singur Spirit.**

În Cristos Isus, așadar, nici evreii, nici neamurile nu mai sunt străini și oaspeți, ci **împreună-cetăţeni cu sfinţii şi casnici ai lui Dumnezeu, zidiţi pe temelia Apostolilor şi a Profeţilor**. Iar piatra din capul unghiului a acestei zidiri este Cristos. (Ef. 2, 19).

Și, de-a lungul întregului proces istoric, se împlinește zidirea Bisericii, luând pietre din toate popoarele, dintre evrei și dintre neamuri, potrivit nepătrunsului plan dumnezeiesc. Iar acolo, în Biserica ce este

Cristos prelungit, încetează orice despărțire, astfel încât, atunci când Biserica va fi pe deplin zidită, se va sfârși și istoria.

EVREII ÎN MISTERUL ESCATOLOGIEI

Pentru a dobândi o idee deplină despre poporul evreu și despre enorma lui însemnătate în planul răscumpărării și sfințirii lumii, trebuie să avem în vedere și rolul său în metaistorie sau escatologie, adică în acele evenimente de pe urmă care, fiind deja la marginea istoriei, apasă oarecum asupra întregii istorii și o atrag spre ele. Aceste evenimente încep:

a) Cu plinătatea neamurilor care trebuie să fie evanghelizate chiar ca națiuni, în structurile lor culturale care le fac să fie asemenea națiuni determinate. Proces care trebuie să se împlinească de-a lungul întregii istorii, în mare parte și ca efect principal al dialecticii dintre evrei și neamuri, dintre Sinagogă și Biserică. Momentul precis al istoriei pe care îl trăim este caracterizat prin culminarea luptei Sinagogii împotriva Bisericii pentru a împiedica Mesajul creștin să ajungă la plinătatea popoarelor. Biserica este pe punctul de a face să pătrundă acest Mesaj în popoare. Dar Sinagoga, prin liberalism și comunism, respinge cu putere acest Mesaj. Cu toate acestea, Biserica, mai ales în focarul său originar, Catedra romană, se îmbracă într-o vitalitate excepțională care, prin tăria Spiritului Sfânt, o face capabilă să destrame acumularea de erori pe care Sinagoga a adunat-o în lume în ultimele patru veacuri. Acesta pare să fie sensul mesajelor mariane

către lumea actuală, vestind pacea, prin care ar fi semnificată plinătatea popoarelor în sânul Bisericii.

b) Odată cu împlinirea plinătății neamurilor în sânul Creștinătății, s-ar înmulți de asemenea convertirile evreilor, din ce în ce mai însemnate ca număr și calitate, prin efectul emulației despre care vorbește Apostolul. Dar atât plinătatea neamurilor în sânul Bisericii, cât și convertirile evreilor ar provoca o și mai mare furie și resentiment împotriva Bisericii în nucleul central al iudaismului, care, pe măsură ce s-ar micșora, ar deveni și mai fanatic, până când ar izbuti în lucrarea sa de corupere și supunere a lumii neamurilor. Astfel s-ar pregăti și s-ar împlini apostazia universală despre care ne vorbește Sfântul Pavel în 2 Tes. 2, 3, când spune: **Nimeni să nu vă amăgească în niciun chip, căci trebuie să vină mai întâi apostazia și să se descopere omul fărădelegii, fiul pierzării**; și Sfântul Luca (18, 8), unde Domnul întreabă: **Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi oare credință pe pământ?**; și Sfântul Matei (24, 12), unde Domnul spune: **Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci.** De asemenea, 1 Tim. 4, 1.

c) Apostazia universală va alcătui un singur fapt istoric împreună cu venirea Antihristului, după cum reiese din pasajul Sfântului Pavel din 2 Tes. 2, 3. Antihristul va fi recunoscut drept Mesia al evreilor și stăpân al neamurilor. În felul acesta, apostazia universală a popoarelor dintre neamuri și dominația iudaică asupra tuturor popoarelor vor alcătui de asemenea un singur fapt istoric. Venirea Antihristului se va săvârși **prin lucrarea Satanei**, adică prin amăgire. **Satana va fi dezlegat din închisoarea sa, va ieși și va amăgi neamurile.** (Apoc. 20, 7).

d) Plinătății neamurilor, care ar putea fi, în mod absolut, contemporană cu apostazia universală și cu venirea Antihristului, îi va urma convertirea evreilor, care se va săvârși mai ales prin propovăduirea lui Ilie și Enoh, potrivit cuvântului din Maleahi 4, 5: **Iată, Eu vi-l voi trimite pe Ilie, profetul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare. El va întoarce inima părinților către fii și inima fiilor către părinți, ca nu cumva, venind, să lovesc tot pământul cu anatema.**

e) Odată cu apostazia universală și descoperirea Antihristului se va produce marea strâmtorare pe care Isus o vestește în Evanghelie. (Mt. 24, 21; Mc. 13, 21; Lc. 21, 25).

f) Apoi, îndată după strâmtorarea acelor zile, **soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor clătina. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și se vor tângui toate semințiile pământului și Îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și slavă mare.** (Mt. 24, 29-30; Mc. 13, 26; Lc. 21, 27).

g) Și Își va trimite îngerii cu trâmbiță puternică și îi vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Mt. 24, 31; Mc. 13, 27).

h) Când Fiul Omului va veni în slava Sa și toți îngerii cu El, Se va așeza pe tronul slavei Sale și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile; și îi va despărți pe unii de alții, precum păstorul desparte oile de capre, și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. (Mt. 25, 31).

i) Dar **când va veni ziua Domnului, cerurile vor trece cu vuiet, iar stihiile, arzând, se vor desface, şi pământul, împreună cu lucrările de pe el, va fi mistuit.** (2 Pet. 3, 10).

j) Dar noi aşteptăm **ceruri noi şi un pământ nou**. (2 Pet. 3, 13). Căci Dumnezeu va crea **cer nou şi pământ nou** (Is. 65, 17), potrivit vedeniei din Apocalipsă (21, 1): **Am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi trecuseră, iar marea nu mai era.**

k) Şi se va face un mare ospăţ, **ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în Împărăţia Mea şi să şedeţi pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.** (Lc. 22, 30).

După cum poporul lui Israel îndeplineşte o misiune primordială în timpul istoric, tot astfel trebuie să o îndeplinească şi în evenimentele escatologice. Nu se poate uita că întreaga lucrare a lui Cristos se reduce la întemeierea şi propovăduirea Împărăţiei Sale mesianice; împărăţie universală în timp şi în spaţiu; împărăţie istorică şi escatologică; împărăţie spirituală şi lăuntrică, dar şi temporală şi exterioară. Iar în această Împărăţie mesianică, poporul lui Israel, chiar în realitatea sa trupească şi istorică, îndeplineşte o misiune de cea mai mare însemnătate.

Numai lui Avraam, din coapsele căruia a ieşit acest popor, îi sunt vestite pentru prima dată marile făgăduinţe pe care se întemeiază această Împărăţie mesianică: **În tine şi în seminţia ta vor fi binecuvântate toate popoarele pământului.** Şi numai în Avraam începe această Împărăţie să dobândească realizare efectivă.

Patriarhii Vechiului Legământ, dintre care Avraam este cel dintâi, vor fi astfel rădăcina acestei Împărății mesianice, care trebuie să se perpetueze în întreaga istorie și apoi și în veșnicie. Și, împreună cu Patriarhii, Profeții și Apostolii vor constitui pârga și rădăcina Măslinului bogat în sevă care este Biserica. (Rom. 11, 16-17).

Ale poporului lui Israel sunt înfierea și slava, și legămintele, și legiuirea, și cultul, și făgăduințele; ai lui sunt Patriarhii și din el, după trup, vine Cristos, Care este mai presus de toate. (Rom. 9, 4-5).

Israel are, prin urmare, o întreită măreție. Cea dintâi, aceea a numelui, căci: **Nu te vei mai numi de acum Iacob, ci Israel, pentru că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai biruit.** (Gen. 32, 29). A doua, datorită marilor binefaceri pe care le-a primit de la Dumnezeu. A treia, pentru că din Israel Își trage originea trupească Isus Cristos. De aceea și în Cristos, **mântuirea vine de la evrei**. (Ioan 4, 22).

Dar Israel este mare chiar și în ramurile care au fost tăiate din acest Măslin pentru ca măslinul sălbatic al neamurilor să fie altoit, căci și ele trebuie să îndeplinească o misiune în planul dumnezeiesc, și anume aceea de a grăbi evanghelizarea lumii și, prin aceasta, înaintarea istoriei.

Dar, la sfârșit, când națiunile vor fi intrat în Împărăția mesianică, acest popor, prin noua sa altoire în Măslinul din care fusese în parte tăiat, va marca momentul precis al începutului marilor evenimente escatologice care pregătesc Parusia Fiului Omului.

Iar la însăși împlinirea escatologiei, când se va celebra ospățul final și veșnic al contemplației dumnezeiești, **mulți vor veni de la Răsărit și**

de la Apus şi vor şedea la masă cu Avraam, Isaac şi Iacob în Împărăţia cerurilor. (Mt. 8, 11).

EPILOG

Considerațiile precedente au fost scrise pentru a explica evreul.

Rasa evreiască este o rasă mântuitoare în Cristos. Toate laudele care s-ar putea aduce evreului vor rămâne neîndestulătoare în fața măreției acestei rase care ni L-a adus pe Cristos și ne-a dat-o pe Maria.

Dar Cristos și Maria sunt atât de mari, încât măreția Lor întrece valoarea tuturor raselor, pentru că depășește ordinea omenească. Cristos și Maria ating dumnezeiescul. Cristos, ca Unicul-Născut al Tatălui, Strălucirea Substanței Dumnezeiești.

Fecioara Maria, ca Maică a lui Dumnezeu. De aici faptul că evreul, suport genealogic al unor măreții care depășesc propria sa valoare, trebuia să se cufunde în propria sa micime înaintea mărețiilor pe care le poartă.

Dar, dimpotrivă, o parte a lui Israel a fost mușcată de trufie.

În chip nesăbuit s-a socotit mai mare decât toate celelalte popoare și rase... și, mai presus de toate, mai mare decât Cristos și decât Maria.

S-a socotit mai presus de toți și a ridicat în jurul său un zid, pentru a nu se contamina de inferioritatea celorlalți; și a lucrat cu viclenie pentru a-i domina. Și a izbutit treptat. Prin presă și prin bani, evreii dețin astăzi controlul asupra popoarelor creștine.

În cadrul regimului măreției trupești pe care viclenia lor l-a ridicat prin munca forțelor descreștinate, evreii sunt stăpâni și nu pare să existe vreo putere care să poată rezista puterii lor ascunse.

Oare popoarele creștine trebuie, așadar, să se vadă osândite la o robie rușinoasă și fără răscumpărare sub prepotența iudaică? Nicidecum. Trebuie scuturată cu energie bărbătească această dominație ucigătoare. Cum? Înainte de a o arăta, îi voi ruga pe cititori să cântărească bine cuvintele pe care urmează să le citească, pentru că au fost scrise cu cea mai strictă precizie logică. Și au fost scrise, de asemenea, în conformitate cu cele mai curate principii creștine.

Se știe că creștinismul se rezumă în marea Poruncă:

Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima... și pe aproapele tău ca pe tine însuți.

A iubi înseamnă a căuta binele acelora pe care îi iubim. Omul trebuie, așadar, să caute mai întâi binele lui Dumnezeu și apoi binele omului.

Binele lui Dumnezeu este ca numele Său să fie binecuvântat și preamărit prin fapte, prin împlinirea legii Sale.

Binele omului este ca toate drepturile care contribuie la dobândirea bunăstării sale veșnice și vremelnice să-i fie recunoscute.

Dacă astfel stau lucrurile, ar lipsi împotriva poruncii Iubirii acel tată care nu și-ar pedepsi fiul ce încalcă drepturile lui Dumnezeu sau drepturile Mamei sale. Nu ar împlini caritatea tatăl care nu pedepsește, dacă este necesar, pe fiul care nu-și respectă mama sau care își maltratează frații. Nu împlinește caritatea cârmuitorul care nu veghează asupra intereselor patriei ori care nu previne și nu pedepsește abuzurile cetățenilor răi.

Caritatea nu este sentimentalismul care îngăduie toate erorile și abuzurile celorlalți. Caritatea înseamnă a procura în mod eficace binele real — veșnic și vremelnic — al celorlalți și a urî în orice clipă răul.

Acestea fiind stabilite, cum trebuie prevenite scopurile iudaice de dominare a popoarelor creștine?

În două chipuri simultane.

ÎNTÂI: AFIRMÂND ȘI CONSOLIDÂND VIAȚA CREȘTINĂ ÎN POPOARE

După cum am repetat adeseori de-a lungul acestei cărți, dominația iudaică înaintează în același pas cu descreștinarea popoarelor. Este o lege teologică dovedită de istorie. Prin urmare, adevărata creștinare a popoarelor, printr-un catolicism lăuntric și profund, de credință și caritate, va marca declinul dominației iudaice. De aceea, cel mai bun

chip de a combate dominația iudaică este restaurarea trainică a sensului creștin în viața publică și privată.

AL DOILEA: REPRIMÂND ÎN CHIP DIRECT UNELTIRILE IUDAICE

Și aici să observăm că evreii, ca fii ai diavolului, după cum îi numea Isus Cristos, au și metode diabolice pentru a domina popoarele creștine. Aceste metode se reduc la minciună.

Voi sunteți fiii diavolului, le spunea Isus Cristos, **și voiți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de oameni de la început și nu a stat în adevăr, pentru că adevăr nu este în el; când grăiește minciuna, din ale sale grăiește, pentru că este mincinos și tatăl minciunii.** (Ioan 8, 44).

Sfântul Pavel, vorbind despre Satana, ne spune că se preface în înger de lumină. (2 Cor. 11, 14).

Minciuna este marea armă a diavolului și a evreilor, fiii săi. De aceea diavolul este înfățișat prin șarpe, iar evreii adoptă de asemenea figura șarpelui drept simbol cabalistic.

De aici faptul că metoda proprie iudaismului în lupta sa împotriva popoarelor creștine este aceea a uneltirilor.

Ucide popoarele creștine sub aparența că le mântuiește. Le înrobește sub pretextul libertății. Le urăște sub pretextul fraternității. Le domină sub pretextul egalității. Le tiranizează sub pretextul democrației. Le jefuiește sub pretextul creditului. Le otrăvește sub pretextul luminării.

Și, pe de altă parte, mințind mereu cu o minunată dibăcie, îi învinuiește pe adevărații salvatori că ar fi dușmanii popoarelor. Astfel, Cristos, Biserica, preoția și cârmuitorii creștini sunt prezentați popoarelor ca niște josnici înșelători.

Lupta tragică a războiului civil spaniol este cea mai bună demonstrație a acestui fapt. Iudaismul, avându-și cartierul la Moscova, corupsese masele spaniole și mituise niște cârmuitori josnici și lași. Voia să-și încheie opera cufundând națiunea hispanică într-o robie nimicitoare, mai josnică decât aceea a Rusiei Sovietice. Dar se ridică eroii Spaniei Cidului și ai Regilor Catolici, hotărâți să elibereze poporul spaniol de această tiranie rușinoasă; și atunci iudaismul universal răspândește în toate părțile lumii că o mână de răzvrătiți conspiră împotriva puterii constituite și împotriva poporului spaniol.

Ce tactică trebuie adoptată împotriva acestei lupte satanice întemeiate pe minciună?

Trebuie adoptată tactica deschisă și hotărâtă a apărătorilor Adevărului: tactica sabiei.

Să spunem, înainte de toate, că este o profundă eroare să ni se prezinte sabia ca incompatibilă cu creștinismul.

În simbolica creștină, Arhanghelul Sfântul Mihail este înfățișat ținând sabia, pentru că se lupta cu balaurul. (Apoc. 12, 7).

Geneza ne spune că, după păcatul primilor noștri Părinți, Dumnezeu a așezat înaintea Paradisului desfătării un heruvim cu sabie de foc. (Gen. 3, 24).

Cristos Domnul nostru le spune ucenicilor Săi în ajunul Pătimirii: **Iar acum, cel ce are pungă să o ia, asemenea şi traista; iar cel ce nu are sabie să-şi vândă haina şi să cumpere una...** Ei I-au zis: **Doamne, iată aici două săbii.** Iar Isus le-a răspuns: **Este de ajuns.**

În bula dogmatică *Unam Sanctam*, marele Pontif al drepturilor Bisericii, Bonifaciu al VIII-lea, a văzut în aceste două săbii cele două puteri, spirituală şi temporală, care trebuie să fie în slujba Bisericii. **Că în puterea Bisericii se află două săbii, şi anume cea spirituală şi cea temporală, o ştim din cuvintele Evangheliei. Şi una, şi cealaltă se află în puterea Bisericii, adică sabia spirituală şi sabia materială. Dar aceasta din urmă trebuie folosită pentru Biserică, iar cea dintâi de Biserica însăşi. Cea dintâi este în mâna preotului, cea de-a doua în mâna regilor şi a soldaţilor, dar la porunca preotului. Este necesar, aşadar, ca o sabie să fie subordonată celeilalte şi puterea temporală să se supună puterii spirituale.**

Amândouă săbiile trebuie să strălucească în apărarea Adevărului şi pentru restaurarea dreptăţii împotriva uneltirilor ascunse ale fărădelegii. Şi este propriu oricărui bărbat, bărbat (**vir**), să ia sabia, atunci când este nevoie, pentru a ieşi în apărarea Drepturilor încălcate ale lui Dumnezeu şi ale Bisericii.

Sfintele Scripturi îl laudă, în Cartea întâi a Macabeilor, capitolul IV, pe Iuda Macabeul, care **s-a îmbrăcat ca un uriaş cu platoşa, şi-a încins armele de luptă şi ocrotea cu sabia sa întreaga tabără.**

Iar în strălucirea Epocii Creştine, bărbaţii Creştinătăţii, îndemnaţi de Suveranii Pontifi şi conduşi de căpetenii neînfricate, luptau cu

hotărâre împotriva dușmanilor creștinismului. Epoca Cruciadelor umple cele mai glorioase pagini ale Bisericii. Iar chipul Sfintei Ioana d'Arc nu este o simplă podoabă în bisericile catolice, ci un simbol și un exemplu care îl îndeamnă pe fiecare creștin să lupte cu vitejie pentru ca fărădelegea să nu-i înrobească pe fiii Luminii.

Aceste două săbii sunt singurele care pot birui tactica fățarnică a evreului. De aici groaza evreului și a unei lumi iudaizate înaintea crucii și a sabiei.

Sabia este singura armă eficace, cu eficacitate pe termen scurt, care poate birui uneltirile evreiești. Căci sabia, ceea ce este militar, ține de ceea ce este eroic în om, în bărbat (**vir**). Este legată prin legături metafizice de valorile spirituale ale omului. Este ceva în mod esențial opus celor trupești. Dacă evreii dinainte de Cristos au fost eroi capabili să mânuiască sabia, precum frații Macabei, după Cristos, când s-au carnalizat, au devenit lași asemenea tuturor creștinilor îndobitociți de liberalism și de plăgile democratice.

Există două moduri radical opuse de a lupta: unul trupesc, celălalt spiritual; unul al diavolului, celălalt al lui Dumnezeu; unul al evreului, celălalt al creștinului; unul pândește, celălalt atacă bărbătește.

Diavolul a biruit-o pe Eva prin cuvinte seducătoare, dar Fecioara îl biruiește pe diavol zdrobindu-i capul. Diavolul Îl ispitește pe Cristos prin făgăduințe fascinante, dar Cristos îl respinge pe diavol cu vitejie de leu. Evreii urzesc împotriva lui Cristos conspirații în taină, dar Cristos, în lumină, denunță și zădărnicește mașinațiunile lor perfide. Iar în apogeul măreției medievale, în vreme ce evreii conspirau în ghetouri, cavalerii și eroii luptau la lumină împotriva dușmanilor

Crucii. Evul Mediu este mistic și războinic, asemenea oricărei măreții spirituale. Sabia este în slujba Crucii.

Caritatea creștină, care ne poruncește să procurăm în chip eficace binele lui Dumnezeu, binele Bisericii și binele popoarelor creștine, ne poruncește prin aceasta însăși să luăm sabia pentru a apăra în mod eficace aceste bunuri atunci când nu există alt mijloc de a le asigura.

Dacă nu a venit încă, poate că nu este departe momentul în care, dacă nu voim să vedem numele lui Dumnezeu proscris, templele incendiate, preoții batjocoriți, fecioarele violate de gloata dezlănțuită, va fi necesar să ne încingem coapsele și să luăm sabia.

Dacă, din sentimentalism sau lașitate, refuzăm să luptăm cu vitejie, va trebui să trăim ca robi ai unei minorități furioase de evrei care, după ce ne va fi batjocorit în ceea ce avem mai sfânt, ne va supune tiraniei dezonoarei.

Caritatea însăși o cere. Căci nu pot spune că Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, Biserica, Patria lor, pe fiii și fiicele lor aceia care refuză să adopte acel unic mijloc care să asigure respectul inviolabil datorat lui Dumnezeu, Bisericii, Patriei, fiilor și fiicelor.

Mijloc unic, dureros, dar indispensabil, asemenea folosirii bisturiului pentru a tăia cangrena care molipsește.

Dacă folosirea sabiei implică josnicie atunci când este întrebuințată pentru exterminarea celui nevinovat, atunci când este folosită pentru restaurarea drepturilor Adevărului și Dreptății, ea poartă în sine cinstea eroismului.

Scriind aceste pagini, am simțit durerea gândului că mulți adevărați israeliți ar putea crede că prin ele se voiește reprimarea evreului pentru simplul fapt că poartă sânge evreiesc. Și totuși, aceasta nici măcar nu poate fi închipuită!

Nu numai că ele nu sunt îndreptate împotriva sângelui evreiesc ca atare, ci sunt scrise în apărarea adevăratului sânge evreiesc. Căci măreția lui Israel este Cristos și Maria. Măreția lui Israel este sângele evreiesc care curge în venele lui Cristos și ale Mariei. Și în apărarea acestui sânge, adică a principiilor creștine, au fost scrise aceste pagini, proscriind ceea ce este infect în sângele fariseic.

Fie ca adevărații israeliți să înțeleagă că nu vor putea dobândi adevărata măreție a sângelui lor, care este măreția universală a lumii, decât atunci când și ei vor lua sabia pentru a curăți din sânul lor fermentul fariseic care pervertește și se vor alipi de Acela care a venit să mântuiască pe tot omul.

JULIO MEINVIELLE

ANEXĂ

Reproducem în anexă ultimul document al Catedrei Romane privitor la problema evreiască, publicat chiar în zorii lumii moderne propriu-zise, cu puțini ani înainte ca evreii să pună stăpânire pe controlul societății creștine, lucru care, după cum se știe, s-a petrecut în timpul Revoluției Franceze. Înțeleptul Pontif Benedict al XIV-lea face în el o examinare scurtă, dar lucidă, a măreției și mizeriei poporului Evreu, rezumat pe care, spre nenorocirea lor, popoarele creștine aveau să-l uite. Mai târziu, când evreii au devenit stăpânii popoarelor creștine și au închis Biserica în ghetouri, nu s-a mai socotit cu putință și nici potrivit să se vorbească. Popoarele descreștinate nu mai puteau înțelege cu inteligență supranaturală acest mister al Istoriei care este poporul evreu. Cu toate acestea, popoarele trebuiau să suporte acest mister, îndurând nenumăratele suferințe pe care, prin capitalism, liberalism, socialism, comunism și astăzi sionism, avea să li le pricinuiască poporul evreu.

SCRISOAREA ENCICLICĂ A PAPEI BENEDICT AL XIV-LEA CĂTRE ARHIEPISCOPII ȘI EPISCOPII POLONIEI, PRIVITOARE LA CELE INTERZISE EVREILOR CARE LOCUIESC ÎN ACELEAȘI CETĂȚI ȘI DISTRICTE CU CREȘTINII

A Quo Primum

Venerabili Fraţi,
Sănătate şi Binecuvântare Apostolică.

Prin marea bunătate a lui Dumnezeu, temeliile Sfintei noastre Religii Catolice au fost așezate pentru prima dată în Polonia către sfârșitul secolului al X-lea, sub Predecesorul Nostru Leon al VIII-lea, datorită activității pline de râvnă a ducelui Miecislas și a soției sale creștine, Dambrowska. Astfel aflăm de la Długosz, autorul Analelor voastre.

De atunci, națiunea poloneză, întotdeauna evlavioasă și devotată, s-a păstrat neschimbată în fidelitatea sa față de sfânta religie pe care a îmbrățișat-o și s-a îndepărtat cu aversiune de orice fel de sectă. Astfel, deși sectele nu și-au cruțat eforturile pentru a găsi sprijin în regat, spre a răspândi acolo semințele erorilor, ereziilor și opiniilor lor perverse, polonezii s-au împotrivit de fiecare dată cu și mai multă fidelitate și

vigoare unor asemenea încercări și au dat dovezi și mai îmbelșugate ale credincioșiei lor.

Să luăm câteva exemple ale acestei fidelități. Trebuie să pomenim, în primul rând, unul care poate fi socotit în mod deosebit potrivit scopului nostru și care este, în multe privințe, cel mai însemnat. Este priveliștea nu numai a glorioasei amintiri, păstrate ca o relicvă în calendarul sacru al Bisericii, a martirilor, mărturisitorilor, fecioarelor și bărbaților remarcabili prin sfințenia lor eminentă, care s-au născut, au fost crescuți și au murit în regatul Poloniei, ci și a celebrării, în același regat, a numeroase concilii și sinoade care au fost duse la bun sfârșit.

Datorită lucrării acestor adunări s-a dobândit o strălucită și glorioasă biruință asupra luteranilor, care încercaseră prin toate formele și mijloacele să pătrundă și să-și asigure o bază în acest regat. Există, de pildă, marele Conciliu de la Piotrków, care a avut loc în timpul Pontificatului ilustrului Nostru Predecesor și concetățean Grigore al XIII-lea, sub președinția lui Lippomano, Episcop de Verona și Nunțiu Apostolic. În acest Conciliu, spre marea slavă a lui Dumnezeu, principiul „Libertății de Conștiință" a fost proscris și exclus definitiv dintre principiile care cârmuiesc viața publică a regatului.

Urmează apoi însemnatul volum al Constituțiilor Sinoadelor Provinciei Gniezno. În aceste Constituții s-a dispus consemnarea în scris a tuturor înțeleptelor și folositoarelor promulgări și dispoziții ale Episcopilor polonezi pentru păstrarea deplină a vieții catolice a turmelor lor de contaminarea prin perfidia evreiască. Acestea au fost redactate având în vedere faptul că împrejurările vremii cereau ca creștinii și evreii să locuiască împreună în aceleași cetăți și așezări.

Toate acestea arată, fără îndoială, limpede și pe deplin ce slavă — după cum am spus deja — și-a dobândit națiunea poloneză prin păstrarea neştirbită și neatinsă a sfintei religii pe care strămoșii săi au îmbrățișat-o cu atâtea veacuri în urmă.

Dintre numeroasele puncte pe care tocmai le-am menționat, nu există niciunul cu privire la care să socotim că trebuie să ne plângem, afară de cel din urmă. Dar, în privința acestui punct, suntem siliți să exclamăm suspinând: **„Cum s-a întunecat aurul!"** (Plâng. 4, 1).

Pe scurt: de la persoane responsabile, al căror cuvânt este vrednic de crezare și care cunosc bine starea lucrurilor din Polonia, precum și de la oameni care trăiesc în regat și care, din râvnă religioasă, au făcut să ajungă plângerile lor la Noi și la Sfântul Scaun, am luat cunoștință de următoarele fapte.

Numărul evreilor a crescut foarte mult acolo. Astfel, anumite localități, târguri și cetăți care odinioară erau înconjurate de ziduri mărețe — ale căror ruine dau mărturie despre aceasta — și care erau locuite de un mare număr de creștini, după cum vedem din vechile liste și registre încă existente, sunt acum prost întreținute și murdare, populate de un mare număr de evrei și aproape lipsite de creștini.

Mai mult, există în același regat un anumit număr de parohii în care populația catolică s-a micșorat considerabil. Urmarea este că veniturile provenite din asemenea parohii au scăzut atât de mult, încât acestea se află în primejdia iminentă de a rămâne fără preoți.

De asemenea, întregul comerț cu articole de întrebuințare obișnuită, precum băuturile spirtoase și chiar vinul, se află în mâinile evreilor; li se îngăduie să se ocupe cu administrarea fondurilor publice; au

devenit arendași ai hanurilor și fermelor și au dobândit moșii. Prin toate aceste mijloace au dobândit drepturi de stăpân asupra nefericiților cultivatori creștini ai pământului și nu numai că își folosesc puterea în chip neomenos și fără inimă, impunând creștinilor munci grele și dureroase și silindu-i să poarte poveri excesive, ci, pe deasupra, le aplică pedepse trupești, precum lovituri și răniri.

De aici rezultă că acești nefericiți se află, față de un evreu, în aceeași stare de supunere în care se află robii față de autoritatea arbitrară a stăpânului lor. Este adevărat că, pentru aplicarea pedepselor, evreii sunt obligați să recurgă la un funcționar creștin căruia îi este încredințată această funcție. Dar, întrucât acest funcționar este obligat să asculte poruncile stăpânului evreu, pentru a nu fi el însuși lipsit de slujba sa, ordinele tiranice ale evreului trebuie îndeplinite.

Am spus că administrarea fondurilor publice și arendarea hanurilor, moșiilor și fermelor au căzut în mâinile evreilor, spre marele și feluritul dezavantaj al creștinilor. Dar trebuie să facem aluzie și la alte anomalii monstruoase și vom vedea, dacă le cercetăm cu atenție, că ele sunt în stare să dea naștere unor rele și mai mari și unei ruine mai întinse decât acelea pe care le-am pomenit deja.

Este o chestiune încărcată de urmări foarte mari și grave faptul că evreii sunt primiți în casele nobilimii, cu atribuții domestice și economice, pentru a ocupa funcția de administrator. În felul acesta, ei trăiesc în familiaritate sub același acoperiș cu creștinii și îi tratează necontenit în chip disprețuitor, arătându-și pe față disprețul.

În cetăți și în alte locuri, evreii pot fi văzuți pretutindeni în mijlocul creștinilor; iar ceea ce este și mai vrednic de plâns, evreii nu se tem

câtuși de puțin să aibă în casele lor creștini de ambele sexe, legați de slujirea lor.

De asemenea, întrucât evreii se ocupă mult cu afacerile comerciale, strâng din aceste activități sume uriașe de bani și procedează sistematic la despuierea creștinilor de bunurile și averile lor prin exacțiunile lor cămătărești. Deși, în același timp, ei împrumută sume de bani de la creștini cu o dobândă nemăsurat de mare, pentru plata cărora sinagogile lor servesc drept garanție, motivele pentru care procedează astfel sunt ușor de înțeles.

Mai întâi, dobândesc de la creștini bani pe care îi întrebuințează în comerț, obținând astfel un câștig îndestulător pentru a plăti dobânda convenită și, totodată, sporindu-și propria putere. În al doilea rând, dobândesc tot atâția protectori ai Sinagogilor și persoanelor lor câți creditori au.

Vestitul monah Radulf, în vremurile trecute, s-a lăsat purtat de o râvnă excesivă și era atât de ostil evreilor, încât în secolul al XII-lea a străbătut Franța și Germania predicând împotriva lor ca împotriva dușmanilor sfintei noastre religii și a sfârșit prin a-i îndemna pe creștini să-i nimicească în întregime. Ca urmare a râvnei sale necumpătate, un mare număr de evrei au fost uciși.

Ne putem întreba ce ar face sau ce ar spune acel monah dacă ar trăi astăzi și ar vedea ceea ce se petrece în Polonia.

Marele Sfânt Bernard s-a împotrivit exceselor nestăpânite ale furiei lui Radulf și, în Scrisoarea sa 363, a scris clerului și poporului Franței Orientale după cum urmează:

„Evreii nu trebuie prigoniți; nu trebuie uciși sau vânați asemenea animalelor sălbatice. Vedeți ce spun Scripturile despre ei. Știu ce s-a profețit despre evrei în Psalm: «Domnul — spune Biserica — mi-a făcut cunoscută voia Sa cu privire la vrăjmașii mei: Nu-i ucide, ca nu cumva poporul meu să uite». Ei sunt, într-adevăr, semne vii care ne amintesc Pătimirea Mântuitorului. Mai mult, au fost împrăștiați în întreaga lume pentru ca, în vreme ce ispășesc vina unei crime atât de mari, să poată fi martori ai Răscumpărării noastre."

Din nou, în Scrisoarea sa 365, adresată lui Henric, Arhiepiscop de Mainz, scrie:

„Oare Biserica nu biruiește în fiecare zi asupra evreilor într-un chip mai nobil, făcându-i să-și vadă erorile sau convertindu-i, decât ucigându-i? Nu în zadar Biserica Universală a statornicit în întreaga lume rostirea rugăciunii pentru evreii care stăruie în necredință, pentru ca Dumnezeu să ridice vălul care le acoperă inimile și să-i scoată din întunericul lor la lumina adevărului. Căci dacă Ea nu ar nădăjdui că cei care nu cred pot ajunge să creadă, ar părea lipsit de rost și fără scop să se roage pentru ei."

Petru, Abatele de Cluny, a scris împotriva lui Radulf în chip asemănător, adresându-se lui Ludovic, regele francezilor. L-a îndemnat pe rege să nu îngăduie ca evreii să fie masacrați. Cu toate acestea, după cum este consemnat în Analele Venerabilului Cardinal Baronius, în anul lui Cristos 1146, el îl îndemna în același timp pe rege să ia măsuri severe împotriva lor din pricina exceselor lor, în special să-i lipsească de bunurile pe care le luaseră creștinilor sau le

strânseseră prin camătă și să folosească cele rezultate din aceasta spre folosul și binele religiei.

În ceea ce ne privește, în această chestiune, ca și în toate celelalte, urmăm linia de conduită adoptată de Venerabilii Noștri Predecesori, Pontifii Romani.

Alexandru al III-lea le-a interzis creștinilor, sub pedepse severe, să intre pentru un timp îndelungat în slujba evreilor sau să devină servitori domestici în casele lor. **„Nu trebuie — a scris el — să slujească evreilor în mod permanent pentru plată."**

Același Pontif explică astfel motivul acestei interdicții: **„Felul nostru de viață și acela al evreilor sunt cu totul deosebite, iar evreii vor putea cu ușurință să abată sufletele oamenilor simpli spre superstiția și necredința lor, dacă asemenea oameni trăiesc în convorbire continuă și intimă cu ei."**

Acest pasaj privitor la evrei se găsește în Decretala **„La aceasta"** (*Ad haec*).

Inocențiu al III-lea, după ce a menționat că evreii erau primiți de creștini în cetățile lor, i-a avertizat pe creștini că modul și condițiile primirii trebuiau să fie astfel încât să se evite ca evreii să răsplătească binele cu rău:

„Atunci când sunt primiți astfel, din milă, în relații familiare cu creștinii, ei îi răsplătesc pe binefăcătorii lor, după cum spune proverbul, asemenea șobolanului ascuns în sac, ori șarpelui ținut la sân, ori tăciunelui aprins purtat în poală."

Același Pontif spune că este potrivit ca evreii să le slujească creștinilor, dar nu ca creștinii să le slujească evreilor, și adaugă:

„Fiii femeii libere nu trebuie să slujească fiilor roabei. Dimpotrivă, evreii, ca slujitori lepădați de acel Mântuitor a Cărui moarte au pregătit-o cu răutate, ar trebui să se recunoască, în fapt și în drept, slujitori ai acelora pe care moartea lui Cristos i-a eliberat, după cum pe ei i-a făcut robi."

Aceste cuvinte pot fi citite în Decretala **„Deși pe evrei"** (*Etsi Judaeos*).

În același chip, într-o altă Decretală, **„De vreme ce este prea mult"** (*Cum sit nimis*), sub același titlu, **„Despre evrei și saraceni"** (*De Judaeis et Saracenis*), interzice acordarea de funcții publice evreilor:

„Interzicem să li se acorde evreilor funcții publice, deoarece ei se folosesc de prilejurile care le sunt astfel oferite pentru a se arăta cu amărăciune ostili creștinilor."

La rândul său, Inocențiu al IV-lea i-a scris Sfântului Ludovic, regele francezilor, care se gândea să-i alunge pe evrei din stăpânirile sale, aprobând planul Regelui, întrucât evreii nu respectau condițiile pe care li le impusese Scaunul Apostolic:

„Noi, care dorim din toată inima mântuirea sufletelor, vă acordăm prin prezentele scrisori deplină autoritate de a-i izgoni pe evreii mai sus pomeniți, fie prin propria voastră persoană, fie prin mijlocirea altora, mai ales pentru că, după cum am fost informați, ei nu respectă rânduielile stabilite pentru ei de acest Sfânt Scaun."

Astfel, dacă cineva ar întreba ce anume le este interzis de Scaunul Apostolic evreilor care locuiesc în aceleași așezări cu creștinii, Noi vom răspunde că le este interzis să facă tocmai acele lucruri care le sunt îngăduite în regatul Poloniei, adică toate acelea pe care le-am enumerat mai sus.

Pentru a vă convinge de adevărul acestei afirmații nu este nevoie să consultați un mare număr de cărți. Este de ajuns să parcurgeți secțiunea Decretalelor **„Despre evrei și saraceni"** (*De Judaeis et Saracenis*) și să citiți Constituțiile Pontifilor Romani, Predecesorii Noștri, Nicolae al IV-lea, Paul al IV-lea, Sfântul Pius al V-lea, Grigore al XIII-lea și Clement al VIII-lea, care nu sunt greu de găsit, deoarece se află în *Bullarium Romanum*.

Voi însă, Venerabili Frați, nu aveți nevoie să citiți atât de mult pentru a vedea limpede cum stau lucrurile. Nu trebuie decât să cercetați Statutele și Regulamentele promulgate în Sinoadele predecesorilor voștri, căci aceștia au avut cea mai mare grijă să cuprindă în Constituțiile lor tot ceea ce Pontifii Romani au poruncit și decretat cu privire la această chestiune.

Miezul dificultății constă însă în faptul că Decretele Sinodale fie au fost uitate, fie nu au fost puse în aplicare. Este, așadar, de datoria voastră, Venerabili Frați, să le redați vigoarea lor de odinioară. Caracterul slujirii voastre sacre cere să luptați cu râvnă pentru a le face respectate.

Este potrivit și cuvenit, în această chestiune, să începeți cu clerul, deoarece este de datoria lui să le arate celorlalți cum trebuie să lucreze drept și să-i lumineze pe toți oamenii prin exemplul său. Avem

fericita încredere că, prin harul lui Dumnezeu, bunul exemplu al clerului îi va readuce pe laicii rătăciți pe calea cea dreaptă.

Toate acestea le puteți porunci și rândui cu mai multă ușurință și siguranță deoarece, după cum ni s-a spus în rapoartele unor bărbați cinstiți și vrednici de toată încrederea, nu ați arendat evreilor bunurile ori drepturile voastre și ați evitat orice legătură cu ei în ceea ce privește împrumutul sau luarea cu împrumut. Astfel, după cum ni s-a făcut cunoscut, sunteți cu totul liberi și neîmpiedicați de orice legătură de afaceri cu ei.

Modul sistematic de procedare prescris de sfintele canoane pentru a cere ascultarea celor refractari, în chestiuni de mare însemnătate precum cea de față, a cuprins întotdeauna folosirea cenzurilor și recomandarea de a adăuga la numărul cazurilor rezervate acelea despre care se prevede că ar constitui o cauză apropiată de primejdie sau risc pentru religie.

Știți foarte bine că Sfântul Conciliu de la Trento a luat toate măsurile pentru întărirea autorității voastre, recunoscând în mod deosebit dreptul vostru de a rezerva cazuri. Conciliul nu numai că s-a ferit să limiteze acest drept exclusiv la rezervarea crimelor publice, ci a mers mult mai departe și l-a extins la rezervarea faptelor descrise ca fiind mai grave și mai detestabile, atâta vreme cât acele fapte nu erau pur lăuntrice.

În diferite împrejurări, prin felurite decrete și scrisori circulare, Congregațiile Augustei Noastre Capitale au stabilit și hotărât că sub titlul de **„delicte mai grave și mai detestabile”** trebuie cuprinse acelea către care oamenii sunt mai mult înclinați și care sunt

vătămătoare disciplinei bisericești ori mântuirii sufletelor încredințate grijii pastorale a Episcopilor. Noi am tratat acest punct cu o oarecare întindere în *Tratatul Nostru despre Sinodul Diecezan*, Cartea a V-a, Capitolul al V-lea.

Ne îngăduim să vă asigurăm că orice ajutor pe care vi-l putem da vă va sta la dispoziție pentru a asigura izbânda în această chestiune. Mai mult, pentru a face față dificultăților care se vor ivi în mod inevitabil dacă va trebui să procedați împotriva unor ecleziastici exempți de jurisdicția voastră, vom da Venerabilului Nostru Frate, Arhiepiscopul de Niceea, Nunțiul Nostru în țara voastră, instrucțiuni potrivite în această privință, astfel încât să puteți dobândi de la el facultățile necesare pentru tratarea cazurilor care s-ar putea ivi.

Totodată, vă asigurăm solemn că, atunci când se va oferi un prilej favorabil, Noi vom trata această chestiune cu toată râvna și energia pe care le vom putea aduna, împreună cu aceia prin a căror putere și autoritate nobilul regat al Poloniei poate fi curățit de această pată murdară.

Mai presus de toate, Venerabili Frați, cereți cu toată râvna sufletului vostru ajutorul lui Dumnezeu, Care este Autorul oricărui bine. Implorați ajutorul Său și pentru Noi și pentru acest Scaun Apostolic, prin rugăciune stăruitoare.

Îmbrățișându-vă cu toată plinătatea caritații, Noi împărtășim cu cea mai mare dragoste, atât vouă, cât și turmelor încredințate grijii voastre, Binecuvântarea Apostolică.

Dată la Castel Gandolfo, la 14 iunie 1751, în al unsprezecelea an al Pontificatului Nostru.

Adevărul de Veacuri este o editură dedicată publicării textelor doctrinare catolice provenite din Magisteriu și din tradiția preconciliară. Oferă lucrări recunoscute, cu respectarea surselor și a sensului original al textelor. Activitatea sa urmărește claritatea, fidelitatea și transmiterea învățăturii.

adevaruldeveacuri.ro